

Yêu Anh? Đừng Có Mơ!

Contents

Yêu Anh? Đừng Có Mơ!	1
1. Chương 1: Giới Thiệu	1
2. Chương 2: Chuyển Xe Từ Thiện	4
3. Chương 3: Định Mệnh!	14
4. Chương 4: Tạo Nghiệp	24
5. Chương 5: Nghiệp Bắt Đầu Quật	36
6. Chương 6: Nghiệp Quật Phát Thứ Nhất	47
7. Chương 7: Nghiệp Quật Phát Thứ Hai	57
8. Chương 8: Rất Thích	68
9. Chương 9: Đừng Đi	78
10. Chương 10: Có Chút Nhớ	88
11. Chương 11: Gạ Gẫm.	100
12. Chương 12: Vì Yêu	110
13. Chương 13: Tổ Tình Đi	119
14. Chương 14: Bàn Lui	130
15. Chương 15: Ngoại Truyện 1: Trí Lâm X Thái Hùng.	139

Yêu Anh? Đừng Có Mơ!

Giới thiệu

Bác sĩ mặt than nham hiểm công Sinh viên ngây thơ yêu đời thụ. Oan gia ngõ hẹp - ghét cay ghét đắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-dung-co-mo>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Yêu anh? Đừng có mơ!

Tuấn Minh x Trí Thiện.

Bác sĩ mặt than nham hiểm công

Sinh viên ngây thơ yêu đời thụ .

Lối dắt truyện theo hướng mở, hài hước.

Bối cảnh Sài Gòn 2018.

Tuấn Minh: 26 tuổi.

Chiều cao: 1m83

Nhóm máu: B

Mới đi du học về nước, gia đình ngoài Hà Nội nhưng cậu được một bệnh viện tư trong Sài Gòn mời vào làm việc.

Trí Thiện: 21 tuổi.

Chiều cao: 1m75

Nhóm máu: O

Sinh viên năm ba, đại học X.

Bố của Tuấn Minh là một bác sĩ tim mạch tài ba, mẹ của cậu, bà Thạch Thảo lại là trưởng phòng phiên dịch của tập đoàn đa quốc gia, thông thạo mấy ngôn ngữ. Nên cũng không lạ gì khi cậu thừa hưởng được trí thông minh hơn người. Tuy nhiên chẳng biết gọi là may hay không may, cậu lại thừa hưởng luôn cả bộ mặt than bốn mùa vẫn nguyên một biểu hiện của bố mình. Chỉ có khác là tướng cậu đứng dậy lại khiến người ta giật mình vì chiều cao và thân hình thích hợp làm người mẫu hơn là bác sĩ đa khoa.

Cậu có một cô em gái, tên Thu Vân, sinh viên năm nhất.

Trí Thiện thì sao a?,kém Tuấn Minh 5 tuổi. Ba cậu là một giảng viên đại học tính cách ôn hòa cởi mở. Mẹ cậu lại là một người vun vén khá tốt trên thương trường. Gia đình cậu nói giàu thì không quá giàu, nhưng nói là để so với bạn bè thì cậu cũng không thiếu thốn thứ gì. Đặc biệt,dù mẹ cậu là một người kinh doanh, nhưng lại rất yêu thích nghệ thuật. Thế cho nên sinh viên năm ba học viện X là cậu đây, đàn hát cứ phải gọi là tung giời. Đã thế cậu còn thừa hưởng tất cả mấy vẻ đẹp cộng gộp của ông ngoại và mẹ cậu, làn da trắng bóc như sữa, đôi môi đỏ chót và hàng lông mi rợp bóng hoàng hôn. Chẳng vậy mà hồi còn nhỏ cậu luôn bị nhầm là con gái!

Trái ngược với cậu- Trí Lâm -__em trai cậu lại giống ba, đen thui thui lùì. To cao vạm vỡ, một cái má lúm bên trái của nó mà câu lên,menly tới ngất.

Đó cũng là lý do vì sao, Bà Thanh Nguyệt,mẹ của cậu, gọi cậu là cục bột, còn thằng em là cục than. Bà vẫn luôn tin tưởng rằng do lúc có bầu cậu bà hay xem phim Hàn Quốc, nên cậu sinh ra giống sao Kpop. Còn thằng em cậu, là do lúc đó bà mê phim kiếm hiệp nên nó mới cao to đen thui thế.

Thật vô lý a!

Nhưng ngẫm cũng đúng, từ ngày em trai cậu bước chân vào đại học X chung trường, tuy khác khoa với cậu, tự nhiên cậu yên tâm hẳn.

Lại hỏi vì sao?

Bà Nguyệt sinh dày, nên là nó chỉ kém cậu có đúng 2 tuổi, bề ngoài nhìn lại chẳng giống nhau một tý nào, có nói mấy lần là anh em ruột mà chẳng ai tin, riết rồi cậu bực nói luôn là vệ sĩ thì chúng nó lại gật đầu lia lịa, nên đi bên cạnh nó, cậu trông cứ như là sao ấy, còn nó trông cứ như vệ sĩ thật, ha ha, quá đã. Cậu tuy có một ít fan, tham gia vào cái showbit chỉ tý tý thôi. Nhưng gái trường từ ngày thấy cậu như có vệ sĩ đi kèm đưa đón đi học, thì tốc độ nổi của cậu cứ phải gọi là như bèo kết tảng!!

Hai thái cực của cuộc đời,

Một kẻ thì mặt than.

Một kẻ thì vô cùng vô cùng mà yêu đời!

Gặp là ghét, thấy là ghét, nhìn là muốn đánh, nhìn là muốn chọc điên.

Vậy thì cái duyên có dở khóc dở cười nào đem hai con người này dính vào với nhau đây?

=====

Nhân vật phụ: Trần Đức x Thành Khải

Thành Khải là người mà Tuấn Minh đơn phương, tuy nhiên Thành Khải đã có người mà cậu thương yêu: Trần Đức.

=====

*****//*****

2. Chương 2: Chuyến Xe Từ Thiện

Hè 2018. Sinh viên được nghỉ một tháng.

Tóm lại, thi xong xuôi tất cả về nhà.

Lại nói, nhân tiện nghỉ hè Trí Thiện thường xuyên tới hát ở những quán bar, rồi café, nhân tiện đi hát cả đám cưới nữa, kiếm thêm chút thu nhập. Chỉ vậy thôi mà cũng không yên nữa!. Hôm trước đây, cậu vô tình vào nhầm một cái Gay Bar, bị những hình ảnh trong đó làm cho bước chân lộn xộn. Cậu lại mắc chứng quảng gà * thế nên khi vừa muốn rút khỏi đó thì y như rằng lại đi lạc tạt vào một cái hành lang đang có hai kẻ kia XXYY nhau, lại còn ngay trước mắt cậu, cách nhau chẳng mấy bước chân! Thật sự quá đen đủi!

Nghĩ tới nghĩ lui đều là không hiểu nổi.

Bạn là Gay thì cậu cũng có, ngay trong nhóm hay đi hát cùng nhau thì cũng có luôn. Thế nhưng mà cậu vốn vẫn còn thắc mắc là: Hai thằng con trai thì đâm vào đâu? Đâm vào đâu?!. Ngại bao lần chẳng bao giờ dám hỏi. Ấy thế mà hôm đó lại được phen rửa mắt free.

Đúng là ám ảnh. Nghĩ tới đã thốn thốn, trứng cũng đau đau.

À mà không!

Sao phải thốn?

Một. Mình là trai thẳng. cứng như thép!

Hai. Nếu giả sử thép bị cong, mình chắc chắn cũng là người đi đâm!.

Ai, sao lại nghĩ tới cái dạng này nữa rồi?. Ám ảnh quá đâm ra còn nằm mơ!

- AAAAAAAAAA!!!

Ôi trời đất ơi! cứu cứu!

Trí Thiện giật mình cái thót

Gần như giấy ra khỏi giường.

Thằng em trai Trí Lâm nằm phòng bên cạnh của cậu cũng theo đó mà bưng tỉnh,

Nó thò đầu sang phòng lão anh hai không đội trời chung kia hết lòng mà cầu nhàu:

- Anh làm cái trò gì vậy? Mới sáng sớm!

Trí Thiện đưa tay lên quẹt mồ hôi trên trán, vội vàng lao ra cửa tóm lấy cánh tay thằng em trai, cầu một phát:

- Để anh cầu mày một cái xem có đau không?

- Á! Đau! Anh bị điên hả? xùy xùy!

- Ấy, may quá! Chỉ là mơ thôi!, suýt thì chết!

- Cái gì chết?

- Không... không gì...

Trí Thiện thở phào nhẹ nhõm. Trí Lâm vừa thối cái tay, vừa hùng hăng”

- Anh ăn cái gì mà khôn chóa quá vậy? nếu muốn biết là mơ không sao không đi mà cầu tay mình? lại cầu tay em?

- Tao ngu gì, đau bỏ mẹ ra!

- Hả???

Trí Lâm thấy hết nói nổi người anh này của mình. Thực tình khi ngủ lão cũng rất ngoan, thấy tiếng hét cậu lại tưởng lão anh mình bị làm sao nên mới bò dậy. Tự nhiên không rằng lại ăn mấy phát cầu. Đau chết bà luôn!

Thế mà cậu vừa bước trở lại phòng mình,

Cãi lão anh đó lại mon men bò theo sau, biết ngay lại có gì muốn hỏi. Trí Lâm vùng vằng nằm bệt xuống giường:

- Làm sao? Lại mộng tinh à?

Trí Thiện vội vàng ngồi lên giường thẳng em:

- Mẹ! Được mộng tinh thì còn gì bằng. Này, nếu làm mơ.. mơ... mơ bị cưỡng hiếp ý! Thì... đánh con đề số mấy?

- Hả? – Trí Lâm trợn tròn mắt, cậu ngoáy ngoáy cái tai, không thể tin hỏi lại:

- Mơ bị cưỡng hiếp?

- Ủ, mà là đàn ông. Nhọ thế! Mơ cái gì không mơ! Hết cả hồn! Mẹ suýt chết!

Trí Lâm nhún lại từng chữ:

- Anh- mơ – bị - đàn – ông – cưỡng?

- Ủ!

- Ha ha ha haha!

Ôi trời! Chỉ có thể thôi mà thằng Lâm cười chảy hết nước mắt, nó phang đúng một câu: Có tổ chất! , sau đó lại bò lẩn bò càng ra cười.

Mẹ nó chứ!

Thằng em trời đánh!

Ông đây đường hoàng một thân nam nhi trai tráng.

Trym chiếc mọc đầy đủ, hai hạt bi không thiếu hạt nào!

Má cái giấc mơ kỳ quái!

Yyyyyyyyyyyyyy!

Rùng hết cả mình,

Mà.... Mà giờ rồi?

Mấy giờ? Mà giờ?

Trí Thiện đảo mắt lên cái đồng hồ gắn đá lấp lánh trên tường!

Ôi mẹ ơi!!!!

Hai con người của Trí Thiện sắp rớt bung ra khỏi tròng: chín... chín... chín...

Con mẹ nó! 9h! Chết tôi rồi, Chết tôi rồi!

Trí Thiện bật dậy như một cái lò xo,

Cũng may tối hôm qua mẹ hắn đã lo sắp cho ít đồ vào ba lô,

Thế nên hắn chỉ kịp đánh răng rửa mặt sơ sài rồi quàng lấy cái ba lô chạy chí chết!

À, hắn cũng chưa vội tới mức quên quàng theo cả chiếc đàn ghi ta luôn bên mình của hắn nữa a!

Hôm nay là ngày hắn đi từ thiện dưới Tây Ninh, thời hạn là một tuần!

Cả đoàn xe đã hẹn đúng 8h sinh viên có mặt.

Hắn đem qua mãi nghe nhạc tới hết cả pin rồi cứ thế mà ngủ thiếp đi,

Thế nên cái điện thoại chẳng thể nào mà báo giờ cho hắn dậy cả!

Và cũng thế nên, khi hắn tới cổng trường học viện X.

Chiếc xe đã rung rinh trên đường từ thuở nào!

Hắn lập cập lập cập mà giở điện thoại ra, gọi thẳng cho thầy phụ trách:

- Alo, Thiện hả?

- Thầy ơi thầy cứu em, em tới trễ rồi!

- Thầy còn tưởng em không tới chứ? Sáng nay các bạn đã điện cho em quá trời mà không liên lạc được!

- Em muốn đi.. thầy giúp em với!

- Xe không thể quay lại mà đón một mình em được, hay em ra bến xe...

- Em năn nỉ đó thầy, em bị mù đường mà?

- À, thầy biết là đi cùng học viện mình còn một đoàn xe của bệnh viện đa khoa quốc tế tới khám chữa bệnh miễn phí đấy.

- Vậy ạ?

- Ủ, mà hình như bên đó, 11h mới đi, do sáng nay mấy bác sĩ phải hết ca trực mới đi được!. Để thầy điện bên đó, cho em đi nhờ?

- Vâng! Em cảm ơn thầy vạn vạn lần ạ!

Trí Thiện hồi hộp hồi hộp a hồi hộp.

Đây dù không phải lần đầu tiên cậu đi từ thiện.

Nhưng thực tế... e hèm...

Trong đoàn đi Tây Ninh lần này, có một cô bé, tên Vy, xinh a xinh!

Cậu thích lắm!.

Nên quyết sống chết gì cũng phải đi cho bằng được!.

Ting – tin nhẩn tới.

Trí Thiện vừa có được địa chỉ đã vội vàng chạy xe như bay.

Nhưng người tính không bằng trời tính, kẹt xe!

Đặc sản của Sài Gòn!

Chết mất thôi,!

Khi Trí thiện vừa tới thì chiếc xe của bệnh viện Đa Khoa kia cũng đã chuẩn bị lăn bánh,, cậu chỉ kịp gào lên:

- Chờ tôi!

Gần như Quăng chiếc Vision vào chỗ để xe, lao ra ngoài rồi phi lên xe,

Ấy da! May vãi lúa!

Có đúng 3 nam 3 nữ, Thành ra chiếc xe khoảng 7 chỗ dư hẳn một chỗ trống cuối xe!

Cậu chào rồi rít rồi phi thân xuống, ngồi bệt một phát xuống chỗ trống. Chẳng quan tâm tới ánh mắt kỳ quái của tập đoàn bác sĩ đang nhìn mình ra sao nữa, chứ còn nói gì tới chuyện để ý tới kẻ ngồi bên cạnh mình!

- Phù!

Trí Thiện thở hắt ra,

Đem cái ba lô quăng ra đằng sau, còn chính mình thì bế cây đàn ghi ta trong lòng.

Nhưng mà sao được, xe cũng không quá rộng, xoay tới xoay lui thì cả nửa đầu của cây đàn, đều nằm gọn trên đùi vị bác sĩ bên cạnh.

Trí Thiện ngược sang, cố gắng nở một nụ cười tươi lấy lòng mà chẳng biết rằng chính cậu đang đeo cái khẩu trang che đã hết cả nửa cái mặt:

- Hi hi, chào anh, coi như anh bế một chú chó con trên lòng nha? Em cũng hơi ngại, cơ mà...Anh thấy đấy,

đùi anh bự như vậy, cái đàn này cũng nhẹ thôi...

-~!!

Đã có mấy người vì câu nói của cậu mà phì cười. Mấy cô hộ lý rung rung vai dường như đang kiềm chế lắm.

Nếu là người khác thì miễn cưỡng có thể không cười,

Nhưng thật tình, cái kẻ đang ngồi bên cạnh nhóc sinh viên kia, lại có cái biệt danh là MinhCool, do mặt bốn mùa chỉ một sắc thái đóng băng, bình thường muốn rủ cậu ta đi ăn cơm cũng ngại, chứ đừng có nói khen cậu ta có cái đùi bự!

Cả xe rúc rích cười, Còn tên bên cạnh lại chẳng ư hử lấy một tiếng,

Trí Thiện mới ngược hẳn đầu lên mà nhìn:

- Oimeoi! Đẹp troai voãi!

Thế rồi, chẳng cần biết đẹp hay xấu nữa, đùi to hay nhỏ cũng không quan trọng!

Chỉ hai tiếng sau khi chiếc xe lăn bánh,

Đã có một chú cún nhỏ thực sự lăn từ thành ghế xuống bờ vai của người bên cạnh, day nhẹ cái đầu rồi vũng vàng ngáy một giấc o o.

Vị bác sĩ cùng ngồi hàng ghế cuối trong lòng thực ra cũng đã nhạo Tuấn Minh một tý lần : ha ha, đáng đời cậu!

Nhưng bên ngoài vẫn phải cố tỏ vẻ thản nhiên khi thấy mái tóc bông mềm mượt đang xóa trên vai Tuấn Minh:

- Ca này khó, bác sĩ Minh nhỉ?

-!!!!

Tuấn Minh,

Đây là cái thứ gì?!!!!

Tuấn Minh ghét nhất những kẻ nói nhiều, ghét nhất những kẻ ngu ngốc, ghét nhất những kẻ tới trễ, ghét nhất những kẻ mặc quần bò rách gối, ghét nhất những kẻ đi từ thiện mà tâm lại chỉ rình để vui chơi.

Còn cái tên sinh viên kia?

Một bông hoa trên đường cậu ta nhìn thấy cũng ồ à!

Một cái xe tải đi qua cũng bự quá bự quá, một cái nhà xây khác lạ một chút cũng ồ ồ.

Khiến Tuấn Minh đã cau mày mấy chục lần chỉ trong vòng hai tiếng!

Thật sự Tuấn Minh cảm thấy không một chút nào thoải mái. Tuy hết nửa cái mặt kia đã bị khẩu trang che đi, nhưng chính cái khẩu trang cũng đã ngứa mắt tới không chịu nổi: Trên khẩu trang in hình một đôi môi đỏ chót.

Hai ba lần đều là muốn hát cho cái tên sinh viên nát bươm này một phát đập đầu lên kính xe. Thế nhưng nói sao cũng là bác sĩ. Không lẽ ngồi ngay trong xe toàn bác sĩ đi khám bệnh cứu người mà lại ra tay?

Tuấn Minh cố gắng hắng giọng, đẩy đẩy vai:

- Dậy đi, dậy.

- Ừm...

Tên sinh viên chết bầm ấy thế mà không một chút nào muốn tỉnh. Đã thế lại còn ngang nhiên vòng tay qua đu lấy cánh tay của Tuấn Minh, sau đó dụi dụi thêm hai ba phát vào vai:

- Ai, cục than. Cho anh tựa một tý.

Cục... cục... than????

Vị bác sĩ ngồi bên này của Tuấn Minh phì cả cười, cố gắng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuy không thấy mặt nhưng sức kìm nén của con người có hạn, nhìn đôi vai vị bác sĩ ấy càng ngày càng rung.

Tuấn Minh siết chặt nắm tay.

Dẫu sao cũng sắp tới trạm dừng. Coi cậu ta như một cái ghế rách vắt trên vai đi, xuống xe liền đem vứt là xong.

- _____

Xe vừa đỗ, Tuấn Minh liền đứng bật dậy, Khiến Trí Thiện rơi tự do, cả người đánh cái bốp lên ghế ngồi.

Tĩnh tĩnh, Trí Thiện mới nhớ là mình đang đi từ thiện. Liền hùng dũng mà bước tới trạm dừng,

Nhìn thấy Tuấn Minh đang chuẩn bị bước vào trạm dừng.

A, hình như kia là người ngồi cùng, mà mình.. mình tựa lên vai cái anh kia ngủ thì phải?!. Kể ra thì cũng hơi ngại nhỉ.

Lội ra trong túi, à, quả nhiên mẹ cậu biết cậu thích uống sữa cam nên có đặt trong đây 2 lốc Yomost vị cam. Cậu dứt lấy một hộp, cắm ống hút lên đàng hoàng rồi tiến tới chỗ Tuấn Minh cùng mấy vị bác sĩ kia vừa ngồi. Chính mình chào chào rồi chìa ra trước mặt Tuấn Minh:

- Cái này là cám ơn anh cho dựa vai nhờ nha!

-???!!!!

Tuấn Minh nhìn ly sữa cam, lại nhìn cái bản mặt còn chưa thềm tháo khẩu trang kia ra, quay sang vị bác sĩ bên cạnh:

- Lát đổi chỗ cho tôi.

- À... Được!

- ???!!!

Trí Thiện lần đầu tiên trong đời bị hố như vậy nha!

Mình mời sữa cam mà hấn còn không thềm nể mặt!. Đòi đổi chỗ?!

Hừ?!

Trí Thiện kéo luôn cái khẩu trang xuống, một đường trước mặt Tuấn Minh ngông nghênh chu cái môi đỏ

ra roạt roạt, hai ba hơi hết sạch hộp sữa, sau đó liền quay đi, gọi một suất cơm lớn.

Vừa ăn vừa tức.

Tức tới nghẹn chết.

Người to như con tinh thể mà dựa vai một tý lại bày đặt? Đầy nhé! Đầy đàn ông theo đuổi cậu còn cơ to hơn hẳn nhé!. Đúng là cái đồ mặt thối. Làm mình mất mặt trước mấy chị y tá xinh đẹp kia. Thù này ta ghim. Ta ghim!

- _____

Trong khi đó, bàn bên cạnh:

- Sao nhóc kia nhìn quen thế nhỉ?

- Ủ, sao quen thế, Bác sĩ Hà, lúc bên trường kia gọi điện nói bé đó tên gì?

- Trí Thiện. Sao thế?

- Ôi, thảo nào, có tham gia chương trình này này, đẹp trai mà hát hay nữa!

- Bác sĩ Minh, lát đổi chỗ cho tôi được không?

Lên xe, chỗ ngồi hiển nhiên đã được đổi. Tuấn Minh ngồi ra ngoài, vị bác sĩ vừa nãy lại chuyển vào giữa.

Chiếc xe lăn bánh, khuôn mặt Tuấn Minh thực không biểu tình, thế nhưng trong lòng lại bao nhiêu sóng gợn lẫn lẫn.

Lúc khuôn mặt kia hiện ra sau lớp khẩu trang, đôi môi đỏ mọng với đôi gò má trắng hồng kia, thực làm Tuấn Minh chút sững sờ. Cậu nhóc này rất đẹp. Nếu vớ cái miệng lại thì cũng miễn cưỡng có thể nhìn được.

Thế nhưng thực sự chán ghét tới mức chỉ muốn quăng đi!

Thành Khải, mối tình đơn phương của cậu, biết bao nhiêu ôn nhu, biết bao nhiêu nhẹ nhàng, biết bao nhiêu thương cảm. Khi ở bên là muốn được che chở, muốn người được hạnh phúc... Ấy vậy mà một lần cầm tay, một cái ôm rồi rời xa..

Thật sự...

- Ờ!

Tiếng ói này một dao cắt đứt đường suy nghĩ của cậu,

Trí Thiện vì ăn quá nhiều, lại uống đủ thứ lung tung ở trạm dừng, giờ đây mới thấy thật sự thảm thương.

- Ờ!.. hức...

- Dừng xe!

Một cô y tá kêu lên!

Trí Thiện lao đảo xuống xe, ói tới mặt xanh mặt vàng!

Vác bộ dạng đã sắp muốn xỉu lên xe, cậu chàng gần như lập tức bắn ánh mắt hình 500 viên đạn phi thẳng tới mặt kẻ nào đó. Không phải tại hấn làm mình tức điên mà ăn nhiều, thì sao lại có thể mất mặt như thế này a!!!!!!

Phải chơi hấn,nhất định phải chơi hấn!!!!!!!!!!!!

=====//=====

3. Chương 3: Định Mệnh!

Đây một bụng suy tính.

Cuối cùng thì Trí Thiện vẫn chưa nghĩ ra được kế sách gì khiến cái tên kia mất mặt chơi.

Thế nhưng, người xưa nói nhất cự ly nhì tốc độ, cứ phải trước tiên bám sát hấn, chắc chắn có cơ hội!.

Trí Thiện bắt đầu bấm bấm tay.

Lộ trình lần này gồm 3 điểm.

Điểm thứ nhất chính là ở một trường tiểu học, đoàn sẽ ở lại đây 2 ngày để phát quà và sữa cho các em học sinh khi vào năm học mới. Dĩ nhiên là cả khám bệnh nữa, Mọi người sẽ được sắp xếp ở lại ngay tại lớp học đã được dọn dẹp, nam một khu, nữ một khu.

Điểm thứ hai là vào tận bản sâu gần núi, lần này là phát gạo và mì tôm,

Điểm thứ ba là cả đoàn sẽ đi thăm quan ở núi Bà Đen, sau đó về lại Sài Gòn.

- _____

Hơn 3h chiều,

Khi tới điểm thứ nhất

Cậu đã quên sạch cái việc trả thù,

Những đứa trẻ lem luốc gương đôi mắt tròn xoe lên nhìn những hộp sữa trong tay cậu, thèm thuồng.

Trí Thiện quăng chiếc balo vào một góc, đặt cây đàn ghita xuống, uống một ngụm nước, hòa vào dòng sinh viên đã tới từ trước đó.

Sống trên đời, có trí chưa đủ, còn phải có thiện. Đó chính là lời mà mẹ cậu luôn luôn dặn dò. Cậu ghi nhớ.

Gác lại hết toàn bộ cớ cào trong ruột gan, bỏ qua luôn cả cái nắng rát da thịt chưa dịu của miền đất Tây Ninh khô khan, cậu xắn tay áo lên.

Làn da trắng bóc dưới màu áo xanh tình nguyện liền hiện ra, thu hút bao nhiêu ánh nhìn., Đôi tay gầy ấy vậy mà thoăn thoắt, nhanh nhẹn chuyển những thùng sữa tới cho các em.

Một bé dường như quá gầy, không thể nào mà nhấc nổi thùng sữa dưới chân.

Trí Thiện lập tức tiến tới, xoa đầu:

- Xe của em đâu?

- A.. đằng kia.

- Đi. Anh sẽ mang tới cho em.

Cẩn thận chẳng thùng sữa vào sau yên xe của cậu bé, sau đó còn vui vẻ mà nhấc cậu bé lên xoay xoay rồi vẫy tay chào.

Một cô y tá nhìn cảnh đó, liền cười nói:

- Được đó nha! Nhìn vậy mà mới tới đã rất nhiệt tình. Còn tưởng người như cậu ta chỉ có biết hát hò chứ?

Vị bác sĩ nào đó như có như không mà theo hướng nhìn qua.

Thật, cũng không đến nỗi tệ.

Ít nhất, cũng hơn những cô gái kia.

Đi từ thiện, lại sợ nắng, bọc kín người đứng nép dưới bóng râm.

Một cô bé xem ra thật bần tiện lại gần, mấy cô liền lùi về sau một chút.

Trí Thiện như vậy mà quay lại, bế cô bé đó vào lòng, giả như làm ảo thuật mà đưa ra từ đằng sau thêm một hộp sữa cam.

Cô bé cười tíu tít, nhận lấy. Trên đôi má đang chau lại vì nắng của Tuấn Minh, khẽ giãn ra.

Buổi tối, vui nhưng mệt nhoài,

Trí Thiện cũng không còn chút tâm trí nào mà nghĩ được gì nữa, mặc kệ là nền nhà sàn nhà gì, cứ thế lăn ra ngủ,

Đừng nói tới cái chuyện trả thù, tới giờ này mà hỏi cậu tên là gì, chắc cậu cũng muốn quên! hai ngày như thế, liền trôi qua.

- _____

Điểm thứ hai chính là đi phát gạo cho dân bản.

Thực sự, hoàn cảnh còn khổ hơn những gì cậu nghĩ rất nhiều,

bác sĩ thì khám bệnh ở hội trường ủy ban xã, còn mỗi nhóm sinh viên 5 người sẽ đi vào từng khu dân ở, mang gạo và mì tôm tới phân phát, bốc thăm mà ra nhóm. Thế nào mà cậu lại không được ở chung với em

Vy chứ!. Xui xẻo.

Cậu vẫn thường chê cơm thằn Lân than nẫu. Tới giờ khi ngồi chung với mâm cơm của người dân, cậu mới thấm thẽ nào là: có ăn là tốt rồi!

Một người già trong hộ vừa dọn cơm ra, vừa nói:

- Có gạo nhà nước với có gạo này là tốt quá. Vẫn được hai tháng, năm nay ngô không ra trái nhiều, nghĩ là sẽ khổ!

Bưng bát cơm ăn, gấp miếng rau chấm vào chút muối mặn tới tận cổ. Ngây đắng, nhưng thứ xót xa dâng lên hơn cả là sau đó là một người phụ nữ đang mang thai cười vui vẻ:

- Có bầu này đói lắm, ăn cả lá đu đủ, chồng đi làm thuê Sài gòn cuối tháng mới về mới có gạo ăn no. Nay có sinh viên áo xanh tới cho gạo rầy, có ăn rồi. Chị không đói nữa. Cám ơn mấy đứa, lát lát có cái khăn kia dệt xong rồi, tặng cho mấy đứa.

Sống mũi, là vị cay.

Haiz, cậu thuộc tuýp người dễ xúc động. Vậy là tán em Vy còn chưa nói, trả thù tên bác sĩ kia cũng quẳng ra sau đầu hồi nào không hay.

- _____

Tin nhắn:

< Cục than >: Sao rồi? tán em Vy tới đâu rồi?

Á? Tán em Vy!.

Đến tận ngày đặt chân lên nhà nghỉ dưới chân núi Bà Đen Trí Thiện mới giật nảy mình.

Trời ạ! Như thế mà cậu lại quên mất một việc siêu cấp quan trọng như thế!.. Tán em Vy, tán em Vy. Không được không được.

Còn hai ngày một đêm.

Còn đêm nay nữa, cơ hội chưa hết. Chưa hết a.

Phải làm sao bây giờ?

Cậu có rất nhiều người theo đuổi nha, gái có, trai- con mẹ nó –cũng có luôn. Thế nhưng cậu là ai? Siêu phẩm của tạo hóa! Đẹp trai như cậu phải đi với hoa khôi Vy mới xứng, vừa xinh vừa hiền, lại còn là hót gơn.

Em Vy mỗi lần nhìn thấy cậu là mắt cũng long lanh lắm. Cậu chắc chắn không để lỡ cơ hội này. Nhìn cây đàn ghi ta phía góc phòng, nắm chặt tay lại:

- Quyết tâm thoát kiếp FA!

- _____

Cuối cùng thì cậu cũng lập xong kế hoạch, trèo lên cái sườn kia này, mua một bó hoa tươi này, vác cây đàn này, đánh một bản tình ca, nàng sẽ dựa vào vai mình mà nói: Em đồng ý!.

Trời ạ, nghĩ thôi là thấy bao nhiêu mạch máu đều muốn nổ hoa!. Liếm liếm môi. Không chừng chính tối nay là mình được hôn người đẹp rồi.á há há! Nụ hôn đầu của mình sắp được mất, á há há!

Không chần chừ nữa, nhấn tin cho cô bạn của Vy – tên Lan, nói rõ kế hoạch của mình, nhờ đưa Vy tới chỗ đó để tạo bất ngờ.

Nhưng ngoại trừ hơn tất tất tất cả mọi thứ mong đợi, cô bạn kia lại yêu cầu đổi lại bằng cách cậu phải xin được cho cô nàng số điện thoại của tên Tuấn Minh chết bầm kia.

- Hả? Đổi điều kiện được không? Năn nỉ đó!

- No. Never!

Chết tiệt!. Sao tự dưng lại hần nữa? Cái oắt đi giờ heo gì vậy?

Nhìn nhìn đồng hồ, đêch cụ 4h chiều rồi, nhưng cô bạn kia sống chết bỏ qua tất cả mọi điều kiện khác cậu đưa ra.

Làm sao bây giờ?. Đêm nay là đêm cuối cùng, nếu bỏ qua e rằng thẳng cục than sẽ cười cho mình chết. Được!

Số thì số!

Hùng đứng bước ra khỏi phòng. Tới chân cầu thang lại muốn nhũn.

Đây là dạng phòng tập thể, tên kia là ở dưới lầu.

Điên quá điên!.

Quay lại, chui vào nhà vệ sinh tập thoại một chút!

- Anh Minh đẹp trai có thể cho người ta xin số không? Me...o...

Nà Ní? Sao lại buồn nôn như vậy được? Trí Thiện lắc lắc cái đầu!. Nào, thử lại cái khác.

- Đề nghị bác sĩ Minh cung cấp số điện thoại!

Hả? haiz,

- Nếu anh cho tôi số điện thoại, tôi sẽ giới thiệu bạn gái cho anh!

A, cái này hay này.

Được được, cứ thế đi!

Thế nhưng khi đối diện với khuôn mặt lạnh nhách đó, đoạn hội thoại lại biến thành như sau:

- Nếu anh cho tôi số điện thoại...

- Sẽ không.

- Anh chưa nghe hết về sau mà?

- (khoanh tay nhìn lại)

- Tôi sẽ làm bạn gái anh.

-????!!!! (khó hiểu)

-!!!AAAAAAA!!

Sao lại có thể ngu mồm tới thế cơ chứ?

Trời ạ, khỏi phải nói, sau khi vừa chột nhận ra mình vừa nói cái gì, Trí Thiện lập tức đóng băng hai hàm răng.

Định mệnh!

Một đường không hện mà chạy trời chết.

- Bốp!

Vừa ra khỏi cửa lại đụng ngay phải vị bác sĩ mập mập bữa đó ngồi kế bên.

- Ui da!

- Oi.. em em xin lỗi!

- Cậu làm gì mà chạy ghê vậy?

- Em...?!

À há?! Chẳng phải chỉ cần số điện thoại thôi sao? Cần quái gì hỏi trực tiếp. Kéo kéo vị bác sĩ kia sang một góc. Trí Thiện bày ra vẻ mặt cực kỳ ngoan mà trình bày, nói gì cậu cũng chẳng nhớ nữa, đại khái là kể nghèo kể khổ kể bệnh tật đầy mình, vị bác sĩ kia liền ok mà cho cậu số điện thoại.

- Ting!

Nhắn tin xong sdt của cái tên chết bầm đó cho Lan, cuối cùng cũng có thể vui vui vẻ vẻ mà chuẩn bị tác chiến, Fighting!

- _____

Hơn 7h tối,

Ban ngày thì nắng tới rất thật, ban đêm lại tỏa xuống chút sương lạnh mê người,

Tuấn Minh đảo bước chân dạo quanh, trong phòng những vị bác sĩ kia chụm vô đánh bài giải trí, cậu lại không thích.

Ở đây có mấy quả đồi cũng không quá cao, được người dân xung quanh rải đá làm lối đi, trưng chút đèn, vừa tiện cho du khách ngắm cảnh, vừa tiện cho những đôi tình nhân có dịp lãng mạn một phen. Thế nhưng dường như tới đây có vẻ các đôi tình nhân thích ủ nhau trong chăn hơn là ra ngoài lạnh thế này thì phải. Thật quá ít người., vậy cũng tốt.

Đôi mắt xa xăm nhìn về phía trước, cậu lại bất giác mà nhớ tới Thành Khải, lòng như trĩu xuống, đôi bước chân cứ thế mà như nặng nề hơn....Thành Khải, giờ này em đang ở bên cạnh người đó, đúng không?

Buổi hẹn tối hôm đó, theo những cánh hoa tàn úa, em không tới. Dẫu biết là....

- Á!!!!

- Xoẹt!

Trời ạ!, người mà như ma vậy!. Trí Thiện đang loay hoay kéo cái ghế, dẹp dẹp lùm cỏ, vốn bị quáng gà nên khi quay lại bỗng thấy nguyên một bóng người lừ lừ đi tới đã bị dọa tới hết hồn, trượt chân ngã chổng queo.

- Á! Ma!

- ????!!!!!

Tuấn Minh cũng giật nảy mình, rõ ràng.. là cái tên sinh viên kia?!

Cả hai nhìn nhau trừng một lúc, Trí Thiện mới gào lên:

- Anh tính hù chết tôi sao?

- Cậu..!?

Trí Thiện muốn đứng dậy, lập tức cổ chân đau không chịu được, khụy xuống liền nhắm mắt:

- Ái! Sao đau thế này?

Ai oán nhìn người trước mặt tìm cách đứng lại không đứng nổi, Tuấn Minh không nhịn được, liền tiến tới:

- Ngồi yên đi.

- Anh?!

Đưa tay tới nắm trên cổ chân mảnh nhỏ của Trí Thiện, Tuấn Minh thở dài:

- Trẹo chân rồi.

- Trẹo chân?

Không phải chứ! Sao đời cậu lại khốn khổ thế này!. Đang vui lại đứt dây đàn!

- Anh vặn lại giúp tôi cái, tôi có việc quan trọng cần dùng tới nó!

- Vậy bình thường cậu không cần dùng tới?

- À.. thì cũng có, nhưng hôm nay rất rất quan trọng!

- Cái này phải có thun chuyên dụng cố định lại...

- Anh vặn lại một cái là được không phải sao? Phim kiếm hiệp toàn là như vậy hết!

Điên mất. Tuấn Minh thực muốn mặc xác cậu ta, xem cậu ta định dùng khinh công gì để mà bay xuống, thế nhưng nhìn quanh cái sườn đồi này, ngoài chính cậu ra xem chừng không có ai. Tuấn Minh cố gắng giữ chức trách của một vị bác sĩ, đưa tay tới, nắm.

- ———

Sự tình nếu chỉ có như thế, thì không đến mức Trí Thiện phát thệ tuyên chiến với Tuấn Minh. Cái căn bản là khi cả hai đang loay hoay với cái chân đau, thì người tình trong mộng đã tới từ khi nào, cách xa xa một đoạn lại chỉ nghe thấy tiếng cậu cứ thế mà rên rỉ:

- Ái nhẹ thôi đau quá!

- Anh có phải bác sĩ thật không? Sao không biết chỗ đó rất là nhạy cảm chứ?

- A!. Đau chết tôi!

- Sắp xong rồi, kiên nhẫn chút.

Hai cô nàng đứng như hóa đá. Trời ạ...

Chuyện này....

Thế xong rồi tới khi hai kẻ kia lộ cái mặt ra, lại là một bộ dáng đầu Trí Thiện còn dính chút cỏ, quần áo xộc xệch, trên mắt đã hoe đỏ, cả người đang dựa trên người Tuấn Minh dường như vô lực. Tuấn Minh cũng hết cách, vẫn là phải đem cái tên này xuống trước, nếu không chẳng mấy mà cổ chân sẽ sưng to, đành đưa tay tới dìu.

- Trí Thiện! Thì ra anh là người như thế!

Trước khi xoay người bước theo Vy, Lan còn ai oán lườm Trí Thiện một cái xém mặt.

Tới khi bóng Vy đã khuất, Trí Thiện mới hoàn hồn, lắp bắp gọi theo:

- Vy! Vy!, không phải như thế! Trời ơi! Nghe mình giải thích đã!

- _____

Xong, anh mày thế là hết.

Chính thức đời tàn xịp rách.

Thằng Lâm lại được phen cười tới rung hết cả cái má lúm.

Từ ngày hôm đó, Vy không thèm đếm xỉa gì tới cậu.

Cô bé Lan kia gặp cậu là nguyệt, khiến cậu cũng không còn chút trông đợi gì.

Kiếp trước là cậu đã làm gì sai chứ?

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

Điên mất!

Trí Thiện ai oán nhìn sang Trí Lâm:

- Than, có cách nào giết người mà không phải đi tù không?

- Có!

- Hả?

- Giết xong tự tử.

- ???!!!!

Dầu là hận cái tên chết tiết kia tới nỗi cơm ăn vào miệng cũng không ngon, nhưng cũng không ngu gì mà để thiệt thân được. Cậu còn chưa có mất trình môi nha.

Suy nghĩ suy nghĩ.

Bỗng bừng đôi mắt như thể mà sáng quắc:

- Á Há! Có cách!

Tuấn Minh, xem, tôi chính chết anh!

=====//=====

4. Chương 4: Tạo Nghiệp

Trí Thiện mò mặt vào trong một quán net. Võ vố vai thằng bạn:

- Ey, Hùng, xong chưa? Tao nhờ tí.

Thái Hùng hơi xoay người quay lại: là thằng bạn cùng lớp với cậu, Trí Thiện. Thế nhưng trước giờ cũng không phải là thân lắm.

- Chờ tao tí.

Trí Thiện ngồi chờ bên cạnh mà cứ nhấp nhấp nhồm nhồm không yên. Hùng tuy học chung với cậu chuyên ngành tài chính, thế nhưng hẳn lại thuộc lâu lâu về máy tính như dân IT thực thụ, nghe đâu vì bố mẹ hẳn ép nên mới vào cái khoa này. Xét về thân thì đúng là chẳng thân quen gì, nhưng việc xấu như thế mà nhờ tới người khác cũng không biết mở mồm ra thế nào. Thái Hùng nhìn bề ngoài cực ngầu với bụi bặm, lâu lâu cũng thấy đánh nhau bầm mặt. Xem ra nếu nhờ việc này cũng không đến nỗi bị hẳn cười chết.

Trên đời này á, tồn tại một dạng người con trai chẳng biết một mẩu gì về vi tính. Tức là sao? Cài win: chịu, diệt virut: chịu. Máy tính nếu nói về ngoài cái giải trí ra, biết được thêm vài cái lệnh exel đã là tốt lắm. Trí Thiện chính là một kẻ điển hình như thế. Tin học suýt trượt. Thế là đủ hiểu rồi chứ gì?.

Thái Hùng bỏ cái tai nghe ra khỏi, xoay người lại gác 1 tay lên ghế:

- Tìm tao có gì không?

- Tớ...

Trí Thiện xoay trái xoay phải rồi mới ghé tai Thái Hùng thì thầm cái gì đó. Chỉ biết, mặt Thái Hùng càng ngày càng khó coi.:

- Sao cơ?

- Giúp tớ đi, tớ năn nỉ á!

- Tao được gì?

Ừ nhỉ, Trí Thiện chưa từng nghĩ ra hẳn sẽ được cái gì mà giúp mình. Trong khi đó thì Thái Hùng nhìn Trí Thiện như người ngoài hành tinh, quét từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, đôi môi câu lên. Cười.

- 1 triệu.

Trí Thiện dứt khoát:

- 1 triệu, nếu cậu giúp tớ...

- Bao cơm trưa tao một tuần đi.

- Hả?

- Sao? Không được!

- A... Được!

Trí Thiện mạnh mẽ gật đầu.

Thấy Thái Hùng đăng nhập thành thạo vào một trang Web Gay Porn, nhanh chóng tạo ra một tài khoản ngon nghề. Trí Thiện cứ phải gọi là một phen nể phục trình vi tính của cậu ta.

- Đây, cho số điện thoại này lên web đi, to vào to vào.

- Xong,

- Đây, lấy cái hình em trai đó, đẩy cái mông mẩy mẩy ý. Phô tô sếp cho trắng trắng vào. Đấy, thêm cái đấy nữa, cái mà mặc áo không mặc quần ý!.

- Xong.

- Cái này là để làm gì?

- Để ghi lời chào hàng.

- Chào hàng?

Thấy Trí Thiện gỡ đầu gỡ tai. Thái Hùng chỉ chỉ vào một cái khung, bên đó có ghi:

< Người ta là một cái tiểu bạch thụ non non mềm mềm a ~.~ Cầu công tới đón nha~.~ Người ta đang dục cầu bất mãn lắm a, anh nào tiếp được người ta xuyên đêm nào ~.~.>

- Được lắm! ha ha ha. lấy cái đấy đi!. ghi y nguyên như thế cho tó nhé!

Trong khi Trí Thiện đắc chí cười tới hỉ hả, Thái Hùng chỉ khẽ câu khước miệng:

- Ăn chơi nhớ màng hậu quả.

Hậu quả? Xì. Đừng có mơ! Tôi lại để cho anh ta yên?!

Báo hại tôi tự dưng biến thành cái dạng gì trong mắt nhỏ Vy chứ. Thật đáng mà!.

Để coi anh ta sống yên được bao lâu.

Hắc hắc!

=====

Tạo nghiệp thành công.

Tuấn Minh vừa bước ra khỏi cửa phòng mổ, vào phòng nghỉ của bác sĩ liền đã thấy điện thoại nhấp nháy liên hồi.

Số lạ, Cậu không có thói quen nghe điện thoại của người lạ khi ở nước ngoài. Nhưng về Việt Nam không muốn cũng không được. Ngay cả các bác sĩ mà cũng hay thích dùng tới 2 sim, nhiều lần không nghe làm lỡ việc, sau này cậu cũng cố quen dần. Đành đưa điện thoại lên tai:

- Alo.

- Chào bé cưng, bé cưng tối nay có khách chưa?

-!!

Trực tiếp cúp ngang, một đường bay vào danh sách chặn.

Thế nhưng chỉ 15 phút sau đó. Lại tiếp tục có số lạ gọi tới.

Tuấn Minh Tuấn Minh chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn là nhấc máy lên:

- Alo.

- Bao nhiêu một đêm? Chịu chơi 3P không?

- ????!!!!!!!!

Chưa hết, tin nhắn tới.

< tiểu bạch thổ non mềm ơi, anh 16 tuổi, cưng bao nhiêu? >

< anh hơi lùn một tý, nhưng đảm bảo xuyên đêm không thành vấn đề >

Khóe mắt Tuấn Minh giật giật.

Chuyện quái quỷ gì đây?

Nếu là nhầm, 1 cuộc là quá đủ,

Còn cái thứ lảm nhảm này rõ ràng là có người cố tình.

Tắt máy, ném vào một xó.

Tối tận chiều khi hết ca trực, về tới nhà, vừa bật điện thoại lên, lại là hàng loạt những tin như thế nhảy tới.

Sốc não! Lại toàn là những hình ảnh nude khoe chuối., khoe độ dẻo dai.

Lần đầu tiên MinhCool biết rằng bộ mặt than của mình còn có thể nổi đầy gân xanh vì tức giận.

Ngay lập tức lên mạng, chẳng khó khăn gì để tìm ra, nhưng khi tìm ra rồi lại khiến Tuấn Minh trợn ngược mắt không thể tin nổi.

Số điện thoại của cậu bị người ta treo trên một trang Web Gay!

Trời ạ!

Kia là cái gì?

Tiểu bạch thỏ??? tiếp xuyên đêm????

- Xoảng!

Ly nước trên bàn bị ném thẳng vào tường!

Trên đời 26 năm. Dẫu là cha sinh mẹ đẻ cậu cũng chưa từng thấy cậu có biểu hiện gì quá thể, cười: nhếch môi. Giận; chau mày.

Thế nhưng đến nỗi mà muốn giết người như thế này thì quả là hiếm có khó tìm.

Siết chặt tay. Phải bình tĩnh lại.

Tuấn Minh cố gắng nghĩ lại cho kỹ.

Số điện thoại này cậu về Việt Nam mới dùng, ngoài gia đình, bạn bè cũng không có mấy người. Kể nào mà điên tới độ này?

Điểm điểm trong đầu, Tuấn Minh đưa tay trên môi, lướt qua.

Bỗng nhiên, như thế mà cười hừ một tiếng, đôi mắt nheo lại, gõ tay còn lại lên bàn:

- Ngu ngốc! Cậu chết chắc!

- _____

Bữa trưa, theo đúng thỏa thuận, Trí Thiện mời Thái Hùng đi ăn trưa.

Này là bún chả Hà Nội nha.

Xót xót ví, nhưng đã hứa thì phải làm. Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy a!

Thái Hùng vừa lấy đĩa ra khỏi ống vừa hỏi:

- Cậu không sợ anh ta biết được sao?

Trí Thiện bĩu môi:

- Cái mặt anh ta nhìn là muốn đá cho phát, kẻ thù đầy rẫy. Làm sao biết được là do tui đăng chứ?

Thái Hùng không nói thêm, chỉ gật gật, đôi mắt vẫn như cũ, lâu lâu lại dán lên chút da thịt hở ra trên nút áo sơ mi đầu không gài của Trí Thiện. Cuối bữa ăn, khi Trí Thiện vừa trả tiền xong, muốn uống ngụm nước trà đá, Thái Hùng cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi nhỏ:

- Trí Thiện, cậu.. là Gay sao?

- WTF? Phụt!

Ngậm nước bay thẳng lên mặt Thái Hùng.

Thái Hùng giật nảy mình, lau lau. Trí Thiện thì tức tới bờ nhào:

- Có cậu mới là Gay ý, tôi nói cho mà biết, tôi thẳng còn hơn thép ống nhá!

Tiếng nói to khiến cả quán đều trở mắt, nhìn tới. Thái Hùng đưa mắt nhìn xung quanh, Trí Thiện sau khi lờ lờ, mới kéo kéo tay Thái Hùng:

- Đi mau, đi.

Hậu đậu muôn đời là hậu đậu a, hoặc, là cố tình? Thái Hùng vừa theo lại vừa dán sát người lên người Trí Thiện.

Tạch.

Một cô bé trong quán nhận ra hai kẻ kia cùng trường, liền chụp một phát ảnh, đăng lên nhóm hủ chơi chung:

- Tin mới: Hai hotboy của trường chính thức tỏ tình, tiểu thụ vì ngưỡng mà không muốn nhận mình là Gay a, mọi người cùng đoán sau khi rời khỏi quán, họ sẽ đi đâu??

- Hủ biến thái rep: nhà nghỉ thẳng tiến!!!! ba hiệp!! không ngất không về!

- Hủ cuồng dâm rep: tao nhận ra hai người đó! Thái Hùng và Trí Thiện, cùng khoa tao!

- Hoa Cúc đưa leo rep: dm tao xin tý thông tin đưê.

- Dâm phải phân rep: để tao đăng lên group trường nhé?

- Dụ thụ- Trả lời- Dâm phải phân: Thái Hùng nó giết mày á!.

- Dâm phải phân: đây là face ảo của tao, sợ mẹ gì?

- Hoa Cúc đưa leo: mày dám thì chơi. Tao đéo.

- Dâm phải phân: mở mắt mà nhìn tên face của tao đi. Tới bến!

Thế là, chiều hôm đó, Thái Hùng và Trí Thiện cứ thế mà nổi như cồn trên topic của trường.

Một kẻ biết, cười.

Một kẻ lại chẳng thêm vô cái topic gì gì đó. Vẫn đi hát cho quán café, tối đêm mới về.

- _____

Mệt quá!

Vừa tắm xong là Trí Thiện đã vớt người một đường trên giường.

Thế nhưng ngoại trừ mong đợi là thằng Lâm than lại đứng khoanh tay trước cửa:

- Anh có gì để giải thích không?

- Hả?

Trí Thiện mệt muốn chết, cũng chẳng hiểu thằng than nó hỏi tới cái gì. Thế nhưng làm việc xấu mà, cũng hơi nhột nhột, liền ngóc đầu.

- Em biết rồi hả?!

- Là thật sao?

- Ủ, anh chơi cho hấn ta chết luôn.

- Anh chơi? Anh lại chơi lại hấn ta?

Trí Lâm không thể tin vào tai mình. Tên Thái Hùng biến thái chết tiệt này, thường xuyên quấy rối cậu, bị cậu đâm cho tới sưng mặt mấy lần còn không chừa. Nhìn một thân cái thứ anh hai mảnh khảnh kia, mà lại dám nói là chơi hấn?!

Thế là anh cứ nói đăng hươu, em cứ nghĩ đăng vượn:

- Từ bao giờ vậy?

- Sáng qua đó!

Bỗng dưng nghĩ tới cái gì, Trí Thiện liền cười ha ha, nhại giọng:

Người ta là một cái tiểu bạch thỏ mềm mềm non non a!

Ha ha ha!

Anh nói cho chú nghe..

- Rằm!

- O?

Cánh cửa phòng bị thằng Lâm than đóng cái rầm.

Thằng này lại bị lên cơn chập mạch à?

Mà thôi, con người ý mà, mỗi ngày sẽ có 30 phút não tàn, thế nên cậu chả thèm chấp nữa. Oao. Ngủ thôi.

=====

Căn phòng bên cạnh.

Trí Lâm không ngủ được, lăn qua lộn lại, nhớ tới cái ngày đầu tiên bước vào trường. Hiển nhiên, sinh viên mới bị bắt nạt âu cũng là điều dễ hiểu.

Thế nhưng kẻ bắt nạt cậu lại chính là tên Thái Hùng đó.

Karate đai đen suốt 14 năm luyện tập của cậu là để đùa sao?

Thái Hùng hôm đó bùng cái mặt sưng vù cùng 1 tên đàn em bị đánh tới thân tàn ma dại. 2 chọi một. Sức trâu chứ không phải người, mà nếu không phải có người anh Trí Thiện của mình tới nhận bạn cùng lớp, cậu chắc chắn là cho tên Thái Hùng kia ra bã.

Thế rồi từ đó, hần lẻo đẻo theo cậu.

Dưới tán cây trong trường. Thái Hùng ăn một phát đấm.

Hai hôm sau, mắt trái của hắn vừa khỏi, lại tối, lại tím luôn mắt phải.

- Rút cuộc anh bị cái gì vậy?

- Gia nhập với tụi anh đi nhóc!

- Cút!

Trí Lâm phải cực kỳ cực kỳ khó khăn mới tạm thời tách được cái đuôi đó ra khỏi.

Thứ nhất, cậu học võ không phải để đánh nhau.

Thứ hai, cậu cực kỳ ghét mấy thể loại du côn đầu gấu trong trường, ngu võ mà to mồm.

Thứ ba, mơ ước của cậu là năm sau sẽ dành suất học bổng để đi du học.

Mẹ cậu là một người tuyệt vời, bà không ép các con đi theo một khuôn khổ nào hết.

Hãy sống như một ngọn cỏ dại,

Đó chính là những điều bà dặn dò hai anh em cậu. Việc phát triển như thế nào, thích cái gì, bà để cho hai anh em cậu tự chọn lựa.

Cậu yêu thích những căn nhà cao tầng, muốn trở thành một kiến trúc sư, bà hoàn toàn ủng hộ, anh hai cậu suốt ngày thích hát hò, tính tình lại trẻ con. Bà như vậy mà cũng chưa từng một lần phản đối. Chỉ dặn dò chính cậu nên bảo vệ lại người anh này.

Ngày bé, mỗi khi người anh hai kia của cậu bị bạn bè trêu là con gái, lập tức cậu xông tới đánh,

Cuốn thành một đoàn bầm dập mới thôi. Lâu dần, đứa nào cũng biết tên mặt trắng kia có một thằng em trai dã man lắm. Le lưỡi lắc đầu, không dám dây.

Thở dài một phen.

Có khi chính cậu là cái nguyên nhân khiến lão anh hai kia bị dây dưa với cái tên Thái Hùng đó.

=====

Tuấn Minh.

Việc tồi tệ nhất là cậu đang phải đi mua một cái Sim mới.

Cái sim kia hoàn toàn không thể dùng được nữa.

Người đầu tiên, cậu gọi tới không ai khác là Thành Khải

- Thành Khải, hiện giờ anh dùng số này.

- Vâng, nhưng sao phải đổi số vậy ạ?

- Em vẫn khỏe chứ?!

Loạt soạt vài giây, đã lại nghe thấy đầu dây bên kia tiếng nói đầy gai:

- Alo! Là tôi, Trần Đức đây. Hiện khỏe, rất khỏe, đang nằm trong lòng tôi, anh có muốn xem live trym cảnh hai chúng tôi hôn nhau không?

- Cậu?

- Chụt!

- ??!!!!

- Đức, em làm gì vậy?

- Tốt hơn hết anh tránh xa tên khốn đó ra một chút, nếu không hôm nay em sẽ cho anh khỏi phải nghĩ luôn!

-/

Tuấn Minh lặng lẽ cúp máy.

Bao nhiêu suy nghĩ theo vậy mà tràn tới trong lòng,

Mối tình đầu bao giờ cũng thế, chua chát mà kéo dài ra mãi.

Nhìn tới đồng hồ, hơn 10h. Cậu cũng nên ra đón mẹ cậu ở sân bay thôi.

Hôm nay mẹ của cậu, bà Thạch Thảo vào Sài Gòn. Bà có một người bạn thân trong này, hè nào cũng vào chơi. Nghe nói trước đây là bạn thân thời nổi khổ, rồi người bạn kia vào Sài Gòn, lấy chồng và định cư lại.

Tuấn Minh đi du học nhiều năm, cũng không rõ lắm, đại khái nghe lại là như thế.

- _____

Nhà Trí Thiện.

Không hiểu sao hôm nay nhà có khách, nhưng thằng Lâm than lại dăm chối việc đi từ sớm. Mà nó đi thì càng tốt. Nó mà biết nấu cái gì?

Pha gói mì tôm cũng nửa sống nửa chín,

Tốt nhất là biến cho rộng bếp.

- Bột ơi, con làm gần xong chưa?

- Dạ sắp xong rồi, món tử của con mà.

Hôm nay, là một cái lẩu bò nhúng nấm. Món tử của Trí Thiện. Sắp xếp bày biện đẹp như ở nhà hàng xong xuôi. Ba của cậu cũng đã trên tay xách một thùng bia về tới.

Xong xuôi đâu đấy rồi, bà Nguyệt mới dặn dò Trí Thiện:

- Hôm nay bác Thảo có dẫn theo anh nhà bác tới, hơn con mấy tuổi. Than nó không có nhà, con phải tiếp chuyện anh nghe chưa?

- Xì, con mà mẹ còn không tin tưởng?

- Ha, con của mẹ mẹ biết!

Một lát sau,

Hai người bạn lâu ngày không gặp lại liền tay bắt mặt mừng.

- Cháu chào cô.

- Ôi, con trai bà đây sao? Cao ráo đẹp trai quá cơ.

- Bột ơi?! Ra chào bác đi con!

- Dạ!

Một khắc kia, Trí Thiện đang mang một đĩa rau hớn hở chạy tới, lại lập tức chết sững.

Người vừa bước vào nhà cũng một đường nhìn lại cậu. Bốn mắt nhìn nhau:

- Là anh ta!

- Là tên nhóc đó?!

=====//=====

5. Chương 5: Nghiệp Bắt Đầu Quạt

Trí Thiện trừng Tuấn Minh, Tuấn Minh như thế mà lại câu lên một nụ cười.

Bận tới chưa kịp đi tìm tên nhóc đó tính sổ, vậy mà giờ lại khỏi cần mất công. Ông trời cũng quá có duyên rồi.

- Sao vậy? trên mặt tôi có dính gì sao?

- Hả?!

Bà Nguyệt thấy cậu cứ bung cái đĩa đứng đấy trừng Tuấn Minh mãi, liền hỏi:

- Bột, con sao thế?!

- À... dạ... con.. vâng...

Đặt đĩa rau lên bàn, như bay mà chạy lại vào bếp.

Trời ạ!? Không phải chứ?

Kiếp trước không phải là mình làm sai chuyện gì, mà kiếp trước chính là mình là diệt chết vạn người tay gươm nhuộm máu, thế nên kiếp này số nó mới khổ nạn như thế?!

Ánh mắt của anh ta.. lẽ nào?!. Mẹ nó, lẽ nào anh ta biết được chuyện kia là do cậu làm nên mới tới tính số?!

- Đúng rồi đấy!

- Hả?!

Tiếng nói từ đằng sau vang lên khiến Trí Thiện giật nảy người. Đúng là có tật giật mình, làm việc xấu thì đi đâu cũng thấy nguy cơ.

Tuấn Minh tiến sát lại gần một bước, Trí Thiện liền lùi lại một bước:

- Tôi không có biết gì đâu đấy! Tôi không có làm!

Tuấn Minh nhỏ giọng:

- Phỉ báng người khác, phạt tù hai năm.

- Hai năm?!

Gì vậy hai con? Mau ra ăn đi, chín lẫu rồi này.

Tuấn Minh nhìn đôi mắt đang tròn xoe kia, đôi môi mấp máy nói không ra lời, thực muốn gọi cho người ta chọc tới ghen.

Trí Thiện ai oán ngồi vào bàn ăn.

Không phải chứ?! Quả báo tới sớm vậy ư?. Sao bảo kiếp này làm kiếp sau mới phải chịu cơ mà?

Xác suất trúng vietlot chính là 1/28 triệu.

Xác suất người ở Việt Nam này đụng nhau chính là 1/ 100 triệu người!

Vậy mà thế méo nào? Vietlot thì không thấy trúng, lại trúng ngay được các xác suất khổng nạn kia?

Xong rồi xong rồi, đời cậu không lẽ từ nay đeo trang sức vòng số tám, áo thương hiệu sọc đen??

- _____

Bữa ăn, Tuấn Minh thông dong vừa ăn vừa uống chút bia với ba Trí Thiện.

Hôm nay, lẩu không ngon a!

Vừa chua vừa cay.

Trí Thiện đã sắp muốn khóc.

Hai năm?

Con mẹ nó hai năm? Lại nghĩ tới câu của Thái Hùng đã nói < ăn chơi nhớ màng hậu quả>. Cậu như thế mà thực muốn phun cả miếng nấm ra.

Gieo gió gặt bão là đây. Sung sướng chưa được mấy ngày, nhan sắc trẻ ra được một tuổi thì giờ phải ngồi tù hai năm?

Hay là...

Trí Thiện bắt đầu tưởng tượng.

Quý xuống ôm lấy đùi vàng kim chủ: Tuấn Minh đại boss, xin tha cho em một mạng.

Lại càng muốn nôn nữa!

Nhìn cái mặt nhơn nhơn kia, chắc chắn chẳng dễ dàng gì tha cho mình rồi.

Miếng nấm hôm nay quả thực là nấm độc mà!

Tuấn Minh như nhìn ra biểu cảm hết chộc bát lại chộc đũa của Trí Thiện. Thực trong lòng thỏa mãn mười

phần. Sao lại ngốc như vậy chứ? Lại gán thêm cái tên ở nhà: Bột, lại càng thêm khó hiểu. Liền đưa ly bia về phía cậu:

- Trí Thiện, uống với anh một lon chứ?

- Ồ?

Bà Nguyệt liền can:

- Tuấn Minh cháu thông cảm. Bột nó không uống được rượu bia, một lon là gục.

- À.. ra vậy?!

- Mẹ, mẹ nói gì thế?!

- Còn không phải? Mấy lần tập uống đều không phải một tay thẳng than vác con lên nhà?

- Than? – Tuấn Minh hỏi lại.

- À, là thẳng thứ hai nhà cô, nay nó có việc bận đi từ sớm rồi.

Trong đôi mắt kia, lại nổi lên biết bao nhiêu sự thú vị. Trí Thiện, cậu lại dám chơi tôi?. Để xem, ai mới là người chinh ai!

Nói tới nói lui một hồi, Bà Nguyệt thực hết lời khen ngợi Tuấn Minh.

Trí Thiện vừa nghe vừa bĩu môi.

Chuẩn con nhà người ta gớm. Học thức cao, đẹp trai, giỏi giang, mua được hẳn một căn chung cư sáng loáng,

Ừ, nội tâm Trí Thiện không ngừng kêu gào: còn tính cách thối tha, khuôn mặt bỉ ổi sao không thấy ai kể?

- Không bù cho thẳng Bột, tiếng anh Kém lắm, suýt thì trượt mấy lần.

- Tuấn Minh, cháu có rảnh thì kèm thêm cho nó giúp bác chứ. Cháu đi du học về chắc chắn là nói như gió rồi.

Trí Thiện bĩu môi. Để anh ta kèm cặp? Kèm thì không có chứ cặp thì chắc rồi đó. Cậu có mà ngu à, chưa kịp mở mồm thì Tuấn Minh đã đáp lời:

- Dạ được. Cháu hiện giờ cũng đang trực ca ngày, buổi tối đều rảnh.

- Hả?

Trí Thiện ngoáy lỗ tai, không tin được:

- Oay. Con còn phải đi hát mà? Mẹ!

- Trước giờ mẹ chiều con quá rồi, để kỳ trước con suýt thì rút lại, kỳ này mà điểm số tiếng anh không cải thiện, con cũng đừng đi hát nữa.

- Sao ạ?!

Tuấn Minh liền chêm vào:

- Cháu đảm bảo chỉ kèm vài tháng là như – hai – năm.

- Hai.. năm...

Rồi rồi rồi. Cậu hiểu rồi đó.

Thế là chọn cách im bật, đôi mắt mong đợi tha thiết nhìn sang người mẹ bên cạnh, nội tâm thì dấy dụa không ngừng. Mẹ ơi, cứu con!.Mẹ ơi, rút cuộc con có phải là con trai của mẹ không vậy?

=====

Cùng lúc ấy,

Trong một quán ăn. Trí Lâm phải thực sự cực kỳ kiên nhẫn bó tay lại, chỉ sợ một lúc nào đó sẽ không dẫn được mà buông ra quả đấm ngay giữa mặt cái tên nhờn nhờn trước mắt- Thái Hùng. Vừa ăn xong Trí Lâm đã muốn đứng dậy:

- Như vậy được chưa?

- Ý, ngồi xuống đã,

- Không phải nói là ăn cơm xong là được sao?

- Nhưng anh chưa ăn xong mà.

- ???

Suy nghĩ suốt đêm. Trí Lâm cuối cùng cũng quyết định đi tìm tên Thái Hùng kia, cậu không thể để anh trai cậu cứ thế mà ngu ngốc rơi tọt vào bẫy được.

Cậu thừa hiểu độ lì độ liều của cái tên trước mặt. Thế nên nếu đấm hấn một cái, e rằng hấn thực sự đem người anh của cậu ra ăn sạch không còn một mẩu da.

- Tôi cảnh cáo anh, nếu dám đụng tới anh hai tôi, tôi đảm bảo anh sẽ thảm.

- Là cậu ta tự tìm tới anh. Anh đâu đã làm gì?

- Vậy bức ảnh chụp hai người là sao?

- Em ghen sao?

- Dù má! Anh thực muốn ăn đòn?!

- Khoan khoan khoan... Như thế này đi, đi ăn trưa với anh, thương lượng đã.

Thế là, giờ này, Trí Lâm đẩy một mặt u ám mà nhìn cái kẻ trước mắt ăn chậm như mèo.

- Miệng anh có tật sao? Ăn chậm như vậy? Hay thiếu cái răng nào?

- Thì cũng do em thôi. Em xem, không hòa nhã với anh một chút được sao?

- Hòa nhã?

Trí Thiện đưa tay lên day trán:

- Nói, rút cuộc anh muốn cái gì?

- Muốn em.

- Hả?

- À không, ý anh là muốn em gia nhập nhóm bọn anh.

- Tôi không phải là du côn.

- Ý anh là nhóm khác cơ.

- ???

- Nhóm này, chỉ có anh. Em nữa là đủ.

- ????

- Em có cái má lúm thật dễ thương.

- Á!!!!!!!!!! Đau đau đau.

Thái Hùng tính đưa tay lên má Trí Lâm, liền bị một cước vặn ngược tay lại. Đau tới muốn tiểu trực tiếp ra quần.

Đời này có lẽ nhìn trúng Trí Lâm, e rằng đúng là một cái thất bại trong tư tưởng!

=====

Vài ngày sau.

Trí Thiện vừa run rẩy mà phải cố tỏ vẻ hùng dũng tiến tới căn chung cư kia.

Đưa tay lên rồi đưa tay xuống.

Thực sự là bấn loạn.

Nhờ vừa mở cửa hắt ta liền xông tới vả cho mình hai cái thì sao?

Hoặc nhờ hắt ta là kẻ biến thái lập tức xông lên cướp trinh môi của mình thì sao?

Chứ cái thứ như hần ta mà nói dậy tiếng anh cho mình? Nà nì! Cuộc đời làm gì có chuyện màu hồng như thế!

Hay là đi về?

Hay là đi tự thú?

Trời ơi trời.

- Két!

Cánh cửa bật mở, Tuấn Minh đứng khoanh tay nhìn kẻ nào đó đang rệu rã trước cửa đi qua đi lại.

- Á!

Trí Thiện liền đưa tay lên thủ:

- Anh định làm gì? Định làm gì? Hiếp tôi?! Đừng có mơ?!

Tuấn Minh nhăn mặt:

- Ý hay đấy!

- Hả?!

- Thế nhưng cậu chưa đủ trình câu dẫn tôi.

Tuấn Minh xoay người bước vào,

Trí Thiện đi sau giữ một khoảng cách nhất định. Dám chê mình không đẹp? Đúng là đồ mắt cá trê. Mù cũng phải nhìn thấy mờ mờ chứ?

- Giờ sao, anh nói đi. Chứ tôi biết người thói hoắc như anh sao có chuyện kêu tôi tới đây để dậy học.

- Biết thế là tốt.

- Vậy chứ sao? Tôi chỉ có 28 triệu tiền tiết kiệm thôi. Đây. Cho anh tất, hát khàn cả giọng mấy năm tích

góp của tôi đây.

Nói rồi cương quyết tháo chiếc ba lô trên vai, đặt lên bàn móc tới một xấp tiền.

- Ít như vậy?!

Trí Thiện bị mả mai lập tức như chồm lên:

- Anh còn muốn gì? Từng ấy mà chê ít. Một tối tôi hát cả tiền bo nhiều lắm cũng chỉ được có mấy trăm. Lại dám chê ít?!

- Làm osin cho tôi tới khi nộp được cái bằng toeic 500 tới.

- Hả?

- Đủ 500 điểm. Tôi sẽ nể mặt mẹ cậu mà tha cho cậu.

- Không đời nào!

- Rất tiếc, cậu không có lựa chọn.

Đúng rồi, làm quái gì còn lựa chọn nào khác. Thiên địa bất dung ta đây mà!

Là trời xanh muốn diệt ta đây mà!

Bao chừng bao đại nhân, ngài hiện hình về đi!!!!!!! Xin ban cho ít công đạo!!!

Trí Thiện lắc lắc đầu: Ý, nhưng tiền thì sao?

- Cũng được, cơ mà số tiền kia tôi sẽ lấy về!

- Thành giao.

Mỗi ngày ba tiếng, tới khi nào mới lên toeic 500???

Hôm nay mới là ngày thứ hai. Trí Thiện chống tay lên cằm.

Bây giờ tôi phải làm sao?

Làm sao tôi phải làm sao bây giờ?

Bây giờ thì phải làm sao?

Làm sao lại phải làm sao bây giờ?

Ngẫm lại tối hôm qua, đúng là muốn ọc máu. Dẫu Trí Thiện trước giờ đã quen với việc dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng thơm ngon. Nhưng đó là do mẹ cậu bận nha.

Chứ sao có cái cảnh hấn ngồi vắt chân lên bàn đọc tạp chí, cậu lại phải loay hoay mà lau lau cái bàn dưới chân hấn.

Nghĩ là thấy nhục cho con trym của cậu.

Cũng là đàn ông mà đi làm những việc như thế không phải quá mất mặt sao?

Không được, phải nhanh chóng tìm cách để thoát khỏi đó.

Nhưng trình của cậu thì mãi cũng mới hơn 400 1 tỷ.

Có lẽ mà học tới 500 thì cũng phờ râu...

Suy nghĩ suy nghĩ suy nghĩ....

Á! Ha ha. Có cách!

Mua bằng giả!. Dễ ợt chứ mấy. Thế là liền lên mạng gõ lạch cạch.

- _____

Tuấn Minh. Lại là một đoạn thời gian đã trôi qua,

Trên đời, có những người vừa gặp là đã muốn ôm lấy mà che chở bao bọc, còn có những kẻ như tên sinh viên kia, thật dai nhách như một cái kẹo cao su sắp hết đất, không ăn thì uống mà dính vào thì sợ dơ.

Ban đầu, chính là ghét.

Hết một tuần đầu tiên khi đi từ thiện, đỡ hơn một chút.

Nói như thế nào, cậu ta tuy mặc quần bò rách nhưng lại không ngại ngồi phệt xuống nền đất kia, vừa ôm cây đàn ghi ta vừa hát nghêu ngao cho những em nhỏ vùng nắng gió đó nghe.

Cậu ta tuy người gầy nhỏ, nhưng vẫn một tay túm bao gạo, một tay cố sức phụ cô gái đó bê thùng mì về tận nhà.

Thế nên, khi cậu ta bị trật chân, bản thân Tuấn Minh không thể làm ngơ.

Rất nhiều người thích đánh giá người khác qua cái nhìn đầu tiên. Ngay chính bản thân cậu, cũng vậy.

Nào ngờ được một kẻ như thế nghĩ như công tử bột chỉ biết ăn chơi, lại là một người chia từng chút sữa nhỏ cho các em thật đều thật đều.

Lại là một kẻ ngốc nghếch tới mức trêu con lợn mồi của dân bản, bị dí đuổi tới muốn trèo lên nóc nhà.

Nghĩ tới bộ dạng muốn khóc của cậu ta cái hôm ăn lẩu, Tuấn Minh không chủ động mà lại câu khéo môi lên.

Cười.

Có chút gì không đúng?

Cậu.. vừa cười?

Tuấn Minh hơi giật mình. Từ ngày vào Sài Gòn tới nay, ngoại trừ những phút giây tưởng chừng như có thể ở bên Thành Khải, cậu mới chân chính tự tâm nở nụ cười., đã bao lâu rồi, vẫn cứ nghĩ là sẽ chẳng muốn cười nữa. Vậy mà hôm nay lại vì cái tên sinh viên ngớ ngẩn kia mà cười.

Khi gặp lại Trí Thiện ở nhà của người bạn kia của mẹ mình, thực sự Tuấn Minh cũng một phen bất ngờ. Nghĩ rằng chỉ nhờ một người bạn công an của mình dọa cho Trí Thiện đổi ba câu, buộc cậu ta gỡ số điện thoại kia xuống khỏi cái Web đó là được. Không ngờ lại như thế mà gặp lại.

Thực tế, cậu không cần osin. Căn chung cư này chỉ có 1 phòng ngủ, cũng không quá lớn gì, cậu lại thường xuyên ăn ngoài. Thế nhưng cái tên kia lại gọi người trêu chọc tới không tả. Cũng chẳng hiểu vì sao mà một kẻ vô cùng ghét bị đung vào đồ riêng như cậu, lại đem hấn tới đây.

Vì hần ưa nhìn ư?

Phải nói là, đẹp. Tên nhóc đó, làn da trắng sữa, eo rất nhỏ.

Nghĩ tới đó khiến Tuấn Minh khẽ chau mày.

Cũng là nửa tháng rồi, với bản tính như thế của cậu ta đáng lý không thể nào mà ngoan ngoãn như vậy?

Đúng giờ, tới, lau nhà cửa sạch bong bóng, vừa phơi quần lót cho cậu còn vừa huyết sáo nữa.

Hần, là có vấn đề.

=====//=====

6. Chương 6: Nghiệp Quạt Phát Thứ Nhất

Y như rằng, tên nhóc đó lại dám đem một cái bằng giả đến đưa cho cậu. Hỏi sao cậu biết được?

Lại nghĩ tới cái buổi tối hôm tên ngốc đó dương dương tự đắc mang bằng tới,

Đập bẹp một phát lên bàn:

- Hần 580 điểm! hắc hắc.

Thực sự thì, có run chứ. Trí Thiện trước giờ cũng không phải người thích nói dối, càng ghét những kẻ lừa lọc. Thế nhưng tình huống này đúng là ép người mà?, Đành nhắm mắt đưa chân. 5,5 triệu cái bằng đó nha!

Bên làm bằng còn cam kết như đóng đinh vào cột. Trí Thiện cậu còn phải đi hát, còn phải đi tán gái, lẽ nào chui rúc ở đây làm osin cao cấp?.

Thế nhưng đã lạnh một sống lưng. Tên Tuấn Minh kia ngồi trên salon, không thèm nhìn vào cái bằng, mà đôi mắt cứ hí hí lại nhìn cậu.

- Anh coi bằng đi, nhìn tôi làm gì?

Thấy hần vẫn chưa nói gì, lại bồi thêm:

- Là thật đó, phôi thật, bằng thật, có cả bằng điểm!

-!

Một lúc, hắn vẫn không thèm nhìn tới cái bằng kia, lẳng lặng khoanh tay trước ngực rồi dựa về phía sau ghế:

- Từ một kẻ toeic chỉ có 400, trong nửa tháng lập tức lên 580 điểm?

- A?

Mất đảo như rang lạc. Trí Thiện như thế mà cũng liền lấp liếm:

- Tôi là thông minh!. Bản chất có sẵn!

- Ừm.

Tuấn Minh mặt không biểu tình.

Nghe tiếng Ừm đó, Trí Thiện thở xuống một hơi. Thế nhưng chưa kịp đứng dậy chuồn thẳng như kế hoạch. Tên kia lại mở miệng:

- Nếu mẹ cậu biết cậu dùng bằng giả...

- Là thật! Anh nhìn cho kỹ đi, đây, chỗ này, phôi thế này cơ mà?

- !!!!!

- Anh...

- Cậu có 2 lựa chọn, một, kèm thêm việc nấu bữa tối cho tôi. Hai, toeic 600.

- WTF???

Trí Thiện trố mắt, hắn ta còn chưa thèm xem kỹ bằng của cậu, vậy mà mặt đã như băng mà phun ra mấy câu đó. Tại sao hắn ta lại biết? Ba hắn không phải chuyên đi làm bằng giả đó chứ? Hay mắt hắn được thiết kế bằng tia lazer?

Trí Thiện lập tức nhảy bổ lên bàn, lật tới lật lui cái bằng: Ông nhất định phải kiện chết cái lũ làm bằng giả kia!. Ôi tiền của tôi!!!!

- Sao? Cậu suy nghĩ kỹ chưa?!

Biểu tình đau khổ:

- Bác sĩ Minh. Hay là chúng ta thương lượng một chút.

- Cũng được. Hoặc là –

Tuấn Minh đưa đôi mắt tỉnh bơ nhìn người trước mặt đang xoắn xuýt:

- Làm người yêu của tôi?!

Trí Thiện lập tức bật dậy như một con tôm:

- Yêu anh? Đừng có mơ!

- Nấu ăn thì nấu ăn! Tôi độc chết anh!

Nói rồi, Trí Thiện ngúng nguẩy bỏ đi một lượt,

Cánh cửa cũng bị đóng tới rầm!.

Vừa đi vừa chửi, mẹ nó chứ. Cái tên biến thái chết tiệt. Cái gì? Người yêu! Thà ông đây FA suốt đời!

Muốn ăn đồ ta nấu? Rồi đi làm bạn với Tào Tháo đi!

Giận tới bầm cả mặt.

Tức tới nóng cả tai.

Khốn kiếp mà!!!!

Còn nữa, tại sao? Vì đâu? Lý do gì?

Tự dưng mình lại khốn khổ như thế này?

Mà tại sao hắn ta chưa nhìn kỹ đã biết đó là bằng giả?

Tóm lại, chỉ có một câu: đen thôi, đồ quên đi!

- _____

Tuấn Minh.

Thực là một cái tên ngốc, cánh cửa vừa khép lại, Tuấn Minh phì cả cười. Thực không nghĩ trêu chọc tên nhóc đó lại vui như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể tin được hắn lại dám đem bằng giả tới để lừa mình? Muốn lừa? haiz. Thực cũng không xem đối tượng là ai?! Nhìn qua mấy cái biểu tình che che dấu dấu, gãi đầu tới rồi cả tóc kia, đúng thực sự...

Nhìn qua cánh cửa sổ từ lầu 3 chung cư dội xuống, chỉ thấy một thân hình mảnh khảnh vừa đi vừa đá lung tung,

Tên nhóc đó, thật xem chừng là rất giận. Đôi môi Tuấn Minh lại khê câu lên. Cười.

Nỗi buồn của một kẻ thất tình cứ như thế mà bị chút vui vẻ này xâm lấn, xua đi.

Trí Thiện, tôi, thực rất có hứng thú xem xem, cậu sẽ định làm gì tiếp theo?

- _____

Trí Thiện bơ phờ, ngồi trên lớp học mà đầu cũng muốn lượn theo mấy đám mây.

Thật muốn tức mà chết. Xoay xoay cây bút, tối nay chính là bữa đầu tiên phải nấu cho cái tên chết bầm kia ăn.

- Ê, Trí Thiện!

Trí Thiện ngẩng đầu nhìn tới: là Thái Hùng.

Cái gì nữa vậy nè? Không lẽ lại tới đòi mình bao ăn trưa nữa?!

Đúng là khôn mười năm đại một giờ mà.Nhưng dẫu sao đã hứa bao nó một tuần.Mà cũng mới ăn được có một hôm, hôm sau tới cái bóng của nó cũng không thấy. Hôm nay tự dưng lại xuất hiện ở đây?!

Uể oải ngẩng đầu lên:

- Ủ, lát tan tở gọi. Nay đi ăn gì?

- Không, không phải chuyện ăn,

- Không ăn? Thế chuyện gì?

- À.. Ờm..

Trí Thiện khó hiểu, bình thường Thái Hùng vốn là kẻ thô lỗ, làm gì lại có chuyện ậm ờ mãi thế, nhăn mặt cau:

- Nói trước nhé, không có tiền ăn nhà hàng xịn đâu đấy!

Thái Hùng liền hắng giọng:

- Trí Lâm ý, Hai hôm nay không thấy đâu?

- Ai cơ?

- Trí Lâm, em trai cậu chứ ai?!

- Hơ?Thằng Than á? Cậu hỏi nó làm gì?

- À thì, có chút việc, mà hai hôm nay liên lạc không được, zalo cũng không thấy onl.

- Nó đi Sing với ba mẹ tở rồi, tìm hiểu trước môi trường bên đấy, chắc sang năm là nó phẩn.

- Hả?!

Tiếng nói lớn gần như quát khiến Trí Thiện giật nảy cả người, còn chưa kịp với theo thì nó đã lắt người cậu tới choáng váng:

- Mau cho tớ số của ba cậu, tớ có việc rất rất gấp cần hỏi.

- Ý, khoan khoan. Nếu tớ cho cậu rồi tớ được cái gì?

- Thì vụ cái web ấy coi như tớ không biết tới.

- Okei!

Thế rồi nó không kịp để cậu hỏi lấy một câu, liền một mạch chạy như ma đuổi.

Biết hỏi ai bây giờ chứ? hu hu. Thật quá thảm mà!

Trí Thiện rầu rĩ đăng tus lên trang facebook cá nhân:

< Chán tới gián không muốn đập >

Một lát sau, đã thấy Thăng Long xù * vào cmt:

Long xù: Sao dạo này anh mất hút vậy? Không tới hát nữa?

Thiện”style : Bị thiên lôi vấy mực vào định mệnh.

Long xù inbox tin nhắn qua:

- Sao dạo?

- Bị một kẻ thần kinh đeo bám, Ăn 9 quả trứng dịt lộn rồi vẫn chưa giải được xui.

- Cái này em có kinh nghiệm nè. Để em chỉ cách cắt đuôi cho.

- Hả? Thật?

- Ừm, anh nghe call nhé.

- Okei!

Trí Thiện liền đồng tai nên mà nghe, vừa nghe vừa gật gù.

Quen là do như thế này: Cậu hay đi hát ở chuỗi quán café của anh chủ tên Sơn, sau đó thì quen với Long, đại khái thì nói chuyện thấy vui vui, hợp hợp. Chỉ đơn giản như vậy!

Tên Long này kém cậu mấy tuổi mà giỏi ghê đó. Cái gì cũng biết, nó sau khi biết cái tên âm hồn bắt tán kia lại là một đại soái ca, sao mà hớn hở tư vấn tới sùi bọt mép. Thế nhưng nó nói câu nào lại nghe cứ thể mà chí lí câu đấy.

Chỉ cần khiến hấn ta cực kỳ cực kỳ chán ghét mình, lập tức hấn cái mặt mình hấn cũng không thèm nhìn nữa chứ nói gì tới kêu mình ngày ngày lượn trước mặt.

A ha!

Trí Thiện đưa tay vỗ đùi cái bốp

Quá con mẹ nó thông minh!

Sao mình lại không nghĩ ra chứ!

Nhưng giờ cũng không quá muộn nha.

- ——

Kế hoạch một bắt đầu:

Tên ten: Nấu ăn!

Trời ạ! Trên bàn ăn, Tuấn Minh nhìn chăm chăm vào những đĩa vừa đen vừa đỏ trên bàn:

- Đây là cái gì?

Trí Thiện bĩu môi:

- Cá sốt cà,

- Cá... sốt cà?

Quả thực, đúng như dự đoán của Tuấn Minh. Trí Thiện sau khi bị phát hiện bằng giả, liền không yên phận mà quật lại. Về ngoan ngoãn của nửa tháng trước một mẫu cũng không còn.

Tuấn Minh nhú mày:

- Cá sốt cà? Cậu chắc chắn đây là cá?

- Sao dợ? tôi chỉ nấu được như thế thôi nha! Anh nói nấu ăn thì tôi nấu! Ăn được hay không chính là – việc – của – anh!

Thế nhưng, Tuấn Minh lại không như những gì Trí Thiện nghĩ, vẫn bình thản ăn những món kỳ quái đó, từng chút dứt vô miệng.

Trí Thiện ngẩn tò te mà nhìn. Anh ta có lưỡi không mà không thấy mấy cái đó mặn chát chứ?!

Giời ạ. Đã thế sau khi ăn xong, hắt lại quẹt quẹt môi:

- Món mới, rất ngon.

Trí Thiện chính thức hóa đá.

Như thế này là cái dạng gì?. Nhưng biết đâu hắt ăn mặn a!.

Không được! chưa thể bỏ cuộc!

Tối hôm sau, là món trứng cuộn ớt.

Trí Thiện chỉ cần nghĩ tới việc Tuấn Minh vừa ăn vừa khóc là đã sướng tới run người a!. ha ha ha.

Thế nhưng, vừa ngồi vào bàn ăn, đưa đĩa lên chuẩn bị gấp vào miếng trứng, Tuấn Minh lại thông thả nhả lời:

- Mẹ cậu gọi cho cậu chưa?

- Hả?

- Tôi nói với cô rằng, tối qua cậu bỏ học, không tới.

- Hả?!!! WTF?

- Nhưng nhìn có vẻ hôm nay đỡ hơn một chút.

- Khoan!

Nhìn miếng trứng chuẩn bị đưa lên miệng Tuấn Minh, Trí Thiện lập tức nhao tới, ngón tay nhanh như chớp mà bắt chặt lấy bàn tay của Tuấn Minh, đổi đầu hướng đôi đũa về phía miệng mình, ngoạm lấy. Nhai nhồm nhoàm:

- Tôi.. tôi.. chưa ăn tối!

Sau đó, bê cả đĩa trứng vào lại bếp,

Mẹ nó!

Vừa ăn vừa khóc là có thật!

Tên khốn đó chắc chắn là vì thù món cá của cậu hôm qua, vậy mà đã mách lẻo cho mami cậu biết. Cũng hên là bà đang ở bên Sing, lại lo tìm trường cho thằng than, nếu không qua cái bản mặt kia của hắn không biết còn nói ra cỡ nào nữa a!

Ngoài kia, Tuấn Minh đã cười tới rung cả bờ vai rộng.

Đồ ngốc, ngốc tới không thể tả nổi.

Nhìn Trí Thiện lui cui chiên lại hai trái trứng mới mang ra, đôi vành mắt đã đỏ ngầu vì ” cảm động”, ngọt nhạt:

- Ý da anh Minh, anh ăn cái này đưê... ngon lắm!

Tuấn Minh lại càng không nhịn được cười, bộ mặt than ngày ấy nay còn đâu!

Phải cố gắng lắm mới không để phun cả miếng trứng ra khỏi miệng.

Kế hoạch một: thất bại

Kết quả: combo đôi môi sưng như hai trái chuối.

- _____

Các người quên rồi sao!

Nhưng Trí Thiện ta có thù ắt báo.

Thằng Long xù sau khi biết được kết quả, nó ngạc nhiên quá:

- Vậy ra, anh tới đó làm osin mẹ anh không biết?

- Ủ, vẫn tưởng là đi học, khổn nạn thiệt chứ!

- Sao anh không nói ra? Sợ quái gì hấn ta?

- Anh đăng số điện thoại của hấn lên web Gay!. Hấn từ đó mới có cái đe dọa,

- Web Gay? A! Có cách!

- _____

Kế hoạch 2: Ai nha?! Người ta là một cái thụ thụ.

Trí Thiện ghê ghê mà gấp một bộ đồ lót ren tím mộng mơ thả vào tủ quần áo, chính xác hơn là tủ đồ lót của Tuấn Minh.

Hắc hắc!.Ngẫm lại nguyên nhân từ đâu nha?! Tất cả những truyện này không phải vì hấn bị gán cái mác tiểu bạch thụ mà ghi thù với mình sao?

Hấn là hấn chán ghét đồng tính tới cực độ cực độ! Mới có thể sinh ra ác ý như vậy. Thế nên mới nhờ Long xù lôi ở đâu ra được một bộ đồ quá con mẹ nó tình thú thế này nhét vào tủ đồ của hấn.

Kịch bản, sẽ là như thế này này: hấn bị mình đu bám, điên quá đá một phát mình bay hấn ra cửa, quát lên: Cút đi tên biến thái, từ nay đừng bao giờ xuất hiện ở đây!

Tự tin a tự tin, mở tủ, thả bộ tình thú vào. Ote.

Sau đó thì sao? Đi tắm! Xịt một tý nước hoa nồng nồng tới ắt xì!

Sau đó nữa?

Mặc một cái áo sơ mi của hắn, dài a dài, sau đó: cúc một: không cài!

Mặc một cái quần.. xà lỏn?

Hả?

Trí Thiện lắc đầu, không được không được, tốt hơn hết là mặc... một cái quần đùi ngắn ngắn đi, có vẻ kín đáo hơn týt.

Còn vụ này thì quá rồi...

Trí Thiện cầm thỏi son môi đỏ chóc lên, nhắm mắt, muốn tô, rồi lại đặt xuống,

Thôi, kinh lắm. Như vậy là đã đủ lắm rồi.

Nhìn lại một bộ dáng gợi đòn, à nhầm, gợi tình của mình trước gương. Trí Thiện muốn lập tức ới ra hai bãi.

Chắc. Đến mình còn thấy thốn. Nghĩ tới vẻ mặt kia của Tuấn Minh, có lẽ trực tiếp ném mình từ tầng ba xuống cũng là điều có khả năng đi.

Mặc kệ! Đã chơi, ta chơi tới bến!

=====//=====

7. Chương 7: Nghiệp Quạt Phát Thứ Hai

Tuấn Minh như thường lệ sau giờ làm liền trở lại chung cư.

Thế nhưng cánh cửa vừa hé ra lại được chứng kiến một cảnh thức đúng là có một không hai.

Trí Thiện nhẹ nhàng đứng dậy từ sofa, trên người mặc một cái áo sơ mi trắng thả cúc, một bên vai trắng nõn nà ngả hẳn ra khỏi bờ áo, từng bước ưỡn ẹo tiến lại gần. Mùi nước hoa dày đặc lập tức theo cánh tay bám lên người Tuấn Minh:

- Ai nha, sao giờ này mới về?! Có biết người ta đợi muốn chết không?!

- ???!!!!

Nhìn xuống đôi mắt đang chớp chớp kia. Đôi ngón tay cổ tình vừa vuốt lên cổ áo, rồi theo đó mà luồn hai ngón tay vô khe hở giữa các cúc chạm tới da thịt.

Trong khi người kia còn chưa biểu tình gì, Trí Thiện đã một đường ngả ngón dụi đầu vào ngực Tuấn Minh như làm nũng:

- Người ta là một cái tiểu thụ thụ, ở bên cạnh anh lâu ngày thâm thương trộm nhớ. Hôm nay thật muốn có anh a.

-!!!

Nội tâm Trí Thiện: WTF? tên này sao lại không nói gì? Vẫn chưa còn đập mình ra khỏi cửa sao? Hay vẫn chưa đủ.?

Đạch mợ, tới bên!

Trí Thiện co một đùi thon trắng dài, tựa lên háng Tuấn Minh, cọ tới. Bàn tay cũng nhanh nhẹn mà cởi một nút cúc áo của Tuấn Minh, trực tiếp xoa tới bờ ngực rắn chắc kia.

Như này thì quá được rồi chứ gì?! Cọ a cọ.

- Người ta là lần đầu đó, thật xấu mà!. Cũng không biết được....

Ủa Ủa? Cọ một lát rồi mới thấy có gì là lạ???

Sao có vẻ như????

Con bà nó!

Cúi xuống nhìn. Trên đỉnh quần kia, ngay trên bắp đùi của mình cọ tới... Quần... quần.. quần.. quần hẳn đúng là nhô lên!

Tên kia... Cứng!!!!!!!!!!!!!!

Trí Thiện cũng là đàn ông a! Cái thứ quý đó có cứng hay không sao mà cậu lại không biết! Có mà mù à!

- Á!

Một đường gần như nhảy ra khỏi người của Tuấn Minh.

Trí Thiện lấp bắp, kể hoạch gì đó đã bay xa một ngàn bốn trăm dặm:

- Anh!

- Anh!

- Anh!

Tuấn Minh lúc này mới khẽ khàng nghiêng đầu, liếm qua đôi môi đã có chút khô.

Trí Thiện lập tức lấy chiếc áo sơ mi rộng đó, bỏ lại người, lùi về phía salon:

- Anh đừng có lại đây, đừng có mà lại đây!

Quá phản tác dụng rồi, chiếc áo sơ mi khi được bỏ lấy, lại càng tôn lên cái eo thực nhỏ tới mê ly, đôi chân thon dài lùi tới co thành một đoàn trên sofa.

Tuấn Minh là Gay. Trái tim hay cả thân thể, đều muốn rung động trước một người – là con trai. Nếu là một cái tiểu thụ vừa miệng như thế này, nói không phản ứng ư? Trừ phi bị bắt lực! Mà có thể rõ ràng cho thấy, từng động tác của Tuấn Minh bây giờ không hề có chút nào biểu thị sự bắt lực cả.

Tuấn Minh từng bước tiến lại gần, một bước, một nút áo khẽ mở, tới khi nửa thân trần trụi vẫn là không nói một lời áp tới, cả người Trí Thiện như bị ghim xuống sofa. Đôi chân dài lung tung muốn đạp.. nhưng.. đôi môi kia lại dán xuống. Hôn lên.

15 giây.

Đó là tất cả quãng thời gian Trí Thiện sau khi bật khỏi người Tuấn Minh, chính thức mất đi cái trinh môi quý giá kia.

Từng hơi thở nóng rực phả trên gò má Trí Thiện, cậu ban đầu là mở tới trố mắt, sau đó là đôi môi bị cạy mở, từng chút không khí cứ như bị cái tên đang ghim lấy trên người kia hút hết..

Tắc.. tắc... tắc thở!!!!

Cứu mạng!!!

Tới khi đôi mắt cậu sắp vẽ ra mấy đường tơ máu đỏ, Tuấn Minh mới khẽ buông. Nước bọt theo khóe miệng mà chảy ra một vệt. Tuấn Minh như thế mà híp mắt lại, đưa lưỡi tới, liếm lấy.

Trí Thiện đang thở hổn hển cố gắng hít lấy những ngụm khí to, cũng bị hành động này khiến cho da gà da vịt nổi 3 tầng.

Tuấn Minh nhúu mày bắt lấy cảm Trí Thiện, dò hỏi:

- Em chưa từng hôn qua?

- Hôn...

- Còn nữa, muốn câu dẫn anh – Tuấn Minh vuốt một đường lên cái đùi trắng của Trí Thiện:

- Nhớ, cạo sạch lông chân!

- Hả?

- Còn nữa, anh không thích mùi nước hoa này, quá nồng!

Lông.. lông chân?

Trí Thiện một đường dụi cảm chẳng lành, chân lại bị kìm không giãy được, tay quờ quạng tóm lấy ngay bộ sậu giữa háng Tuấn Minh, hét lên:

- Anh mà không thả tôi sẽ bóp chết ” nó”

Tuấn Minh hơi sững người. Trí Thiện nhân đó liền đẩy Tuấn Minh khỏi,

Bỏ cả dép, chạy bán sống bán chết!

Hôm ấy, trên đường phố Sài Gòn có cái cảnh như thế này:

Một thanh niên mặc áo sơ mi trắng, bên trong có cái quần đùi cộc in hoa, đi chân đất phóng Vision chạy veo veo trên đường.

- _____

Tình yêu ấy, có thể đến từ những điều ngốc nghếch và vô duyên nhất trần đời này. Trong đó, không thiếu gì những kẻ từng ghét nhau tới vừa nhìn là muốn đâm. Thế nhưng, nực cười thay, hiểu rõ nhau nhất đôi khi không phải chính là người thân thiết bên mình, mà lại là kẻ thù của bản thân. Vì chỉ có kẻ thù, mới đi tìm hiểu đối phương thật cặn kẽ, thật tỉ mỉ mà thôi.

Tuấn Minh vốn chỉ nghĩ kêu hấn tới mà chửi một phen, càng không thể nghĩ mình lại có thể ưa nổi cái tên nhóc kia,

Ngẫm tới từng chuyện từng chuyện đơn giản tới vậy mà lại khiến khóe miệng lại nở một nụ cười.

Hóa ra, vui vẻ cũng chính là một loại hạnh phúc.

Nhóc con dám lấy nước rửa bát ra lau sàn để bẫy cậu, nếu không phải cậu nghĩ thấy mùi lạ, để ý một chút thì chắc chắn là ngã tới sắp mặt.

Nhéo nhẹ tai cu cậu một cái, lại bắt mang cái bộ mặt đầy ủy khuất đi lau lại sàn một lần lại một lần.

Nhóc con cầm tiền đi siêu thị, mua ké một ổ đồ, lại còn biện minh:

- Đồ này đều là đồ phải dùng tới a!

- Vậy cậu nói xem, tôi và cậu, ai phải dùng tới băng vệ sinh loại không cánh?

- Hả???

Tới mức ấy, tiêu tiền của người khác thì tội gì mà không tiêu cho chết hấn luôn. Thế nên nhặt lấy nhặt để, nhặt luôn cả vào khi nào cũng chẳng rõ!

Còn việc tối hôm nay,

Rõ biết rằng chỉ là một chuyện đùa giỡn, vậy tại sao chính cậu còn nổi lên ham muốn? Đối với đôi môi kia không ngại mà hôn xuống, đối với khóe miệng kia lại muốn nhâm nhi thêm một chút.

Cơ thể, không một chút bài xích, từng tác da thịt trên người tên nhóc ngốc ấy, đều thu hút cậu đến đỏ ửng

một mảnh ngực.

Thì ra, cậu lại quan tâm tới tên nhóc ấy như vậy.

Thì ra, cậu lại quay về với chính cột mốc, của mười năm về trước.

Năm lớp 10.

Cậu biết mình là Gay.

Đối tượng chính là một người hoạt bát bao nhiêu, vui vẻ bao nhiêu.

Đêm đầu tiên mộng xuân, là về người ấy.

Sự trầm tĩnh tới yên lặng của cậu, được nhiệt huyết và nụ cười rạng rỡ kia, bổ sung tất thấy. Thế nhưng, người đó có bạn gái.

Cuối năm lớp 10. Cậu đi du học.

Mang theo một chút ký ức đơn bạc và thương đau của cái mối tình đầy thơ dại ấy. Gói vào tim.

Khi gặp Thành Khải, sự đồng điệu trong con mắt đượm buồn kia, như nhìn lại chính bản thân mình ngày ấy. Từ thương, hóa thành yêu. Thế nhưng rút cuộc lại vẫn là lỡ mất một nhịp, từng nhịp cầm tay của Trần Đức và Thành Khải, cậu đều thấy rõ, mười ngón đan xen. Tất cả đều khiến cho nụ cười trên môi cậu dường như đã hiếm hoi, giờ lại càng thêm tắt ngấm.

Vậy nhưng từ khi gặp Trí Thiện. Mọi thứ đã khác.

Tựa lưng lên một bờ cửa sổ,

Trí Thiện. Đôi môi đỏ mọng, mái tóc mềm, cái eo thon.

Cũng chỉ là muốn nắm tay một người cùng nhau già đi.

Em, có thể không?

Tôi, có thể không?

- _____
Dĩ nhiên là không thể!

Đừng có mà nằm mơ!

Lại dám ăn ông?

Lại dám hôn ông?

Vừa về tới nhà, nhà lại tắt điện tối om om.

Vốn vừa quáng gà vừa sợ ma, đáng lý thì giờ đây cậu phải kinh hãi lắm !

Thế nhưng Trí Thiện tức tới dậm chân, đập cửa phòng cái rầm, xông vào.

Chui vào nhà tắm, nhìn cái bộ dạng mình trong gương mà muốn thổ huyết. Cũng may ba mẹ cậu tận ngày mai mới về. Nếu không hẳn là bị cái bộ dạng này của cậu dọa cho nhồi máu cơ tim.

Thay bộ đồ cho tử tế, đánh răng tới nổi trắng bệch cả lợi mới gọi là tạm hài lòng.

Trí Thiện chui tọt vào trong chăn. Việc đầu tiên là phải chờ thằng Long xù một trận cho ra trò.

Thế nhưng bắt máy lại là giọng của ông chủ Sơn a!. Còn bị vật đi vật lại vì sao gọi điện cho tên Long giờ này nữa?! Vì sao? Còn vì sao? Không tại nó thì ông đây có suýt bị nhai mất cả xương không!

Thực muốn quăng cái điện thoại mà.

- Tít.

Là tin nhắn tới?! Trí Thiện bật lên.

- Môi em rất ngọt.

Môi em rất ngọt??!!!!!!!!!!!!!!

- Tít - anh có thể giúp em wax lông chân.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Tuấn Minh!

Tên chết bầm nhà người!

Lông chân ông đây có bao nhiêu cọng chứ? cũng không tới nổi nhà người quản!!!.

Một phát ấn thẳng vào nút tắt nguồn.

Mất trình môi rồi, lại còn mất cho một tên chết bầm đáng ghét, nhây lì bỉ ổi vô liêm sỉ keo kiệt thúi tha!

Không những thế còn bị hấn ăn đậu hũ mấy lượt vuốt ve bên đùi!!! trời ơi!!!

Có cái nỗi oan nào bằng nỗi oan này!

Quyết định rồi. Đi tù hai năm. Ok! Hai năm thì hai năm.

Còn hơn là bị hấn tổng sỉ vả như thế.

Sáng hôm sau, Trí Thiện vác cặp mắt gấu trúc pha mì tôm để đón ba mẹ cùng thằng em từ Sing về.

Mẹ cậu suýt không còn nhận ra một cục bột đẹp trai sáng láng nữa. Đầu bù tóc rối không thêm chải, mặt mũi bơ phờ, một sườn râu nhỏ lún phún cũng tiện thể đâm chồi. Xem ra hết sức thảm.

Oan nghiệt mà!

Phải làm sao để vừa tránh được hấn lại vừa không phải đi tù không?

Thấy anh trai mình như vậy. Lại dự cảm chẳng lành. Thằng Lâm vừa xếp đồ xong lập tức mò lên phòng, hỏi:

- Nói cho em biết, nó lại làm gì anh?

- Làm gì?! Anh mày bị mất trình môi rồi!

- Sao cơ?!

- Còn hơn thế, anh mày sắp bóc lịch 2 năm! ăn cơm nhà nước nuôi.

- Hả?

Dưới đôi mắt khó hiểu của Trí Lâm, Trí Thiện dương đôi mắt uể oải lên nhìn:

- Anh cũng đâu còn cách nào? Một là bị hiếp..

- Đi!

Thằng Lâm thế mà một đường kéo tay Trí Thiện,

Trí Thiện hoang mang quá, lại mệt mỏi, thực sự là chút khổng chế cũng không có.

Nó đi đường nào cũng không rõ luôn, lại tới tận một biệt thự lớn thế kia?!

Gọi điện chưa nói tới cả hai câu đã có kẻ le te chạy ra,

Ừ ôi? Sao Thái Hùng lại ở đây?

Mà cái đó không quan trọng.

Quan trọng là tiếp theo kia!

Khi Thái Hùng vừa lóp ngóp thò đầu ra, Trí Thiện còn chưa kịp vẫy vẫy tay, Thái Hùng đã bị thẳng than tóm lấy, vung tới liên tiếp đấm hai phát.

Không đùa được đâu! Năm đấm thép đấy!

Lập tức miệng Thái Hùng nhều ra chút máu. Người ngã bệt ngay trước cổng. Mất hóa ngàn sao.

Trí Thiện lắc lắc đầu: Oắt đi giờ heo?

Thế mà Trí Lâm lại chỉ tay vào mặt Thái Hùng, rít lên:

- Tôi đã cảnh cáo anh như thế nào? Còn dám đụng vào anh hai tôi?

Hả? Lần này thì đến chính Trí Thiện cũng hoang mang hết sức, anh hai nó? Anh hai nó là thằng nào? Chẳng phải là cái thằng “mình” hay sao?

Thế nhưng từ khi nào mà Thái Hùng lại liên quan tới mình cơ chứ?!

Vội vàng mà tiến tới đỡ Thái Hùng dậy, lại bị thằng than gạt ra:

- Có em ở đây, anh không phải sợ nó! Có gì cứ nói rõ ra. Nó làm gì anh? Em thay anh trả đủ!

Trong không khí vô cùng căng thẳng như thế này, Trí Thiện thực bên lên mới có thể thốt ra một câu:

- Thế nhưng.. Than.. vì sao em lại đánh nó?

- Hả?

Một lát sau, ngay chiếc bàn trà ngoài vườn của nhà Thái Hùng, Trí Thiện phải thực sự thực sự kìm nén nhục nhã lấm lấm để kể ra cái câu truyện khốn khổ đó của mình. Vì nếu không, với bàn tay nắm ken kết kia của thằng Than, cậu e rằng chẳng mấy chốc mà Thái Hùng phải đi trồng răng giả. Thôi thì, làm việc thiện vậy.

Sau khi nghe xong đầu đuôi, Trí Lâm thực sự không thể hiểu nổi, nhìn cậu. Nó thế mà chỉ phun ra hai từ:

- Ngụ ngốc!

Đấy. Tôi cũng biết là tôi chỉ thông minh trong một số trường hợp thôi, ví dụ học hát này, học thuộc lòng này. Chả thế mà các môn tôi đều qua điểm ngon lành sao? Nhưng cái kia thuộc lĩnh vực biến thái nha! Mà tôi thì hoàn toàn làm gì có kinh nghiệm trong cái lĩnh vực ấy?

Thế nhưng, nhục một chút lại mở ra hẳn một chân trời mới nha!

Thằng Lâm nói với tôi rằng, cái việc đó nếu khéo ra chỉ bị phạt hành chính có 300 ngàn!

Tôi gần ngất!

Hóa ra từ trước tới nay chính là cái tên bác sĩ chết bầm kia lừa tôi!

Bác sĩ cái thứ gì hần!

Gần hai tháng làm osin cho hắn, tôi phải đòi lại!

Hùng hổ chạy một hơi như lốc cuốn

Tuấn Minh! Xem ta tới hạ đao trăm lập quyết nhà mi!

- _____

Trí Lâm muốn đứng dậy bước theo, một bàn tay lại nắm lấy tay cậu.

Một chút không trí trầm tĩnh len lõi xen qua giọng nói ngập ngừng:

- Lâm, tôi rất nhớ cậu.

Một bàn tay kia Trí Lâm khẽ run.

Đôi môi mím chặt.

Anh Hai cậu có thể sống như thế nào, vui vẻ là được.

Nhưng cậu thì không giống.

Trách nhiệm về cuộc sống và gia đình của cậu, là khác.

Thái Hùng, nếu anh là một người con gái. Có lẽ tôi sẽ quay lại và chạm lên vết thương kia.

Thế nhưng, Trí Lâm không ngoảnh lại, dứt khoát rời khỏi tay Thái Hùng, rời khỏi,

- Xin lỗi.

Thái Hùng tựa lưng lên thành ghế, đôi mắt dõi theo người rời khỏi.

Vết thương trên khóe miệng không còn đau nữa.

Đau, là trong tim.

=====//=====

8. Chương 8: Rất Thích

Trí Thiện mặc kệ luôn thẳng than về đường bộ hay đường thủy gì. Ai bảo nó tha cậu tới đây, nên cậu nghiêm nhiên lấy cái xe của nó mà phóng đi.

Cảm giác như thế nào?!

Cảm giác chính là trong lòng một vạn bông hoa hồng Bungary bung nở!

Cậu sẽ tới thẳng bệnh viện bây giờ, ngang nhiên gặp hấn, sỉ vả trù dập tới hết nước bọt mới thôi?!

Lại dám lừa cậu?!

Á há há!

- Rầm!

Trong niềm vui bung nở ấy, cậu lại quên mất rằng, xe của thằng than chính là một con xe tay Côn. Ex. Và cậu thì hoàn toàn mù tịt với các thể loại côn số kiểu này.

Cũng may điểm đỗ là một cái góc cây to ngay gần cổng nhà Thái Hùng, nếu không với mật độ di chuyển ở Sài Gòn, có vẻ như người cậu được lát phẳng cũng là điều không mấy khó hiểu.

- _____

Trí Thiện chính thức bầm dập, trên làn da nhẵn nhụi bây giờ tô điểm thêm vài đường xước tới rớm máu.

Đau mà? Còn nghĩ tới cái gì khác được nữa.

Trí Thiện vừa nằm trên giường vừa suýt xoa,

Ông trời ạ!

Mở mắt mà nhìn con đi?!. Con cũng không có ăn thịt chó a! Làm sao lại cứ suốt ngày đen như chó mực thế này?

Haiz,thế mà cũng hay, nằm bẹp trên giường hai ngày với mấy vết trầy. Trí Thiện cũng suy nghĩ được nhiều thứ ra trò.

Chẳng hạn như: Nếu ông trời nhất định đem tới cho cậu một tảng đá – giống tên Tuấn Minh kia, chỉ cần bơ đi là được. Cần quái gì mà suốt ngày tính toán để rồi húc đầu vào cho bị thương?

Đã thế, lại còn mất đi cái trình môi quý giá nữa..

Nụ hôn đầu của mình, bờ môi hần ta dán sát lại, đôi bàn tay cứng rắn chạm khẽ lên đùi, mỗi một xúc cảm gợi lại đều khiến da thịt từng chút mà nóng lên..

Hả?

Mình đang nghĩ cái gì?

Hần ta dù có đẹp trai thì liên quan gì mình? Lồng ngực hần ta có rắn chắc có 6 múi hay 8 múi thì liên quan gì tới mình? Đôi môi kia.. tóm lại là chắc chắn do té xe lên nào cũng muốn biểu tình đây.

Lắc lắc đầu, vẫn là cà nhắc xuống dưới tủ lạnh uống một chút nước mát thì tốt hơn, Sài Gòn quái quỷ gì, giữa mùa mưa và vẫn nóng như vậy?!

Thế nhưng vừa mới đặt được ly nước lên miệng, kẻ nào đó mới được tụng kinh kia liền xuất hiện.

Khiến Trí Thiện một phen sắc nước:

- Khục!

- Anh.. Anh.. Làm sao anh vào được đây?

Rõ ràng là hôm nay cả nhà cậu đã đi làm hết, không phải anh ta bẻ khóa chứ?

Mặt Tuấn Minh tựa hồ không biểu sắc, nhưng rõ ràng nhìn những vết xước dọc cánh tay kia của tên nhóc, đã khiến trong lòng một chút gợn không tên:

- Hậu đậu!

Ai nha? Mình còn chưa có tính sổ với hần, mà hần lại ở đâu lù lù xuất hiện, còn nói mình hậu đậu? Trí Thiện dẫn chiếc ly xuống bên cạnh, nhớ ra rằng mình đã không còn gì để sợ hần ta nữa, liền quả quyết:

- 300 ngàn thì 300 ngàn! Tôi lập tức trả cho anh. Sau đó... sau đó...

Tuấn Minh nhú mày:

- 300 ngàn?

- Còn phải nói, thằng Than đã nói với tôi, nhiều nhất cũng chỉ 600!. Anh lại dám như thế mà bắt tôi làm osin phục vụ anh hơn hai tháng?!

À, giờ thì Tuấn Minh đã hiểu, rút cuộc thì tên ngốc này cũng được em trai chỉ điểm cho mà biết, thế nhưng chẳng cần đếm xỉa gì đến trọng điểm của vấn đề, tiến sát lại phía Trí Thiện

Trí Thiện lùi một bước, hấn lại càng tiến lại gần:

- Anh.. anh định làm gì?

Ba một tiếng. Tuấn Minh liền bế thẳng người trước mặt trên tay.

Mé ơi! Lại còn là kiểu bế công chúa!

- Tôi cũng không phải con gái! Anh làm cái gì vậy!

- Chân còn đau?

Trí Thiện còn muốn giãy, Tuấn Minh đành phải mở lời:

- Dám giãy, sẽ hôn cậu.

- Hôn,,?!

Trí Thiện lắc lắc đầu, đưa tay lên bịt miệng. Tuấn Minh như thế mới thuận lợi một đường bế Trí Thiện lên lầu, trở lại phòng, nhẹ nhàng mà đặt cậu ngồi xuống giường, lật giở những vết xước trên tay Trí Thiện mà kiểm tra.

Từng cử chỉ, lại nhẹ nhàng như thế.

Bác sĩ là ngành nghề có độ stress cao nhất, và cũng là ngành nghề có quả tim sắt thép nhất, đừng nói chỉ vài đường xước rớm máu, một đoạn chân bị bầm dập kia của Trí Thiện. Máu thịt lẫn lộn cũng là cảnh mà

Tuấn Minh thường xuyên gặp phải.

Thế nhưng, cảm xúc quả thực lại vô cùng rõ ràng mà khác nhau. Có chút đau lòng.

Tuấn Minh dùng tay xoa nhẹ vết bầm một bên bắp chân Trí Thiện, hỏi:

- Chỗ này còn đau lắm không?

- Xì, anh thử cà đường xem có đau không?

- Hậu đậu!

- Ý?

Trí Thiện thấy không đúng lắm.

Câu này nghe không giống giọng anh ta ngày thường lắm nè?!

Liền giãy chân ra khỏi:

- Anh tính làm gì? Không ăn được thì đập đổ? Tối đó ăn hụi tôi rồi bữa nay lên tới định hại tôi sao?

Tuấn Minh bình thản ngồi lên giường, ngay bên cạnh Trí Thiện. Nhìn khuôn mặt nghiêng một góc kia, đôi môi như đang chu ra. Tuấn Minh chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Bắt lấy cằm Trí Thiện, hôn lên.

Đôi tay quàng qua vai, ép đổ xuống giường, chặt chẽ mà ôm lấy.

Trí Thiện, thật tốt quá. Em không sao.

Lời này, Tuấn Minh không nói ra, bởi đôi mắt ngốc nghếch kia khi bị hôn cứ mở lớn tới trố ra,

Tuấn Minh rời khỏi khóe môi kia một khắc, nhẹ giọng:

- Nhắm mắt...

Rồi, lại hôn lên.

Trí Thiện đại não không còn chút phản ứng gì, cứ thế, đôi mi như nghe lệnh mà nhíp xuống, khóe miệng từng chút bị cạy mở, Tuấn Minh đưa lưỡi vào trong, quét qua.

Ngọt. Nhớ. Thương. Lo Lắng.

Như thế nào đây?

Ba ngày, tên nhóc ấy không một tin nhắn, không một cuộc điện thoại, và, cũng không tới chung cư nữa.

Tuấn Minh ban đầu còn nghĩ rằng vì cái việc đáng hổ thẹn kia mà tên nhóc gốc này ngại. Nhưng mà nói ngại, thì có vẻ không đúng lắm. Chiều theo bản tính của Trí Thiện, sớm đã nhắn cho cậu một đàn bom thư mới đúng.

Tuấn Minh gọi điện cho bà Nguyệt, lại nhận được tin Trí Thiện bị tai nạn.

Tai nạn?

Buông rời khỏi cánh môi người trước mặt ra, Tuấn Minh mới có thể cảm nhận được rõ ràng rằng, ngay cả cái ngày Thành Khải đưa lưng về phía mình, trở ra Bắc, cũng không khó thở như nghe tới hai cái từ tai nạn kia...

Một đường buông điện thoại chạy tới đây, Chẳng quản mà lợi dụng đôi chân dài vượt qua cả hàng rào cổng.

Cậu, như thế mà lại lo lắng tới ngớ ngẩn.

Tự tay nắn tới những đường gân quan trọng, không thấy một chút đau trên gương mặt của Trí Thiện, mới yên tâm mà thở phào, mới yên tâm mà mút tới đôi môi kia.

Hồn hển, tách rời.

Trí Thiện mặt đã đỏ lan sang tới hai vành tai... Chết tiệt, rõ ràng là ghét hẩn cực kỳ cực kỳ, vậy mà sao lại ngu xuẩn tới mức cùng nhắm mắt, cùng chạm lên môi hẩn chứ.

Thế nhưng, hôn thế này quả là không tệ nha!

Lần thứ hai có vẻ hẩn đã biết hôn hơn rồi, một chút lại để cho cậu từng ngụm thở. Khiến cậu không còn muốn tắc nghẹn như trước nữa.

Lúng túng đẩy người ra:

- Đây là tôi đòi lại nọ hôn hôm trước bị anh cướp đó!

Tuấn Minh nhìn tới vành cổ Trí Thiện cũng đã hồng, liền chẳng do dự nữa:

- Nếu đã mất công cướp, thì như vậy có ít quá không?

- Hả?

Tuấn Minh lật người, đè ép lên người Trí Thiện:

- Đã mang tiếng xấu rồi, cũng không quản nữa.

Lại là hôn. Trí Thiện bình thường cũng không thể lại sức cái tên Tuấn Minh này, chứ đừng có nói tới cậu mới vừa té xe xong nha!

Thế nên, khi bàn tay Tuấn Minh vén chiếc áo thun mỏng của cậu lên, cúi đầu xuống hai hạt đào trước ngực mà liếm lấy...

Không phải là cậu không muốn đẩy nha!

Mà chính là do cậu không còn sức nha!

Cũng không phải là cậu cảm thấy tê dại tới mê ly vì bị kích thích theo ngón tay của Tuấn Minh trên từng tấc da, mà xin nhắc lại: là do cậu không còn sức nha?!

Trí Thiện dần mơ hồ, khuôn miệng của Tuấn Minh liên tục mút lấy, day lấy một mảnh đỏ trên ngực, đôi bàn tay cũng không ngừng vuốt ve cậu em nhỏ của cậu qua lớp quần, khiến chẳng mấy chốc đã cứng dần...

- Ừm..

- Ừm....

Không xong, quả thực không xong, Tuấn Minh đã luồn tay tới trong quần của cậu tự lúc nào. Xúc cảm chân thực từ những ngón tay vờ về lên đường vành đầu khấc, ấn nhẹ lên đỉnh một chút, Trí Thiện đã gần như mê man...

- Ừm.., đã quá...

Quả thực, lực vừa muốn nhanh lại vừa muốn chậm, khiến cả người Trí Thiện cơ hồ đều muốn ngửa, muốn căng...

- Ra....A...

Trí Thiện lập tức xuất ra trên tay của Tuấn Minh, thả bàn tay đang nắm chặt trên ga giường ra, thở hổn hển.

Vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày của Tuấn Minh giờ đây cũng thay bằng đôi mắt phỉm đỏ, hơi thở bất ổn, nóng rực, vẫn phả trên ngực Trí Thiện,

Tuấn Minh đâu phải là bất lực, càng không phải một ông già, 26 tuổi, cái tuổi mà nói tới làm tình, chỉ có thể là đỉnh chứ không thể là sườn dốc.

Thế nhưng Trí Thiện tại lúc Tuấn Minh dò dẫm ngón tay tới giữa hai rãnh hông mà tìm tới hậu huyệt kia, lại muốn giãy lên:

- Tôi.. tôi.. tôi là con trai nha!

- Ừm... tôi cũng vậy.

- Anh không định làm thật đấy chứ?!

- Không- thể -dừng.

Chất giọng khàn đặc vang lên, Tuấn Minh hiện tại cũng đã não nhỏ thắng não lớn, đầu dưới thắng đầu trên. Liên thể mà đem Trí Thiện lật lại.

Dĩ nhiên là ăn sạch.

Dĩ nhiên là một mẫu cũng không chừa.

Trí Thiện khi nhận từng cú thúc vào mạnh mẽ của Tuấn Minh mà vẫn không thể tin nổi, mình lại cùng hắn đang.. đang làm tình???!

Đấy, bảo tai nạn xe là thảm khốc, cậu cũng chưa muốn ngất.

Thế nhưng cái kia của hắn quả thực là không phải của người!. Lớn đi thì thôi, còn trâu bò. Trâu bò thì thôi đi, lại còn rất khéo mà đỉnh nơi khoái hoạt, khiến cậu đã bắn tới hai lần rồi nhịn không nổi lại thêm

một lần thứ ba,

Xiu.

Chính thức, Xiu.

- _____

Thực ra nói thì hay lắm, cũng muốn trách mình dễ dãi nọ kia, cũng muốn ăn năn vò gối: rằng thì là mà tại sao lúc đó lại không đẩy hắn ra, vả cho hắn đôi phát. Thế nhưng mà, lúc đó thực muốn sướng tới chết, còn nghĩ được gì nữa?. Thôi kệ đi, dẫu gì cũng đâu phải là con gái, cũng chẳng có bầu được, chỗ đấy cũng chẳng có màng trinh. Sướng là được đã, bằng không cũng là có thêm ít kinh nghiệm sau này đi chiến đấu. Nhưng cái mộng đau tới thế này thì quả là không nghĩ tới!!!.

Người bên cạnh dĩ nhiên là không còn.

Dám để mẹ mình bắt được chắc?!

Cậu cũng biết rõ, là hắn đã mang cậu vào phòng tắm mà tẩy rửa,

Cũng biết rõ, là hắn đã đặt cậu lại cẩn thận trên giường..

Khụ.. còn.. còn, còn bôi cái gì đó vào chỗ ấy ấy nữa.

Cậu rõ ràng chẳng phải là xiu hần. Vẫn còn nhìn thấy mờ mờ, hần trước khi đi lại còn hôn cậu, lại còn cười.

Đã đẹp trai rồi lại còn cười, làm như không ai biết mình đẹp chắc?

Đáng ghét.

Cũng chỉ là một lần XX, thế mà hần còn phả phả vào tai mình.

Trí Thiện, rất thích em.

Đương nhiên! Trừ bỏ 6 múi cơ bụng thì ông đây cũng không kém người mẫu là bao a!,

- _____

Tuấn Minh,

Kim lòng?

Không, vốn dĩ không cần phải làm như vậy.

Bởi ăn trước hay ăn sau, vẫn sẽ ăn.

Nhanh hay chậm, cậu ấy vẫn sẽ là người của tôi.

Một mình tôi.

Xác nhận được tình cảm của mình rồi, xác nhận thêm luôn cả một phần hòa hợp về phương diện kia. Tuấn Minh thực sự không muốn phủ nhận một chút nào cả.

Rõ ràng, tên gốc kia là đối với cậu có quan tâm, có cảm tình.

Soi bóng lưng vào trong gương, đều là vết cào khi đôi bàn tay nhỏ ấy bám chặt trên lưng cậu theo từng nhịp tới.

Trí Thiện, tên gốc nhà cậu.

Miệng nói dứt ra, nhưng hễ cậu ngưng lại trêu chọc, lại kéo kéo cái eo của cậu xịch lại gần.

Khoác chiếc áo ngủ trên người, đặt lưng xuống dưới tấm nệm mềm êm ái.

Tuấn Minh tự mình nhìn sang chiếc gối trống bên cạnh, nhủ thầm.

Cuối cùng, cũng đã tìm được một người nằm bên cạnh mà chìm dần vào giấc ngủ.

=====

Thế nhưng, tên nhóc kia vậy mà lại trốn cậu.

Làm sao có thể không trốn?

Trí Thiện cũng không có nghĩ rằng liền một đêm lại trở thành gay. Nói cho cùng thì chẳng phải là sinh lý

sao?

Sinh lý thì cùng nhau giải quyết âu cũng là lẽ thường mà. Có khác gì so với cậu cùng đám bạn xem sex rồi cùng nhau bình phẩm tuốt sủng đâu.

Thế nhưng, xét cho cùng thì vẫn là không giống lắm.

Từ hôm ấy, cậu hay nghĩ về hấn.

Nói là suốt quãng thời gian qua đều làm osin thì cũng không đúng lắm. Chính là hấn đúng thực có dạy cậu tiếng anh. Dẫu chỉ là 30 phút hoặc hơn. Cậu cứ nghĩ rằng học là đề ra đánh vắn từng chữ cơ. Thế nhưng cái cách dạy của hấn giờ nghĩ lại cũng không thực nhàm chán như vậy. Hấn bắt cậu viết danh sách những thứ sẽ mua ra giấy bằng tiếng anh nữa, cộng tiền dư thì hấn không đưa, nhưng nếu cộng tiền thiếu hấn sẽ bắt cậu móc tiền túi ra đập vào. Thế nên cái trình độ tính tiền bằng tiếng anh của cậu tăng hấn một bậc kinh điển.

Còn giao tiếp. Trước đây thì ngượng lấm, vì có bao giờ nói ra miệng đâu? Trừ phi là bị giáo viên ép trong giờ học. Nhưng giờ cũng có vẻ xuôi xuôi vì hấn cũng thường nói với cậu, nếu cậu không hiểu, hấn không những không nhắc lại mà còn nhìn cậu một cách đầy khinh bỉ. Còn nếu cậu hiểu mà không trả lời lại, hấn lại bảo miệng cậu có khuyết tật.

Vậy nên cứ vô tình mà điểm số tiếng anh quả thật có sự cải thiện rõ ràng.

Nhưng cậu cũng đâu chỉ vì thế mà bị hấn bẻ thành gay.

Trí Thiện không muốn gặp là không muốn gặp!

Nghĩ tới hấn là chẳng hiểu sao lòng ngực lại còn khó chịu.

Tốt hơn hết là vẫn nên tìm một cô gái mà hẹn hò gấp đi thôi.

Thế nên, tận lực trốn hấn như trốn nợ. Tối hôm nay. Trí Thiện đã đồng ý hẹn một cô em ngon nghề ba vòng căng đét.

Phải nói, Trí Thiện trước giờ gái theo không thiếu, hát hay, đàn giỏi, nhìn tài tử không chịu nổi ấy chứ!. Gật đầu một phát là có người yêu ngay.

Hẹn cô gái tới quán café quen thuộc của ông chủ Sơn.

Lại làm vài động tác romantic nữa chứ. Vuốt tí keo bóng,

Ngồi trên bục mà đàn một bản tình ca acoustic ngọt ngào sở trường

....

Từng hạt mưa, rơi tí tách bên hiên nhà nàng

Lòng thầm mong một ánh mắt, thấp thoáng mong chờ

Người yêu ơi, mãi mãi yêu nàng

Em dù biết, vẫn cứ hững hờ Mặc cho anh, đêm đêm vẫn mong, cuộc tình đôi ta...

.....

=====//=====

9. Chương 9: Đứng Đi

Tiếng đàn vừa dứt, thế nhưng nụ cười và ánh mắt đang bắn tim về phía cô gái kia chỉ trong vài giây đã tắt rụi.

Cái tên đang khoanh tay ngồi thù lù kia... không phải là hấn chứ?!

Nhìn cô gái kia,

Nhìn lại hấn,

Rõ ràng mình đang làm một việc đúng tới không thể đúng hơn kia mà?

Cớ sao lại cảm giác sống lưng lạnh lạnh, như một kẻ vừa đi ăn trộm bị tóm tại trận thế này.

Bỏ qua. Nhất định phải bỏ qua hấn. Coi hấn là không khí đi!

Cơ hội làm thẳng nam của mình đang bày ra trước mắt thế kia. Không thể nào vì hấn đứng đó mà ngoặt lại thành cong veo được!

Trí Thiện cố gắng trông như thản nhiên mà đứng dậy. Thế nhưng chân tay luống cuống khiến chiếc đàn trên tay trở lên thật vướng a. Đụng đây một cái, đụng kia một cái, mới miễn cưỡng mà bước được hai bước khỏi bục.

Đến khi người bạn khẽ gọi:Ê, Thiện, hoa kìa.

Trí Thiện mới sực nhớ ra rằng mình còn tới một bó hoa nữa cơ đấy.

Tuấn Minh vẫn là không mở miệng,

Cả tuần mất tích. Xem chừng ra việc làm tình hôm ấy thực sự tác động tới tên gốc này quá nhiều. Vốn là định dùng chút ngọt mà đối xử, ai rằng khi tìm được lại là một màn như thế.

Cái cảm giác trong bóng tối mờ ảo, cứ có một đôi mắt sáng quắc dõi theo mình. Phải nói chứ, Trí Thiện thực sự cảm thấy không ổn một chút nào!

Và đúng là không ổn thật. Tới khi cậu chỉ cách cô gái kia còn vài bước chân. Thân hình cao lớn đó đã lập tức tiến tới áp sát sau lưng cậu, một tay vòng qua eo, siết chặt, tiếng nói không quá lớn nhưng lại chứng tỏ không thể sai lệch.

- Rất tiếc, người này đã có chủ.

- Hả?

Cô gái đã hơi bẽn lẽn đang muốn cúi đầu xuống, mọi người trong quán cũng đang giơ điện thoại lên hóng một màn ngôn tình nóng bỏng.

Ai dè chỉ trong phút chốc đều hóa đá.

- Ai là người của anh?! Tôi có nói tôi là người của anh sao?

- Hửm? Vậy chỗ nào của em không phải của anh?

- Anh?!!!!

Cô gái xấu hổ tới mức không còn đủ kiên nhẫn mà ở đó nghe họ tranh cãi nữa, vừa thẹn vừa giận, bước khỏi quán.

Trí Thiện vấy bó hoa to trước mắt, muốn đuổi theo. Thế nhưng thực bất lực.

Này, là bắt lực vì tay hần ta quá có sức nha.

Chứ hoàn toàn không phải rằng, thậm chí trong lòng cậu như vậy mà thỏa mãn tới mức không muốn giãy ra.

- _____

Hỏi, nơi nào là ấm nhất?

Chính là vòng tay và bờ ngực của người thương.

Đây, chính là như vậy.

- _____

Tuấn Minh cũng không thích thú gì những người đang tò mò xung quanh đang quay phim chụp ảnh. Liên như thế dắt Trí Thiện rời khỏi.

- Ấy, còn xe của tôi!!!

- Cái đấy để em lo!

- Còn đàn của anh!?

- Cũng cứ để em lo!

Thằng Long thế nào mà cũng đã thò đầu ra, hét thêm một câu:

- Đi vui về nha!

Long xù khoái chí ra mặt, lại không phải chứ? chính Long là người đã mò ra số điện thoại của Tuấn Minh trong một lúc Trí Thiện đi giải quyết nỗi buồn. Ban đầu cậu chết sốc vì há mồm quá lớn. Đơn giản khi mà gọi tới số đó, lại hiện lên: Bác Sỹ Minh, đã lưu sẵn trong danh bạ!?

Trời ạ! Trái đất thực tròn. Xưa tiếc nuôi biết bao nhiêu khuyên Thành Khải nên về với bác sĩ Minh thì không nghe. Cuối cùng vòng đi vòng lại, hóa ra lại là một đôi với Trí Thiện!.

Thế nên dĩ nhiên, địa điểm là do cậu nhắc cho Tuấn Minh biết, nhân tiện, thì cũng biết rồi đấy. Long

chẳng phải kẻ tốt đẹp gì.

Cong á?. Tui đã cong rồi, thế nên: vắn được ai cong, tui vắn tuốt.

=====

Trên xe, Trí Thiện ngồi cách một đoạn.

Hai tay chống bám ra đằng sau.

Tuấn Minh đương nhiên, mặt vẫn không chút biểu tình. Chỉ nhẹ nhàng vắn ga một cái. Chiếc xe vọt lên,

Trí Thiện một đường theo bản năng sợ té, ôm chầm lấy.

- Anh có biết lái xe không vậy?

- Như vậy được rồi.

Câu trả lời kiểu quái quỷ gì?!

Muốn được ôm? Cũng đừng có mơ đi!

Trí Thiện ngay tại eo, nhéo Tuấn Minh một cái tới cau mày, chất vấn:

- Khai mau, kẻ nào chỉ điểm cho anh chỗ của tôi?

- Long xù.

- Được lắm! Về nhà tôi sẽ chiên xù hần luôn!

- Ừm.

- Vậy.. anh phá vỡ mộng đẹp của tôi. Anh tính lấy gì bồi thường?

- Lấy người.

Trong lòng đã một mảng thoải mái, thế nhưng Trí Thiện vẫn là bữu môi:

- Thịt người ăn được chắc?

- Có muốn thử lại không?

- Đừng có tưởng bở! Trước tiên đi ăn đã, sau đó tôi sẽ tính sổ với anh!

- Được.

- Tôi biết một quán!

Tính sổ? cũng không biết tính sổ ra sao mà chiếc cầm kia như có như không đặt ngay tại bờ vai của Tuấn Minh, còn đưa chiếc mũi cao lên những lọn tóc mai mà hít lấy.

Vui vẻ, suy nghĩ của Trí Thiện thực ra cũng đơn giản thôi. Nếu cảm thấy vui vẻ thì cứ thế mà tận hưởng.

Như bữa tối nay. Thực sự vui.

Quán, vẫn thế. Thức ăn, vẫn vậy, thậm chí cậu không uống được mấy ngụm bia. Thế nhưng vẫn là rất khác biệt.

Khi thấy Tuấn Minh xuất hiện, trái tim cậu lập tức đập sai nhịp. Tận một tuần không gặp ấy, là cố gắng tránh. Nhưng lại không vui. Cô bé kia thì sao?. Nói thật, nếu lúc ấy Tuấn Minh không tiến tới mà ôm cậu vào lòng, có lẽ cậu mới thực sự là giận. Bởi hẳn ta đã nói là rất thích mình mà? Không phải sao? Không lẽ lại giương mắt lên nhìn mình tỏ tình với người khác.

Ngắm ngắm gương mặt điển trai trước mắt. Trí Thiện liền mở lời:

- Tuấn Minh.

- Hửm?

- Anh là Gay sao?

- Ừm.

- Hả? Anh lại tỉnh bơ như vậy?

- Không vấn đề gì, vì em cũng vậy.

- Tôi mới không có!

- Sẽ có.

Thế đấy. Nói chuyện với hần ta chẳng được dăm câu thì ba câu là khó chịu rồi.

Thế nhưng khi hần ta lắc lắc đầu mà đưa chiếc khăn chạm lên khóe môi dính chút thức ăn của mình, Trí Thiện tôi đã biết được rằng: Ồ. Gay thì Gay.

Thực ra, cũng chẳng nghĩ nhiều như vậy đâu. Sống vui vẻ là được, không phải sao?

Đứng trước cửa nhà Trí Thiện,

Tuấn Minh cười, đưa tay lên xoa tóc cậu,

- Em hát rất hay.

Nhóc gối chân chờ một bước lại một bước, không vào. Thực không biết câu khen kia khiến cậu muốn đỏ mặt, hay đôi môi kia cười lên khiến tim cậu thùng mất vài lỗ. Trí Thiện kiễng người, hôn chạm lên:

- Chụt!

- Anh sex cũng rất giỏi.

- ???!!!!

WTF? Tại sao cậu lại có thể phun ra cái câu chết tiệt đó được cơ chứ?

Rồi nghĩ xong thì mặt đã đỏ au au, liền một đường bán sống bán chết chạy thẳng vào nhà. Bỏ lại một Tuấn Minh đưa tay đặt lên khóe môi kia, cứ thế đứng dưới lầu mà nhìn lên. Không muốn rời đi.

=====

Thế nhưng Trí Thiện vừa chạy tới cầu thang lại đụng ngay phải thằng Than một tay xỏ qua áo khoác cũng chạy vội xuống.

- Ui da!

- Chạy gì mà như ma đuổi vậy?!

-!

Trí Lâm không trả lời, gấp rút vòng qua người Trí Thiện mà chạy xuống lầu.

Chỉ một xú sau, đã nghe tiếng chiếc xe tay côn rú ga, rời đi.

Gần 11h đêm.

Đi đâu cái giờ này chứ?

Trí Thiện mặc kệ, đang vui mà, huyết sáo một cái rồ dài, bước vào phòng.

=====

Trí Lâm vừa phóng xe qua cửa, thoáng thấy bóng Tuấn Minh ngẩn người, lại nghĩ lại cái vẻ mặt ông anh hai đang hớn hở kia, cũng đã đoán ra được vài phần.

Nhưng giờ cậu có việc quan trọng hơn.

Trí Lâm từng có bạn gái, rồi cũng từng chia tay.

Cậu cũng đủ thông minh để nhìn ra rằng tình cảm của cái kẻ tên Thái Hùng kia dành cho cậu bao nhiêu là thật. Toàn bộ.

Cậu cũng chẳng ngờ đâu quen nhau từ một trận đánh lộn tới bầm dập, vậy mà hắn cứ chấp niệm mãi thế. Chỉ còn vài tháng nữa là chạm tết, sau đó cậu sẽ đi du học.

Thái Hùng từ cái ngày cậu nói ra miệng hai từ xin lỗi ấy, quả thực là anh ta không còn tới làm phiền cậu như trước, Cậu cũng kéo số điện thoại và facebook của hắn thả vào danh sách chặn, tập trung hết sức vào các đề mục để có thể giành được suất học bổng kia. Cứ tưởng như vậy là xong đi.

Thế nhưng Thái Hùng sau hôm đó lại trở lên bê bết tới không tưởng. Nhậu đến hôm nay bị ngộ độc cồn.

Thằng bạn chung nhóm vừa đưa Thái Hùng nhập viện xong, cũng không quản mà chửi cho Trí Lâm một

trận. Trí Lâm cũng không muốn đôi co, hỏi địa chỉ rồi phóng tới. Rõ ràng là tự làm tự chịu, thế nhưng nói không chút trách nhiệm, không chút áy náy nào thì cũng không đúng.

Nhìn từng giọt dịch truyền chảy trong chai, gương mặt thực sự tái xanh, ba mẹ hấn lại ở bên nước ngoài chẳng về kịp. Trí Lâm thực sự không biết mở lời như thế nào. Cậu vốn là người thô lỗ, thẳng như ruột ngựa, nếu nói ra điều gì không phải bây giờ, có lẽ sẽ làm cho kẻ trên giường kia ói máu chưa biết chừng.

Thế nên, những lời đưa đến cổ rồi lại nuốt vào.

Người đã gầy hơn rất nhiều, đôi chân mày cũng liên tục nhăn lại vì khó chịu.

Thái Hùng. Anh thực sự phải tới mức này?

Đôi mắt khê mở.

Thái Hùng nhận ra người trước mặt.

- Trí Lâm?

- Ừm.

- Là cậu thật sao?

- Nghỉ chút đi.

Thế nhưng, khác với thái độ trêu ghẹo vồ vập hàng ngày, Thái Hùng lại lặng lẽ quay gương mặt về phía còn lại. Tới những giờ phút tưởng như muốn bóp nát trái tim cậu rồi, Thái Hùng vẫn không muốn Trí Lâm thấy được chút yếu đuối nào trên gương mặt vốn ngông nghênh của cậu:

- Bao giờ đi?

- Qua tết này.

- Ừm.

Vẫn là những lời nói lạnh như băng, vẫn là một Trí Lâm đúng như những gì cậu ghi tạc. Không sai được.

Trên khóe mắt Thái Hùng, một giọt nước mắt, lặng lẽ chảy. Cậu đã quên đi chính bản thân mình rồi ư?

Khi mà cách đây chỉ mấy tháng, câu ngạo mạn tới nỗi từng hỏi Trí Lâm rằng, tại sao nhất định phải đi du học?. Em ấy muốn gì, Thái Hùng cậu đều có thể cho.

Trí Lâm như thế mà gọi một gáo nước lạnh lên mặt cậu: vốn dĩ là Thái Hùng cậu chẳng có thứ gì mà em ấy cần.

Thậm chí, cả tình yêu này, cũng là thừa thãi.

Chính là như vậy, chính xác là như vậy.

Tình yêu của một kẻ đồng tính, thực khó khăn,

Hai người như thế, một kẻ lại một kẻ, nhìn tới tấm lưng người đối diện.

Lâm, tôi thực sự rất yêu, rất yêu cậu.

Thái Hùng. Xin lỗi.

- _____

Không phải tình yêu nào cũng đều đẹp, không phải trái ngọt nào cũng có thể sinh ra khi người ta cố sức vun trồng lấy cái cây tình ái của chính bản thân mình.

Trí Lâm không phải gay, cậu vốn nguyên bản không có cảm xúc trước một cơ thể cũng tương đồng y như mình tới từng đường cơ thớ thịt.

Nếu nói thứ tình cảm nào khiến cho cậu có thể bỏ qua mọi thứ trên đời này. Có lẽ, ngay bây giờ cậu chưa tìm thấy.

Đợi cho Thái Hùng chìm sâu vào an tĩnh. Trí Lâm thu đôi chân dài, bước ra khỏi cửa phòng bệnh.

Đừng đi.

Đừng đi.

Trí Lâm. Anh, là yêu em.

Thế nhưng, lời nói này Thái Hùng mãi không thể bật cất thành lời được. Có nghĩa lý gì? Nếu một cọng cỏ

vướng chân người khiến người yêu thương sẽ nhặt lên mà ve vuốt, nhưng nếu cọng cỏ đó chẳng khiến người động tâm, liền một đạp dẫm lên.

Thái Hùng cậu cũng từng trải qua vô số tình một đêm hay những đoạn tình dang dở. Làm 0 có, làm 1 có. Cũng không nghĩ rằng mình sẽ yêu một ai thật lòng hết dạ gì gì đó. Có ngờ đâu, kẻ đâm mình tới tím bầm khuôn mặt. Lại chính là kẻ khắc ngay hình ảnh vào tim cậu, ngày một sâu, không có cách nào gỡ ra.

Thì ra, yêu một người, lại đau như thế....

Một giọt nước mắt nữa, lại rơi.

Người đi rồi, cánh cửa cũng khép, đôi bờ vai run lên từng hồi.

Có ai nghĩ rằng một Thái Hùng lúc nào cũng bụi bặm tới ngẫu, hôm nay lại phải rơi nước mắt.

Vốn là cố chấp nghĩ rằng, chai mặt bám lấy rồi cũng có được cậu ấy, hóa ra lại không thể.

Vốn là cố chấp nghĩ rằng, chuốc chút thuốc cho cậu ấy mặc sức làm càn trên cả cơ thể này, hóa ra một sáng hôm sau khi tỉnh dậy lại chỉ nhận được cái nhủu mảy.

Vốn là cố chấp nghĩ rằng, vì bản thân tổn thương tới nhập viện, có khi nào cậu ấy nhớ tới từng chút ôn nhu.

Là không có.

Tiểu thuyết, chính là để gạt người.

=====

4h sáng.

Tận lực dắt xe một đoạn dài tránh tiếng ồn,

Trí Lâm mệt mỏi chuyển từng bước vào nhà.

Ngồi tựa lên giường, khép đôi mắt thở một hơi dài.

Thái Hùng,....

Một đoạn thời gian trước, rõ biết rằng trong ly bia có vấn đề, thế nhưng chính Trí Lâm lại vẫn đưa lên miệng, uống lấy.

Chao đảo, nóng ran tới mức thậm chí không phân biệt được trái phải, bắt lấy người đang ở trần trước mặt, vằn vữa một đêm, ra vào không biết bao nhiêu lần khiến cả hai đều muốn rút cạn khí lực, Thái Hùng không thấp hơn cậu một cm nào. Cũng không kém cậu một đường cơ. Thế nhưng lại tự mình đón lấy cậu đưa vào nơi ấy mà va chạm, rên rỉ.

Sáng hôm sau, cả một cơ thể nam tính phơi bày ra lại toàn là những vết hôn dấu cắn. Trí Lâm quả thực khó có thể chấp nhận nổi.

Cậu nhú mày, rời đi.

Thái Hùng thế nhưng chỉ nhìn cậu, không nói.

Cũng tính là một lần trên đời, chân chân chính chính mà có được cậu. Không phải sao?

- _____

Mạnh mẽ lắc đầu. Trí Lâm không muốn suy nghĩ nữa.

Giữa hai thằng con trai, có cái gì để nói với nhau?

Cứ như vậy đi.

=====//=====

10. Chương 10: Có Chút Nhớ

Trong phòng Trí Thiện, mấy thứ đồ linh kinh vứt ngổn ngang

- Cái tên chết bầm!

- Á! Rất quá!

Trí Thiện nhăn nhó nhí nhí

Thằng Than đi qua cũng bị hết hồn một phen. Nó không thể tin nổi những chuyện đang xảy ra trước mặt:

- Anh hai.. anh cạo lông chân sao?

- Cái này người ta gọi là wax!.

- ??!!!

- Bọn quảng cáo chết tiệt, cái gì mà nhẹ nhàng man mát. Rát chết bà luôn!.

- Nhưng.. anh wax lông chân làm gì?

- Hả?!

Ừ nhỉ.

Trí Thiện mới bàng hoàng nhớ ra. Mình wax lông chân làm gì nhỉ? Sao tự nhiên bị dở hơi vậy nè?!

Nhìn cái chân đã đỏ tới một mảng, Trí Thiện ai oán, là vì mấy hôm nay cái tên bác sĩ nào đó, không thèm chút nhòm ngó tới cậu sao?

Gần một tháng rồi ấy, kể từ cái bữa tối hôm tỏ tình hụt. Bây giờ đã là cuối mùa mưa, chỉ một quãng thời gian ngắn như vậy mà bao nhiêu chuyện xảy ra.

Thứ nhất, hần không khi nào tới các quán café nghe cậu hát cả. Đám cưới hay bar thì càng đừng nói tới. Một đôi khi hần sẽ đến đón, nhưng là sau khi cậu hát xong kìa. Có vẻ, hần không thích cậu đi hát cho lắm, cũng có khi giới thiệu cho cậu các công việc làm thêm lương cao nha. Nhưng cậu từ chối. Như thế này: Cậu là thích hát, là mê hát, muốn trở thành ca sĩ hay idol thì càng tốt. Chứ bắt cậu phải làm mấy công việc sử dụng não tốc độ cao thì thôi đi.

Hần lại hỏi cậu: Cậu học tài chính cơ mà?!

Học tài chính thì nó cũng có nhiều mảng. Sau này nếu vào ngân hàng, cho cậu làm bên phát triển hình ảnh của ngân hàng đi, thế cũng tính mà.

Vậy tại sao mấy hôm nay hần lại bơ luôn cậu chứ. Ngẫm lại một chút, hôm trước có tới nhà hần.. E hèm.. Thì cũng có chấm mút một tý. Thế nhưng khi mình vừa mới gần như nhũn ra vì nụ hôn nóng như thiêu đốt của hần. Hần lại dừng lại!

Con khi mốc ấy!

Ông đây mới là không thềm!

Cho nhà người ghen rồi chết đi!

Nhưng hôm nay là chủ nhật a. Theo lịch thì hôm nay hẳn sẽ được nghỉ. Mình cũng được nghỉ nữa. Hay là, mình cứ tới thôi?. Nếu hẳn không có nhà thì mình cũng còn chìa khóa cơ mà, không đến nỗi phải ở ngoài đường chứ?.

Thế nhưng vì sao tự dưng lại nghĩ tới hẳn nhiều như vậy.

Tên Tuấn Minh chết bầm. Đương nhiên dám không quan tâm tới ông nữa. Hôm nay ông sẽ nấu cho một bữa tiêu chảy ba ngày!

Trí Thiện không muốn nghĩ nhiều nữa, nghĩ nhiều rất mệt, vừa đau não lại vừa đau tim.

Một đường tiến tới. Cửa khóa trong.

9h sáng. Suốt ngày chê mình là con heo đi, vậy mà còn chưa dậy?

=====

Tuấn Minh.

Thời tiết cuối mùa mưa khá khó chịu. Một tuần trực đêm liên tiếp, bệnh viện lại tiếp nhận một vụ tai nạn bị thương hơn 10 người, thêm nữa tình hình cổ phiếu bên nước ngoài đang bị dao động khá mạnh, Tuấn Minh phải cực kỳ cẩn thận dõi theo từng phiên giao dịch. Cậu đã tìm được người muốn tìm, tài chính cũng sẽ là vấn đề quan trọng nếu muốn bàn tới chuyện lâu dài. Công việc một lúc dồn lại khiến cậu gần như không còn chút thời gian để nghỉ. Tuấn Minh kiệt sức tới trúng cảm.

Cũng may, hôm nay là chủ nhật, có thể nhân tiện mà nghỉ ngơi dưỡng sức. Tuấn Minh dậy sớm, ăn chút bữa sáng rồi uống vài viên thuốc. Nằm trên giường, cố ép bản thân nhắm lại đôi mắt. Thở nhẹ nhẹ.

Tên gốc nào đó như thế mà lại nghịch ngợm rón rén bước lại gần phía cậu, tay lăm le chiếc bút dạ màu đen đưa đến bên má, muốn ngoạch một đường.

Trí Thiện vô cùng sung sướng mà nghĩ rằng, trên mặt tên kia chẳng mấy chốc sẽ có thêm vài cái râu mèo.

Thế nhưng bàn tay vừa mới chạm tới, đã bị một cánh tay rắn chắc túm lấy, đảo dưới thân.

5 giây. Tình hình lật còn nhanh hơn trở bánh.

Trí Thiện bấu môi:

- Tuấn Minh, tôi bảo anh chứ, cũng không thể để cho tôi tưởng tượng sung sướng thêm một chút nữa sao?

Tuấn Minh nhìn người trong lòng, gương mặt đáng ghét này, thực muốn hôn, thực muốn ăn...nhưng bỗng như nhớ ra gì đó, liền khẽ buông ra.

- Hôm nay không được.

- ??!!!!

Trí Thiện ban đầu là ngạc nhiên. Sau đó tức tới vùng vẫy.

- Ai thèm nằm với anh!?

Vùng dậy, bật ra khỏi giường. Trí Thiện đung đây một cái kia một cái. Rõ ràng không thoải mái chút nào. Đi thẳng vào bếp. Được rồi, ông đây sẽ hại chết nhà mi bằng thực phẩm bẩn.

Tuấn Minh dĩ nhiên nhận ra liền bước theo,

Muốn vòng tay qua người Trí Thiện lại bị cậu hung hăng mà gạt ra, tay còn vò vò mấy quả táo, lăm bằm

- Không rửa! cho anh ăn cho nhanh chết!

Tuấn Minh lại một lần đưa cả cơ thể tới mà ôm tới từ sau lưng. Lần này, Trí Thiện không giãy nữa. Hơi cúi đầu xuống, hỏi:

- Đạo này anh đi với em nào?

- ???!!!!

Tuấn Minh nhú mày, khó hiểu:

- Em nào?

- Thì không em nào thì sao? Mấy ngày nay cũng không tới đón..

Ra vậy sao, Tuấn Minh trêu ghẹo:

- Một em chân rất dài, ra rất trắng, người rất..

- Cút!

Trí Thiện giằng người, ngồi phịch xuống bàn ăn.

- Vậy mà cái hôm hôn tôi dưới cái cây bọ cạp đấy anh bảo gì? Cái đồ mồm thúì mà! Không tin nổi!

- Hôm nào?

- Anh có tin ngay bây giờ tôi thiến anh không?

Tuấn Minh bật phì cười:

- Thiến anh rồi em lấy gì xài?

- Tôi không xài được cũng đừng mơ đứa nào xài được!

Ài nha, sao lại mất giá như vậy?!. Trí Thiện toàn là nói trước rồi mới nhận ra mình lỡ miệng quá rồi. Đáng lý phải thế này. Chỉnh lại chỉnh lại:

- O.. Ý.. ý của tôi là tôi không thêm!

Tuấn Minh ngồi lên chiếc ghế bên cạnh:

- Thực là không thêm?

Trí Thiện rót lấy một cốc nước, muốn che đi biểu tình bên cạnh.

Là nhớ, rất nhớ.

Có một tối kia rời quán, trời Sài Gòn mưa tầm tã, cậu thực sự không nghĩ được vậy mà bên kia đường có một tên mặc nước mưa hắt ướt vai, lại như thế mà nhường cho cậu chiếc áo mưa duy nhất, bao lấy người.

Hắn hôn cậu. Hắn nói với cậu rằng, làm người yêu hắn. Được không?

Cậu bảo cậu cũng rẻ quá rồi, một cái áo mưa 65 ngàn mà dám mua được cậu?

Cậu trả cho hắn một nụ hôn. Hết nợ thế thôi nhé.

Từ hôm ấy, hắn chăm chỉ nhắn tin cho cậu. Chăm lắm sao?

Một ngày được khoảng 10 tin. Thế nhưng trong điện thoại của cậu, lại âm thầm lưu từng tin nhắn ấy.

Hắn không xài facebook. Quá lạc hậu!

Hắn lại xài zalo. Cũng tạm tạm.

Cậu mò vào. Quá kinh khủng!

Cậu tự hỏi trong não hắn có cái gì? Cả cái zalo không thấy một cái ảnh nào để mà tải về trộm! lại toàn là hình sơ cứu thương.

Cái gì mà hô hấp nhân tạo nữa, Cái gì mà cấp cứu khi hóc dị vật.

Vậy mà đít mẹ nó lại có gần trăm tim.

Mất những người đó đúng là có vấn đề!. Chắc chắn chỉ vì cái bản mặt đẹp trai của hắn thôi chứ mấy cái tin đó nhan nhản kia mà!

Cứ như mình bây giờ nè,

Bị cái ánh mắt kia nhìn là sao chứ?

Sao tim lại đập bình bịch rồi!

- Này! Anh đừng có mà nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Mấy nay anh đi đâu tự trong lòng anh biết rõ đấy nhá!

Mấy câu đại loại như, anh đi lạc trong tim em rồi.. vân vân.. Thì dĩ nhiên không thể nào từ miệng Tuấn Minh nói ra được . Vậy thế nhưng lý do này lại ngay lập tức làm Trí Thiện muốn nhũn lần hai:

- Anh bị cảm, không muốn lây cho em, nên không gặp. Em còn đi hát nữa, nếu bị cảm sẽ khó lấy lại giọng.

- ???!

Trí Thiện đánh giá qua một cái, quả thật mặt hắc dù vẫn không biểu tình, nhưng là sự mệt mỏi thực sự không che dấu được.

- Thực là như vậy?

- Ừm.

Trí Thiện trong lòng thở hắt ra. Lại cứ tưởng là hắc chê mấy cọng lông chân của mình chứ!.

- Vậy mà anh không nói sớm! Làm mắc công wax! Rất quá chừng!

Lần này, tới Tuấn Minh không nhịn được mà mở to mắt:

- Wax??

- Ế?!!

Trí Thiện mắt liền đảo quanh:

- Để tôi đi nấu gì đó...

Khi Trí Thiện uống nước, một chút vương xuống khóe môi trượt theo chiếc cằm nhỏ, Tuấn Minh đã nuốt khan tới hai ngụm.

- Nếu em lây cảm, tôi sẽ chăm sóc em..

-

- Còn bây giờ... phải ăn.

Mạnh mẽ kéo người đang muốn đứng dậy kia ngã thẳng vào lòng.

Tuấn Minh một đường kéo tuột vào giường.

Biểu hiện của Trí Thiện ư?

Gần một tuần rồi đó nha!

Cũng không muốn người ta thêm chết mà...

Ngã vào lòng người rồi, không quản nữa, cúm với không cúm gì đó tính sau. Từng ngụm không khí bắt đầu khó khăn khi Tuấn Minh cố sức mút lấy đôi môi của Trí Thiện, cả người như muốn đề lên, muốn bao lấy cơ thể dưới thân.

Cậu em nhỏ của Tuấn Minh cách một lớp quần đã đứng dậy liên tục cọ tới trên đùi

- Ừm...

- Thiện.. Thiện.. anh nhớ em...

Tuấn Minh nhanh chóng lột bỏ lớp quần áo vướng víu, hôn lên cần cổ kia, từng chút đều như muốn để lại vết dấu ngọt ngào,

Làn da trắng sữa, nổi đóa hôn ngân. Từng đợt cao trào xuyên tới, mỗi một bàn tay đều không rảnh rang mà mân mê cậu nhỏ phía trước cho tới hai hạt ngọc trên cao.

Tiếng rên đứt quãng vì bị thúc tới quá sâu, Hậu huyết ướt đầm thắt chặt, bao lấy cậu nhỏ của Tuấn Minh, siết lấy.

Bàn tay bấu chặt lên lưng người, thậm chí một lời cũng khó có thể nói...

- Nhẹ.. nhẹ chút...Trời ạ.. a... Ừm...

- Thiện,...Thiện.. cho anh..

Còn nói, làm như không cho hấn thì hấn không làm chắc?! tên này là bị cúm hay là uống nhầm thuốc vigara đây trời?

Một đợt rồi lại một đợt nữa. Tôi khi mắt Trí Thiện sắp nổ ra ngàn sao Tuấn Minh mới trút những đợt cao trào nóng hực kia đầy bên trong người cậu.

Hắn, có một thói quen.

Đó là bất kể khi nào xong, đều không ngay lập tức rút ra. Cứ thế mà ôm chặt lấy cậu, bàn tay đều đem vò qua mái tóc mềm của cậu, hôn lên tai, thì thầm mấy câu sờn gai ốc.

- Trí Thiện, em rất tuyệt.

- Tuấn Minh, anh nặng chết được!

Thế nhưng, cậu lại không đẩy cái người đang bao lấy mình trong lòng kia, còn cố nhá nhá thêm vài cái trêu chọc.

Tuấn Minh, tôi rất thích anh. Như thế này và như thế kia.

- _____

Hai ngày sau.

Thật hận mà!

Trời ơi tôi thật hối hận mà!

Tuấn Minh tên bác sĩ ấy, quả thực sau khi làm tôi tới vã mồ hôi hột thì hắn khỏi cảm thật luôn!. Còn nói cái gì mà cách già cảm này thật tốt, còn tốt hơn cả thuốc nữa!

Còn chính cái thân cậu đây lại lăn quay ra ốm! cũng may tên chết bầm nào đó ngày ngày đều tới, cậu mới tạm tha thứ cho hắn được một chút nha.

Vừa nãy hắn tới, hình như là có lờ nhau gì đó với thằng than, thế nhưng cậu không quan tâm lắm.

Cậu chỉ biết rằng hắn vừa tới là cậu đã giả bộ nhắm mắt lim dim lại.

Hắn đo nhiệt độ cho cậu, ghi chú chút thuốc cho cậu.

Mẹ kiếp!

Hắn nhéo mông cậu một cái!

Cậu lập tức mở tròn mắt ra:

- Anh làm cái gì?

- Giọng lớn như vậy, cũng sắp khỏi rồi!

- Anh.!!!

Trời ạ. Bác sĩ nào mà khám bệnh kiểu như anh ta chứ?! Có trời chứng dám!. Đời này hắn chính là tên bác sĩ biến thái nhất!

Cậu gừ giọng, lật lại người, không thèm quan tâm tới hắn nữa.

Thế mà hắn lại ghé vào tai cậu rằng.

- Trí Thiện, em rất tuyệt.

- Tuyệt cái mông!

- Đúng vậy!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Cút đi cho ông.

Thế nhưng là khi người ta thực sự cút.

Cậu lại có chút nhớ. Ồm, có phúc lợi của ồm. Hắn thậm chí xin nghỉ ngang ca chỉ bởi vì cậu nhấn một cái tín trên chọc: Tuấn Minh, vừa đo nhiệt độ. 41 độ C.

Hắc hắc. Đáng đời!

=====

Quán café.

Trí Thiện như thường lệ buông ngón xuống phím đàn,

Ngồi một thân đơn đánh một điệu nhạc acoustic chính là điểm mạnh của cậu, cũng phù hợp với dáng người thư sinh thực mảnh. Thêm chiếc áo sơ mi bỏ thả cúc đầu, thực sự là khiến không khí trong quán cafe này muốn ngưng đọng theo từng tiếng đàn. Đôi mắt ngày thường trong veo, giờ đây đọng đầy tình ý, đảo mắt qua từng vị khách trong quán, khẽ cười.

Đường vào tim em mây giăng kín

Bàn chân anh trên lối đi không thành

Những đêm khuya mưa buồn một mình

Có khi cho ta quên cuộc tình.....

<https://youtu.be/dns2WLu8Su8>

Trái tim người ngồi dưới, thực sự như bị cậu hút đi theo. Đây chính là cái gọi là ” biểu diễn”. Cho dù cậu tình trường đậm bạc, một mẫu kinh nghiệm cũng chẳng có mấy hồi, nhưng ánh mắt, nét mặt, cử chỉ đều phải dựa vào theo bài hát mà biểu lộ. Hàng mi dài, hàm răng trắng đều, khuôn mặt pha chút vị mồ hôi lấm tấm của cái nóng Sài Gòn.

Góc khuất, một đôi môi nào hé mở. Cười. Ngón tay gõ từng nhịp trên phím bàn.

Vị khách trong góc quán đưa chút café lên miệng nhấp qua, sau đó, bước vào phía trong. Sơn đang ngồi phía bên quầy tính tiền dằn dò thu ngân một chút, vừa ngẩng mặt lên đã nhận ra, người trước mắt chẳng ai xa lạ chính là vị khách quen thuộc của gia đình cậu. Sếp Linh, hay còn gọi là Linh lùn.

Người này năm nay gần 40, trong giới Gay cực kỳ có tiếng vì cưng chiều các tiểu bảo bối, việc kinh doanh bất động sản nguyên một vùng Bình Chánh và Củ Chi mấy năm nay lại lên như nấm sau mưa, khiến gia sản của Sếp Linh tăng không ngừng. Chính vì thế, Sơn không lạ gì. Những miếng mồi béo bở như thế này quả thực hiếm có khó tìm. Chỉ có điều trước tới nay, Sếp Linh không hay ” ăn hàng”. Mà thường tìm một em nào đó cặp kè dài lâu. Thậm chí có em theo sếp tới 2 năm. Khi rời ra đã có cả nhà nhà cả xế xịn, thế nhưng riêng hàng của nhà Sơn thì dù ba Sơn có dặt tới chào khá nhiều, cũng chưa em nào lọt qua mắt xanh của sếp.

Nói là lùn, cũng không tính là lùn lắm, 1m68. Thế nhưng vì lão trước giờ chỉ thích những kẻ có đôi chân dài, ít cũng là m8 như người mẫu, thế nên đi bên cạnh thường hay bị trêu chọc. Thành ra lâu dần mọi người đều gán cho lão cái biệt danh Linh lùn.

- A!, chào sếp. Hôm nay đúng là quý quá nha!. Sếp lại tới quán em.

- Tìm một chỗ, anh với chú ngồi.

- Vâng! Vâng Dĩ nhiên là được!

Sơn đơn đả, cho dù từ khi quen Long, Sơn cũng đã bắt buộc phải bỏ cái ngành đi mồi kiếm tiền ngon nghề kia, thế nhưng những khách như vậy mà tìm được về cho ba mình, thì chắc chắn không phải là chuyện thiệt thòi.

Kéo chiếc ghế, Sơn đi thẳng vào vấn đề:

- Sao? Sếp nhìn trúng em nào rồi?

- Ủm. Nhóc hát vừa nãy có trong đây không?

- A?!

Sơn hơi ngạc nhiên, nhìn ra phía ngoài. Thế nhưng đúng như dự liệu, Linh lại chỉ tay hướng ra phía Trí Thiện đang xắn lại cổ tay áo, chuẩn bị rời đi.

Sơn lắc đầu:

- Sếp thật tinh mắt nha. Thế nhưng bé đó thì không được, bé đó chỉ tới hát thôi. Để em giới thiệu cho sếp mấy bé khác. Bên chỗ ba em, sếp biết rồi đấy.

- Tên Trí Thiện, đúng chứ?

- À, Vâng. Thế nhưng...

- Đây là séc 50 triệu. Chú cho anh số điện thoại và địa chỉ. Còn lại anh sẽ lo các việc khác.

Trong lòng đã thoáng chút rối, nhưng cái này cũng không thể đùa, người trước mặt không dễ dính vào. Cho vay nặng lãi, cưỡng chế đốt nhà, đánh người. Ai lên được như điều gặp gió mà không trải qua. Tên Linh lùn này cũng đã nhiều phốt, Sơn cũng không thể chọc ghẹo.

Một mặt biểu tình tươi cười vâng dạ. Một mặt lại thoáng thở dài.

=====//=====

11. Chương 11: Gạ Gẫm.

Chiều tối,

- Quá tốt rồi!

Trí Thiện gần như vừa nhảy vào nhà vừa hét lên.

Bà Nguyệt đang bưng rổ rau cũng bị dọa cho hết hồn.

- Mẹ ơi! Con trúng tuyển rồi!

- Công ty nào vậy?

Bà Nguyệt không dấu được nét vui mừng.

Trí Thiện hào hứng kể:

- Chiều nay một công ty giải trí đã gọi cho con, họ nói bên họ có người phát hiện giọng hát của con rất ổn nên họ muốn con tới thử giọng.

- Xem con, mới là thử giọng mà đã phấn khởi như đậu rồi ấy!

- Hi hi, con trai mẹ là ai cơ chứ?. Tất nhiên trước đây chỉ vì sao sáng bị mây che mờ thôi. Chứ giờ nếu con xuất hiện có khi ký hợp đồng ngay vì sợ mất ấy chứ!

- Cái thằng!

Bà Nguyệt lắc lắc đầu, thế nhưng vẫn không quên động viên con trai mình. Bà biết, Trí Thiện chỉ thích đàn hát, vẫn luôn mong được tỏa sáng. Bà không hiểu lắm về nghệ thuật, cũng không đánh giá được khả năng của con mình tới đâu. Nhưng không phải sao? Trong mắt một người mẹ. Các con luôn chính là tuyệt nhất.

Trí Thiện vừa vào tới phòng đã bốc máy gọi cho Tuấn Minh.

- A ha! Có muốn ăn khao không?

- Được được. Anh tới liền nha. Muốn ăn gì?

Trí Thiện vừa huyết sáo, vừa nấu ăn, vốn muốn làm một bữa thịnh soạn công bố tin vui cho cả nhà, nói gì thì nói, trước giờ cậu cũng có nộp tới vài công ty giải trí. Nhưng những công ty lớn như thế này, hồ sơ thực chỉ nộp cho vui. Loại ngay từ vòng gửi xe. Lần này dù thế nào, cũng là một cơ hội trời ban.

Thế nhưng trong bữa ăn thằng than lại cứ liên tục nhăn mày lừ sang phía Tuấn Minh.

Trí Thiện gõ cái đũa lên bát nó:

- Ê! Bộ trên mặt bác sĩ Minh có cái gì hả?.

- Không có gì.

Quái lạ. Trí Thiện tự dưng thấy lạnh lạnh nha. Không lẽ... nó biết chuyện gì rồi?!

Không phải chứ?!. Nếu để thằng than và ba mẹ biết chuyện, có lẽ ăn hành ngập mặt quá.

Sau bữa ăn, cả hai đi dạo một chút.

Tuấn Minh vẫn giữ nguyên cái mặt than không biểu tình, Trí Thiện bực bội đá đá cái gốc cây đầu ngõ:

- Anh ghen tị vì tôi sắp thành idol sao? Xí!

- Trí Thiện, anh sẽ không phản đối. Nhưng, em có thể hứa với anh một việc không?

- Việc gì?

- Bất kỳ khi nào em muốn đi đâu. Cũng nói trước với anh một tiếng?!

- Không thành vấn đề!

Nhìn nụ cười nở tươi rói trước mắt. Tuấn Minh cũng thừa hiểu rằng cái lời hứa không thành vấn đề này thực quá có vấn đề đi. Thế nhưng còn cách nào khác đâu. Dẫu sao cũng đã dẫn trước với Trí Lâm rồi, có lẽ, là do cậu lo lắng quá thôi.

Ôm người trước mặt vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc trước ngực.

Trí Thiện, em thật ngốc.

=====

Ngay sau khi biết Linh lùn có ý tứ với Trí Thiện,

Sơn cũng đã biết được, hóa ra không phải ngày một ngày hai, mà Linh lùn đã theo Trí Thiện cả chục ngày rồi, hẳn thường tới các quán mà Trí Thiện hát, ngồi một góc khuất âm thầm theo sát, đánh giá.

Sơn sau khi nghe mấy người anh em kể lại. Thực sự cảm thấy không ổn.

Linh lùn ít khi chơi hàng, cũng chính bởi yêu cầu quá cao. Thế nhưng khi đã lọt vào mắt của hắn, thực khó thoát.

Nhìn Trí Thiện say sưa với cây đàn.

Sơn muốn tặc lưỡi. Nói không chừng đó là vận may của cậu ta thì sao?

Thế nhưng Long ngay sau đó đã phát hiện ánh mắt kỳ quái của Sơn dán trên người Trí Thiện. Lập tức nhéo tai xách hắn lên phòng.

- Nói! Ánh mắt của anh thế là có ý gì?

- Buông buông... đau quá!

Long mặc đồng phục quán, nhéo thêm một phát mạnh nữa rồi mới nhả cái tai đã đỡ ửng của Sơn ra.

- Anh tính toán gì với anh Thiện?

- Tính toán gì? Còn lo cho cậu ta chưa xong nữa!

- Có chuyện gì?

Sơn trầm ngâm vài giây, rồi cũng đem chuyện đó mà nói ra.

- Không phải chứ? Số bác sĩ Minh sao lại xui như vậy?

Thế rồi mặc sự ngăn cản của Sơn, Long cứ thế bấm bấm nhấn nhấn, thông báo cho Tuấn Minh những gì mình vừa nghe được.

Long biết lão Linh lừa kia. Nói chung là không quan tâm hẳn như nào đi, nhưng cái bụng bia kia là thấy ối rồi. Nếu Trí Thiện thực sự phải dưới thân hẳn.. mà nói chung, Long không muốn bác sĩ Minh mọc thêm một cái sừng nữa. Tê giác một sừng thì thôi đi, làm đôi sừng trâu thì chán hẳn.

Nói tới so sánh giữa Tuấn Minh và Trần Đức, thôi, thà là đừng nói tới.

Một người yêu anh Khải tha thiết, một kẻ lại đem tâm mình ra mà trao cho cái tên Đức thúí ấy.

Nếu không phải là dính bả với cái tên Sơn này ấy mà. Cậu thực mong kiếm được một người như Tuấn Minh kia. Si tình một mảnh.

- _____

Tuấn Minh tìm hiểu qua.

Cậu vốn dĩ không muốn dây dưa gì với những người này.

Thế nhưng nói Trí Thiện lập tức từ bỏ cơ hội ấy, chắc chắn là không thể mở lời. Cậu cũng không muốn Trí Thiện vì thế mà mất vui. Thế nên vẫn là một mặt vui vẻ mà đồng ý, mà tới chúc mừng. Nhưng mặt khác đã hẹn Trí Lâm ra để bàn trước một chút.

- Tại sao anh lại quan tâm tới chuyện của anh Thiện?

- Anh nghĩ rằng em hiểu.

- Hai người là thực sự?

- Thực sự.

Giữa hai thằng con trai, lại có thể có cái thứ tình cảm ấy sao?. Thế nhưng Trí Lâm sau cái nhú mày, thì vẫn là đồng ý. Cậu sẽ để ý kỹ lịch của Trí Thiện, đặc biệt là theo sát trong những ngày đầu Trí Thiện tới đó phỏng vấn. Dẫu biết rằng chuyện người tên Linh kia có thể chẳng liên quan gì tới việc Trí Thiện được gọi. Nhưng đó là anh hai cậu, vẫn nên cẩn thận hơn.

=====

Sau khi thử giọng xong, ngồi chờ ở phòng cùng với mấy bạn cùng tới tuyển.

Trí Thiện căng thẳng tới mức mỗi lỗ chân lông đều muốn hít thở cùng cậu. Quay sang Trí Lâm vừa đưa

tới một chai nước.

- Than này, có khi nào anh rụng luôn tại đây không?

- Anh hát hay mà. Tự tin lên.

- Ừm.

Có thằng than bên cạnh, Trí Thiện cũng thực tự tin lên thêm được mấy phần.

Nói cho cùng, trước giờ thằng Than luôn luôn làm tấm chắn vững vàng cho cậu.

Đợi mãi, đợi tới rồi cả cổ, Trí Thiện liền tựa đầu vào vai thằng than.

Một bóng bụng tròn vừa đảo qua, khẽ cười: Lại mang cả người yêu tới?. Trí Thiện, sẽ sớm thôi.

Bước vào phòng, mấy người lập tức đứng dậy chào hỏi.

Linh lùn đưa tay lên hợp đồng, chỉ qua:

- Người này, lương tăng lên gấp 6 lần. Mọi hậu đãi gấp đôi. Có xe riêng đưa đón. Chính sửa xong, đưa cho tôi.

Không ai nhìn ai, đều hiểu, một cô thư ký lập tức ngồi vào máy, chỉnh lại hợp đồng, phút chốc, chiếc máy in đã như hiểu ý mà vội vã in ra một bản hợp đồng mới toanh còn vương mùi mực.

Khi bóng sếp Linh vừa qua. Mọi người xúm lại xem hồ sơ của kẻ may mắn ấy.” Trí Thiện ”.

- _____

Nhà hàng 5 sao.

Trí Thiện căng thẳng đi đi lại lại mãi trong nhà vệ sinh nam. Chính bên này lại chính bên kia.

- Than, em cũng không cần phải theo anh tới đây, một suất ăn tốn bao nhiêu là tiền!

- Không sao.

Trí Lâm cũng không có nói rằng, không những chi phí bữa ăn, mà tự dừng việc đi theo anh hai mình lại có thêm một khoản kha khá từ túi của tên bác sĩ nào đó . Cậu không chê. Sinh viên mà. Hơn nữa, thực thì cậu cũng biết rõ, Tuấn Minh không đơn giản như vậy.

Cậu ngồi cách Trí Thiện 3 bàn.

Trí Thiện nhìn người trước mặt. Khoảng 40 đi, thấp hơn cậu một chút, khuôn mặt rất nam tính, ngoại trừ cái bụng bia ra thì cũng coi như là khá bảnh.

- Chào anh! Em là Trí Thiện,

- Vâng, vâng ạ...

Cuộc nói chuyện cứ thế diễn ra.

Vị khách kia ánh mắt như thiêu như đốt nhìn qua, Trí Lâm cách xa 3 bàn còn thấy được. Vậy mà ngay chính Trí Thiện lại chẳng hay biết gì. Mà còn biết gì nữa? Hợp đồng phơi ra trước mắt làm cậu thực muốn xỉu ngay tại trận:

- Sáu... sáu... sáu mươi.. triệu?

- Có xe riêng!

Trời ạ!. Cái bánh từ trên trời này rơi xuống đầu cậu, cũng không phải là to quá đi!. Cậu sợ cậu ăn không nổi!

Đảo mắt một vòng quanh hợp đồng, lại muốn cứng đờ cả họng.

Nhìn vẻ mặt thất thần của Trí Thiện, Linh lùn khoan khoái ngửa lưng ra phía sau ghế.

Đã là con người, ai cũng có điểm yếu.

Mà điểm yếu nhất, chính là tham.

Phải nói rằng bản chất của con người thay đổi nhanh nhất, cũng chính bởi sự tham lam.

Mà Linh lùn hẳn có gì? Có tiền.

Có tiền thì đừng có nói một Trí Thiện đang ngây ngốc vì bản hợp đồng béo bở kia, mà ngay cả cái tên da găm ngồi cách 3 bàn kia, cũng sẽ sớm vì nó mà bị đá.

Đưa tay lên bản hợp đồng, hơi gõ:

- Em còn gì chưa hiểu không? Có thể hỏi lại anh?!

- À,... không... chỉ là.. cái này.. anh đánh nhầm sao? 60 triệu một năm.. đúng chứ? Ở đây.. có ghi 1 tháng?

Lĩnh lùn như đã biết cơ hội của mình,

Không vỗ vập, chỉ nhẹ lướt bàn tay mình chạm tới tay Trí Thiện một cái:

- Không nhầm.. nhưng, dĩ nhiên, có điều kiện đi kèm.

- Điều kiện?

- Đúng vậy.

- Chỉ cần em, làm người của anh..

- Hả?

Trí Thiện thật muốn ngoáy lỗ tai thật chứ. Nghe nhầm sao?. Làm người của anh ta.. giá điệp sao?

- Anh muốn.. em theo dõi ai ạ?

Lúc này, Lĩnh lùn thực sự tròn mắt ngạc nhiên, một lúc sau mới bật cười ha ha

- Em không hiểu thực sự?

- Vâng... Phiên anh nói rõ một chút, nếu không.. em không dám ký...

- Được. thảng thảng với nhau một chút nha.

- Dạ.

- Anh dạo này đang cô đơn, cần một người bầu bạn hằng đêm. Nói trắng ra thì là người tình. Hợp đồng này thời hạn 2 năm. Sau hai năm, anh đảm bảo em sẽ trở thành Sao như em muốn. Chúng ta lại ai đi đường đấy, em thấy thế nào?

Thấy thế nào? Nói là u40 không nói, gọi hẳn là U50 cũng được đi. Nhưng làm ơn là gái không trym giúp con được không trời. Sao mà gặp phải cái tên gạ gẫm này cũng lại là đực nốt. Không lẽ nhìn cái mặt mình vẽ trên đây mấy từ " a ha tôi là thụ " sao?

Còn nữa. cái tay đang vân vê vân vê tay mình kia là gì?

Dùng thái độ kiên nhẫn nhất có thể rút lại bàn tay.

Trí Thiện bày ra một vẻ mặt cực kỳ meo mà nói:

- Dạ, cái này thì không được, anh thông cảm. Em không phải Gay. Anh có thể xem xét giảm lương giảm mọi hỗ trợ đều được. Em chỉ mong được đi hát, được đứng trên sân khấu thôi ạ,

- Em không cần phải trả lời gấp. Còn một tuần để suy nghĩ mà.

Làm sao được?

Người ta là ông to bà lớn nhé! Tiếng nói to bằng quả tạ. Trí Thiện cậu cũng đâu có muốn tuyệt đường sống của chính mình chứ, nếu không thì ngay khi hẳn đưa cái chân dưới bàn mà cọ lên bắp chân cậu, cậu đã muốn đá cho một phát rồi.

Ăn một quả scandal thì có mà thành tép phơi khô, đời nào hóa rồng được.

Thế nên tức mà chỉ đấm bụi cây, đá bụi cỏ.

Không trúng thì không trúng!

Ông đi hát quán café như xưa, cũng đâu có chết đói, cũng phụ được tiền mẹ chút chút chứ bộ!

=====

Một tuần sau.

Trí Thiện nhấn một cái tin, từ chối.

Trí Thiện tiếc, dĩ nhiên là tiếc tới ruột cũng muốn xắt ra đem đi xào dưa hết rồi.

Ngồi bên cạnh thẳng than ngay căng tin trường mà thực chỉ muốn dựa cả người lên nó.

- Than ơi than, anh mày thế là xịt lốp rồi.

Trí Lâm đã quá quen với cái cảnh bị anh hai nhéo này rồi. Liền vò tung mái tóc đang dựa lên kia:

- Không phải tiếc, đó là tên khốn!

Trí Lâm còn như thế mà ôn nhu tới mức đưa miệng chiếc cốc uống dở kia lên, tới bên miệng của Trí Thiện.

Hướng ống kính đang muốn chụp lên mình, cười.

Biến thái, không nghĩ rằng rõ ràng tên Linh lùn kia dù biết cậu và Trí Thiện là anh em, mà vẫn cho người theo dõi.

Không lẽ hẳn nghĩ rằng trên đời có người bệnh hoạn tới mức anh em cũng có thể xảy ra ba cái chuyện nhảm nhí đó sao? Lại còn là hai người con trai?

Trí Lâm cũng không quản nữa. Đã thế thích thì chơi, cậu không từ chối mấy cái ôm đột xuất hay nhào cả người vào lòng cậu dựa tới như trước

Cứ để coi sao, Trí Thiện thực sự từ chối rồi, còn cái gì để cho hắn chụp nữa?.

Thế nhưng tối hôm ấy, khi cậu đang đùa mà kẹp cả anh hai cậu muốn bẻ lên. Một tên bác sĩ mặt than ở đầu lừ lừ tiến tới. Rỉ vào tai cậu mấy lời như nghiến:

- Nói cậu bảo vệ anh hai cậu, không phải là ôm như thế!.

Trời ạ. Trí Lâm cũng sắp phát khùng với mấy tên điên này!

=====

Vậy nhưng, ngoài dự liệu của Trí Lâm, sự im lặng từ phía tên Linh lùn ấy không hề là sự rút lui.

Vài ngày sau trên đường cậu từ chỗ bạn về, lại thấy mấy tên xuất hiện chặn đầu.

Bản tính của Trí Lâm là sao?

Đắm luôn.

Không nói hai lời, không dài dòng, cũng không hỏi thêm.

Dần kiểu này không được, thì dần kiểu khác. Cậu cũng không phải là thứ bao rơm, cũng muốn cho một lần tên Lĩnh lùn kia hiểu được khó mà thôi.

Ban đầu, mấy tên kia chỉ được thuê tới để dọa Trí Lâm một chút, nhưng cũng không ngờ Trí Lâm vậy mà không biết trời cao đất dày, sau vài câu hăm dọa, một chọi năm. Cứ thế là vung lên, đâm, đá.

Hỗn loạn thành một nùi, đã có mấy người đi qua chỉ trở.

Một trong số mấy tên kia, lén từ sau, rút con dao nhọn, đâm tới.

- Soạt.

Tiếng dao đâm rất sâu, nghe rõ từng âm thanh như rách toạc xuyên qua từng thớ thịt...

Người gục.

Cả mấy tên kia leo lên xe, rú ga bỏ chạy.

Máu chảy đầy đôi bàn tay Lâm..

Nhưng, lại là máu của người khác...

Lay người trong tay, lại chỉ thấy đôi môi hé mở, giọng nói thực sự như muốn xé tâm gan cậu ra thành từng mảnh.

- Trí Lâm, cẩn thận

- Thái Hùng! Thái Hùng!!!!

=====//=====

12. Chương 12: Vì Yêu

Trên đời này, kẻ điên nhất, chính là kẻ đang yêu.

Kẻ ngu ngốc nhất, cũng chính là kẻ đang yêu.

Như thế, mà vẫn chưa đủ. Ngu ngốc tới nỗi dẫu biết rằng đó là một hòn đá nung nóng tới phỏng tay, vẫn đem lấy nó ủ vào lồng ngực, để rồi mỗi một ngày đều chịu cơn đau như thiêu đốt, vẫn không muốn buông xuống.

Trí Lâm,

Tôi chỉ vì yêu cậu, ngu xuẩn tôi cũng nhận, điên, tôi cũng nhận.

Dẫu là biết rằng cậu sẽ không bao giờ quay đầu lại nhìn tôi thêm một lần, tôi vẫn chấp nhận. Chỉ mong rằng mỗi ngày đều có thể đứng từ phía sau lưng mà ngắm nhìn là đủ.

Thái Hùng đếm từng ngày tới tết. Giá mà, chẳng bao giờ có cái tết kia thì hay biết mấy. Chỉ còn hơn ba tháng Trí Lâm thực sự sẽ đi du học, rời xa nơi này. Như vậy, cũng chỉ còn hơn ba tháng cậu có thể thực mắt thấy được, đôi chân kia di chuyển, đôi môi kia cười, mái tóc kia xả trong gió.

Đã có nhiều lần Thái Hùng cố cản mình, cố nhắc mình đừng như vậy. Nhưng đôi chân lại không nghe lời, cứ như vô thức mà bước theo. Một đoạn lại một đoạn. Tới một góc rẽ nào đó, sẽ lặng lẽ dừng bước. Đứng lâu thêm một chút, rồi lại khẽ quay đi.

Tối hôm ấy, cũng là một buổi tối như thế. Khi bước chân hỗn loạn của cậu chạy tới bên người Trí Lâm, thực không thể ngờ được tên kia lại một dao chuẩn bị đâm tới.

Thái Hùng không nghĩ được nhiều, trong phút chốc chỉ biết ôm chặt lấy người kia. Nhát dao xiên thẳng qua tấm áo mỏng, ấn sâu từng khắc khảm vào da thịt. Lưng cậu nhuộm đỏ.

Chỉ có thể cất lên được một câu cuối cùng.

Trí Lâm. Cẩn thận!

- _____

Trong phòng cấp cứu, Tuấn Minh lập tức đưa ra chỉ định phẫu thuật. Không có người nhà nào có thể tới kịp, chính cậu là người ký tên thay.

Máu nhuộm đỏ au sống áo. Trên băng ca, khuôn mặt thường ngày hay như trêu người, hôm nay tái nhợt đi, sức sống hiện tại cũng chỉ đổi bằng sự mê man bất định.

Bên ngoài phòng, Trí Lâm đan hay tay vào nhau, ngửa đầu ra phía ghế tựa, cố gắng kìm nén chút cảm xúc vỡ ra trên khóe mắt.

Máu, Trí Lâm không sợ.

Nhưng trong giây phút ấn chặt vết thương lại chờ xe cứu thương, từng dòng máu nóng của người kia tràn lên tay cậu, lại như đập nát tất cả những gì cậu cố kìm nén...

Trí Lâm, khóc.

Thái Hùng. Xin lỗi. Xin lỗi.

Tại sao cứ phải là anh? Tại sao cứ phải là tôi?

Chúng ta...

Tôi không phải gay, chính tôi với anh là thứ tình cảm gì thế này?!

Sao lại đỡ cho tôi nhất đao ấy...

Thái Hùng, anh tưởng tôi không biết gì sao?

14 năm học võ, một kẻ như anh nghĩ sao mà hàng ngày hàng ngày đều theo bước chân tôi, tôi lại không biết?

Mỗi một ngày, mỗi một đoạn đường. Dù chỉ là từ lớp học tới căng tin, từ cổng trường tới nơi làm thêm, tới nơi đón xe bus... Anh nghĩ rằng, tôi không biết gì sao?

Tôi đã là cố gắng quên anh rồi, bỏ qua rồi. Vậy tại sao anh còn chấp niệm tới thế?

Anh rõ ràng biết, là tôi đang rất khó chịu, đúng không?

Tôi giãy dụa, tôi khốn khổ, tôi đau đớn.

Tôi không giống anh. Cảm xúc của tôi không thể nào dành cho anh giống như một người yêu tới điên dại

được.

Chỉ còn ba tháng nữa, chỉ còn có chút ấy thời gian là có thể trở về theo đúng những mục tiêu mà tôi đã đặt ra cho mình. Vậy mà không ngờ... nhát dao này lại dường như phá vỡ tất cả.

Thái Hùng. Tôi không muốn mất anh.

Như thế nào, và từ bao giờ?

Chính Trí Lâm tôi, cũng không biết được.

Có thể đó chỉ là một ngày nắng gắt, anh nhơn nhơn đuổi theo đòi che dù giúp tôi, dù chúng ta cao xấp xỉ, và da tôi rõ ràng còn ngăm hơn da anh nữa!

Có thể, đó chỉ là trên face cá nhân tôi chiều ý một bà chị họ mà khen bánh ngon, hôm sau anh đã lập tức tìm tới dụ dỗ.

Thực buồn cười. Trí Lâm tôi không thích đồ ngọt. Đặc biệt không thích. Thế nên chẳng phải anh uống công một phen sao?

Tôi, có cái gì để anh thích?.

Rút cuộc tới bây giờ tôi cũng không thể hiểu nổi vì cái gì gần đây sự lạnh nhạt chán ghét tôi phơi bày ra cho anh, lại không hề khiến anh chút gì từ bỏ.

Đúng rồi.

Nếu biết rằng vì sao lại yêu thích một người, nếu có thể liệt kê ra đếm thành từng con số một hai ba bốn. Thì người ta nghiễm nhiên sẽ tìm được cách giải từng con số ấy ra.

Thế nhưng, yêu, vốn là yêu thôi. Lại chẳng có một lý do gì cả.

Hỏi anh, hỏi tôi, hỏi ai bây giờ?

Đến lý do còn không có đáp án, thì hỏi cách nào để quên đi?

Một năm, hai năm, ba tháng, sáu tháng.

Thời gian, có đôi khi lại tàn ác tới nỗi không làm cho người ta quên đi, mà lại làm cho con người ta sâu thêm, đau thêm...

Thái Hùng.. Tôi biết phải làm sao với đoạn tình cảm này bây giờ?

Anh, thực là một bài toán khó nhất mà tôi phải giải.

Cũng là bài toán mà tôi thực sự không dám giải ra.

Kết quả... liệu có thể nào là một sự thật khiến cho chính bản thân tôi và cả anh đều tổn thương?

Yêu một người và đến với một người, vốn dĩ tưởng như liên quan, hóa ra lại chẳng có chút nào tương đồng.

Thế nhưng, trong những nhịp tích tắc ngoài cửa phòng cấp cứu. Những dằn vặt và suy nghĩ này của Trí Lâm không có cơ hội được nhắc lại lần nữa.

Cậu, chỉ còn lại nỗi lo lắng, xen theo giọt nước mắt tràn xuống má.

Thái Hùng. Không thể mất đi anh.

Là thực sự, không muốn mất đi anh.

Cánh cửa phòng cấp cứu vừa hé mở. Trí Lâm đã vội vã tiến tới.

Tuấn Minh tháo đôi găng tay còn đầy vết máu, thở phào nhìn cậu:

- Qua cơn nguy kịch rồi. Giờ cậu qua kia làm thủ tục một chút.

- Tôi có thể vào trong không?

- Chưa được, để khi nào qua phòng hồi sức cậu mới được vào.

Thấy Trí Lâm còn định nói gì thêm, Tuấn Minh liền cản:

- Tĩnh táo lại chút.

-

- Được.

- Trước mắt đừng cho Trí Thiện biết. Còn việc của Thái Hùng bị đâm tốt nhất cứ bình tĩnh xử lý trước đã, đợi cậu ấy tỉnh chúng ta sẽ bàn tiếp vì việc này nếu mở rộng ra nhất định công an sẽ vào cuộc.

- Ừm.

=====

Phòng hồi sức.

Thái Hùng đã qua cơn nguy kịch, Tầm lưng trần trắng toát vòng băng gạc.

Là gầy, gầy đi rất nhiều... so với chính cái đêm cùng cậu vằn vữa ấy.

Trí Lâm đưa tay đến. Ngón tay khẽ run lên, dừng lại một chút. Cuối cùng, vẫn quyết định chạm tới. Đón lấy bàn tay đang bị ghim những ống truyền kia. Ừ lên.

Thái Hùng, tôi không chắc có thể yêu anh như anh muốn.

Thế nhưng anh đã dám lấy mạng mình ra đổi...

Vậy thì.. cứ thử xem sao.

=====

Trí Thiện vừa nghe điện thoại của Trí Lâm xong, câu được câu chăng mà hốt hoảng nấu một ổ cháo lớn mang tới bệnh viện.

Cái gì mà Thái Hùng bị tai nạn,

Ủa mà, Thái Hùng bị tai nạn cơ sao mình lại phải nấu cháo cho cậu ta kia chứ?

Mình bảo thằng than rằng, mua bên ngoài cổng bệnh viện. Thế nhưng nó lại bảo mình ở đó không đảm bảo vệ sinh.

Mà thôi đi, cháo cũng nấu rồi, mang tới cũng mang tới đây rồi, hơn nữa, đây chẳng phải là bệnh viện đa khoa nơi tên kia làm việc sao?.

Trí Thiện vừa vào, đã bị một cảnh làm dọa cho hết hồn.

Trí Lâm đang ngồi bên cạnh.. như thế.. như thế mà cầm tay Thái Hùng!

Ôi trời!

Có phải mắt cậu mọc lệch không vậy?!

- Than! Anh mang cháo tới!

- Suyt!

Trí Lâm quay mặt lại, ra dấu trên môi. Trí Thiện nhè nhẹ bước tới, đặt thố cháo lên bàn rồi chỉ tay vào cái lưng đang băng bó kia của Thái Hùng mà biểu tình kinh ngạc:

- Gì thế này?! Ngã SMI luôn đó hả?

- Anh bớt nói một chút. Trưa và chiều đều phải nấu cháo mang tới đây.

- Hả?

Cái quái gì vậy nè? Trí Thiện vùng vằng khó hiểu:

- Sao kỳ vậy? Ba mẹ cậu ta đâu, sao tự nhiên anh phải nấu cháo cho cậu ta kia chứ?

- Cứ như vậy đi.

Thằng than đáng ghét. Nói chuyện vậy là sao được chứ?!. Mình cũng không phải là anh em họ hàng gì nhà Thái Hùng kia. Hắn bị tai nạn thì liên quan gì tới mình? Mà càng không liên quan gì tới nó kia chứ.

- Sao lại thế?.

- Không có sao hết. Anh cứ làm như em bảo là được.

- ???!!!

Nhìn vẻ mặt kỳ quái của Trí Lâm, Trí Thiện cũng không hỏi thêm nữa. Nấu thì nấu thôi. Cũng chẳng mất gì. Mà nhân tiện.. có nên tới chỗ tên kia một tý không nhỉ?

Trí Thiện không thích bệnh viện, đặc biệt sợ máu, ghét kim tiêm. Nói chung là không ưng!. Vì thế dĩ nhiên là chẳng bao giờ tới nếu không phải bắt buộc.

Có gì mà thú vị? Trí Thiện cũng không hiểu nổi luôn, tại sao cái tên kia lại chọn ngành bác sĩ mà làm cơ chứ?. Lắc lắc đầu, đã lại nhận ra ngay một vị y tá trong đoàn từ thiện lần trước:

- Chị!.

- O?!

Cô y tá nhìn thấy, ban đầu còn ngỡ, sau đó thì nhận ra liền vui vẻ:

- A, em sinh viên bữa nọ đúng không? Em sao lại tới đây?

- Dạ, em tới thăm người bệnh, với lại... chị cho em hỏi, bác sĩ Minh ở phòng nào vậy?

- Bác sĩ Minh?

- Vâng, chính là người bữa trước cũng đi từ thiện ấy ạ?!

- À, Minh Cool. Kia kìa. Em thấy không? Đêm qua anh ấy trực ca đêm, giờ chắc cũng sắp giao ca rồi đấy.

- Dạ! Em cảm ơn chị!

Trí Thiện không nói không rằng, thẳng lưng bước nhẹ, vốn là định cho Tuấn Minh một chút bất ngờ. Thế nhưng vừa tới cửa phòng trực, lại thấy một cô y tá đang đưa bữa sáng cho Tuấn Minh. Trí Thiện lập tức rút chân lại, ngay tại cửa phòng, nghe lén.

- Bác sĩ Minh thích ăn bánh mì của tiệm này sao? Sáng nào em cũng thấy anh dừng lại mua.

- Không hẳn, chỉ là vì tiện đường thôi.

- À.. ra vậy.

Ngoài cửa, Trí Thiện đã bấu môi dài thườn thượt: Anh ta thích ăn bánh canh có nước lèo trong vắt nhá!. Bánh mì cái con khỉ khô!

- Bác sĩ Minh cuối tuần này có rảnh không?

- Có việc gì không?

- Anh lúc nào cũng nghiêm túc như vậy. Thảo nào giờ vẫn chưa có bạn gái.

- Ủm, anh sắp giao ca, em xem còn bệnh án nào cần xử lý không?

Người ta đã nói như thế rồi, mà không hiểu sao cô y tá trong phòng kia vẫn còn không hiểu cơ chứ? Lại sắp lại sắp lại.

- Bác sĩ Minh này, thứ 7 này sinh nhật bạn em, anh đi chung với em được không?

- Cái đó...

Tuấn Minh thực sự phiền não. Cô bé này cũng quả là có sức bám dai dẳng, chắc phải một lần nói cho rõ ràng. Liền hắng giọng:

- Được. vậy thứ 7 này đi.

- Dạ. Em sẽ nhắn cho anh địa chỉ, anh tới đón em nha?!

- Ủm. Được.

Giỏi lắm giỏi lắm!

Một tiếng ừm với một tiếng được kia của Tuấn Minh khiến Trí Thiện đang muốn nhảy một màn sexophone ở trong lòng.

Hậm hực bước đi. Mũi cũng sắp đỏ lên.

Tuấn Minh anh được quá rồi!. Con mẹ nó vậy mà dám nói mình là Gay!

Tư cách nào mà dám nói thế hử? Hóa ra cả trai lẫn gái đều ăn sạch sẽ a!

Trí Thiện nay ăn phải cái bả gì vậy!

Vừa phải nấu cháo mang tới cho Thái Hùng kia, lại vừa phải chứng kiến cái cảnh hện hện hò hò này!

Thật uất chết mà.

Bước chân vừa đi vừa muốn đá loạn mọi thứ.

Đúng là tâm trạng không vui thì cái gì nhìn cũng ngứa cả mắt. Ánh nắng dịu nhẹ lại thấy thật gắt. Hạt nước bắn vào người cũng tưởng như mưa đá.

Tức!

Tức mà không làm gì nổi.

Về tới nhà rồi vẫn không nguôi chút giận nào.

Đấy, đúng là tìm bất ngờ lại được quả bất ngờ quá to luôn!

Một. Tắt điện thoại. Mặc nhà mi kiếm kiểu gì cũng không ra.

Hai. Đăng tus lên facebook: ” tên khốn kiếp chết bầm kia, hãy chờ đấy ”

Inbox:

Long xù: Ai nha, lại sao vậy? Cãi nhau với bác sĩ Minh rồi?

Thiện”style: ai thêm?

Long xù: Sao vậy? nói nghe coi?

Thiện”style: Hấn dám sau lưng tui đi hện hò con khác.

Long xù: ủa kỳ quá nha, có làm không?

Thiện”style: làm gì, chính mắt tôi thấy, chính tai tôi nghe.

Long xù: vụ này lớn đó. Kể nghe coi.

Nghe có lý. Ông ăn chả thì bà ăn nem. Hấn dám đi hên hò, thì mình có gì mà lại không dám?

Hấn đi hên gái được, ta cũng đi hên gái được.

Thế nhưng dò một loạt trong danh bạ lại thấy không ổn chút nào

Em Vy thì giờ không nhòm ngó tới mình

Em Hoa này thì dữ quá, không khéo đề mình ra hiếp quá ta ơi.

Em Ngọc này, ui, xấu lắm!

Chẳng ổn!.Tìm đối tượng đâu phải dễ!

Thôi, hôm nay mới thứ 5, còn hấn ngày mai để tìm cơ mà!

Dẫu sao thì hấn một miếng, mình cũng phải một miếng. Trí Thiện này nhất định không để người khác dắt mũi dẫn đi nhé!

Tuấn Minh cái tên khôn nhà mi. Cứ đợi đấy cho ta!

=====//=====

13. Chương 13: Tổ Tình Đi

Không đơn giản chút nào, không đơn giản chút nào!

Trí Thiện hết nằm sấp rồi tới nằm ngửa.

Hôm nay là thứ 7. Chính là cái ngày tên bác sĩ chết bầm đó đi hên hò. Thế nhưng chính cậu lại chưa tìm được đối tượng để mà đi chung trả đũa hấn a!

Mục tiêu ban đầu là cậu sẽ hên một cô em nóng bỏng, sau đó sẽ up thật nhiều lên zalo. Chọc cho hấn tức chết.

Thế nhưng bây giờ đã là 5h chiều!

Làm sao mà còn kịp được.

Thời buổi này nói thì dễ làm mới khó. Sau cái hôm bị tên Tuấn Minh kia ôm lấy trong quán café, ảnh của cậu đã nổi hơn mấy tầng trên face của trường rồi!

Giờ gái nhìn thấy cậu lại muốn chào chị xưng em mới đau!

Thế nên là tới một em tạm nở nang thì cũng không đồng ý muốn đi với tiểu bạch thụ!!!!

Thế nhưng không thể nào thất bại được.

Quyết chí vẫn là quyết chí đi.

Trong đầu lại nảy tới cái tung!

Aha!

Gái không được thì trai!

Cớ sao cứ phải là gái. Anh ta hẹn gái, mình hẹn trai. Thế cũng công bằng quá đi!

Nhưng.. a!. Có đây rồi.. Xem nào...

Trí Thiện mò ra danh bạ.

Chăm chú tới từng cái tên.

Tiêu chí đầu tiên: đẹp là chân lý!

Thế nhưng.. anh này mũi không được cao lắm...

Mình còn thích đôi môi cong cong thế này này..

Thanh? Ai nha! Nghĩ tới là Trí Thiện muốn nổi ba tầng gai ốc. Tên Thanh này là người trong nhóm hát của cậu, thế nhưng rõ là nằm dưới rồi. Mình cũng biết đâm đi, nhưng đây chỉ là đi hẹn hò chơi chơi thôi,

nhờ nó đề ra bắt mình đâm thật thì lúc đấy nhục mà chết à?

Không ổn không ổn..

Mình thích... như thế nào nhỉ?

Đúng rồi. Trước đây Trí Thiện luôn chỉ nghĩ rằng mình thích mẫu con gái xinh xinh hiền hiền dễ thương ấy. Thế nhưng mà về vấn đề con trai thì kỳ quái quá?!

Không phải sao? Mình cũng có JJ mà?

Sao tự dưng khổ quá vậy!

Từ sáng hôm ấy tắt máy xong, lâu lâu lại bật lên để xem " tên kia" có nhắn gì không.

Rõ là được có 3 tin nhắn!. Vậy mà trong lòng lại khoái trá biết bao nhiêu.

Chỉ trả lời độc có một cái tin " đã đọc và không thèm trả lời ".

Trút giận được không bao lâu sau lại ngồi ngắm cái điện thoại.

Chưa khi nào Trí Thiện lại có cái cảm giác ấy, cái cảm giác ngồi chờ từng tiếng tin nhắn tới.

Vậy mà cái tên chết bầm đó lại chẳng có chút nào biết nịnh cả. Đáng lý phải vội vàng mà quan tâm hỏi han vì sao cậu tắt máy chứ! Đúng là cục đá!

Giận thì cũng giận rồi, tức thì cũng tức rồi. Bắn khoản thì cũng bắn khoản rồi.

Vẫn chưa thể lý giải được cái mớ cảm xúc hỗn độn trong lòng này.

Chỉ biết rằng, thực không muốn để anh ta gặp một ai khác mà thôi!

Cảm giác trong ngực rất khó chịu, ăn cũng không ngon nữa.

Haiz. Thở dài một hơi. Thôi được, quay trở về chủ đề chính.

Đúng là cậu mò cả cái danh bạ xong vẫn phải chấp nhận một sự thực tàn khốc:

Thực không có ai bằng anh ta!

Con mẹ nó, thế mà không có ai bằng anh ta!

Đẹp trai? Có!

Thông minh? Có!

Body ngon voãi? Có luôn!

Lại còn biết hôn ngọt như vậy!

Tóm lại:

Không được! Anh ta là của tôi!!!!!!!!!!!!!!

Trí Thiện bước thấp bước cao, chạy ra khỏi nhà.

- _____

Không cần đoán nữa, kết quả là như thế này.

Mới hơn 6h tối. Chung cư.

Tuấn Minh còn đang tắm một chút, tên ngốc nào đó đã hùng hổ xông vào nhà, hùng hổ đập cửa nhà tắm một phen:

- Không được đi!

- Tôi nói anh không được đi là không được đi!

Vâng, nhưng có cái gì thì để tôi mặc quần đã rồi nói có được hay không?

Tuấn Minh sau chút sững sờ thì thực sự cảm thấy hối hận vì việc đánh cho cậu ta thêm một chùm chìa khóa. Với tạm một chiếc khăn tắm, nhấn nha vòng quanh hông.

- Sao vậy? Muốn ngắm anh thì cũng không cần gấp tới quên gõ cửa chứ!

Trí Thiện lúc này mới cảm thấy sai sai. Nhưng là lỡ rồi, đứng ngay trước mặt Tuấn Minh chỉ vòng mỗi cái khăn thế kia cũng đúng là có hơi.. hơi.. hơi ngại đi. Nhưng mà không thể quên mục đích của mình hôm nay tới đây được!.

Tuấn Minh lắc lắc đầu, khi bước qua người Trí Thiện còn cười một cái.

Cười! lại là cười!. Chắc anh ta nghĩ không cười thì chết chắc!

Bước theo ngay người Tuấn Minh, Trí Thiện vẫn hùng hổ:

- Không được đi, Anh nhất định không được đi

- Vì sao? Em cũng không phải là người yêu anh!

- Tôi...

- Mà anh lại chỉ nghe lời người yêu mình.

- Vậy... Vậy....

- Anh phải thay đồ, Tuấn Minh chỉ lên phía chiếc đồng hồ trên tường: sắp 7h rồi

Gấp quá rồi!. Muốn cản anh ta quá rồi!. Phải làm sao? Anh ta sắp đi hẹn hò a!

Trí Thiện rồi tới gần như gào lên:

- Anh.. anh.. vậy... Vậy anh tổ tình đi xem nào!

-???

- Chỉ cần tôi làm người yêu anh, anh sẽ nghe lời tôi, không đi hẹn hò với cô y tá đó, đúng không?!

Tuấn Minh lại vòng tay lại trước ngực, ra vẻ gật gật đầu:

- Ừm, cũng có thể!

- Vậy bây giờ làm người yêu luôn!. Yêu thì yêu! Anh không được đi là không được đi!. Sau này cũng vậy

nốt!

- Cũng còn có một điều kiện nữa.

- Gì nữa?

Tuấn Minh tiến lại gần, ôm sát Trí Thiện vào lòng, thì thầm:

- Ngày người yêu, một tuần rồi chưa có làm. Nghẹn.

- ???!!!

Trời đất ạ! Có thể nào không?!

Trí Thiện còn đang muốn nói gì thêm, trên đầu môi đã truyền đến chút ngọt, mơn trớn theo từng nét mà mút lấy...

Ừm...

Nghe rõ một tiếng rên nhỏ đến như vậy, Tuấn Minh khước miệng lại cong.

Trí Thiện. Thực chất thì anh sẽ chẳng tới một cuộc hẹn nào cả. Thế nhưng thật tốt nếu có vài sự hiểu lầm thú vị như thế này, đúng không?

Nhắm nháp vị ngọt trên môi. Trí Thiện vừa được rời khỏi nụ hôn kia đã đẩy ra:

- Anh còn chưa có tổ tình!

- Nói nhiều không có nghĩa lý gì cả!

- Vậy anh muốn làm sao?

- Làm sao? Đêm nay tới sáng mai. Em thấy thế nào?

- Đồ trâu bò!

-!!! cái miệng nhỏ này.

- Mà khoan đã!

-?!

- Vậy là... yêu nhau rồi sao?

- Ừm...

- Vậy là.. tôi và anh là người yêu?!

- Em thông minh lắm,

- Nhưng tôi cũng có trym!

- Không sao, anh cũng có!

- Hả?!

Hôn xuống, lần mò tìm tới hai hạt đậu trên ngực mà vân vê, vòng từ chiếc ghế nhỏ mà ôm ấp lấy nhau., cuốn tới, Trí Thiện dường như gác cả hai chân lên vai Tuấn Minh, cứ thế mà tận hưởng từng chút ôn nhu ve vuốt nơi bụi cỏ.

Tuấn Minh dời khuôn miệng, đón lấy cậu nhỏ của Trí Thiện, âu yếm lấy. Đối với Tuấn Minh, việc một người chấp nhận ” nằm dưới” , chính là chấp nhận thiết thòi, do đó trước tới nay dù nghĩ hay làm, Tuấn Minh đều muốn người kia được thoải mái nhất theo từng tác da, từng cái chạm nhỏ.

Đối với cậu, việc BJ hay mở rộng cho Trí Thiện bây giờ, khiến Trí Thiện cảm thấy mê cũng chính là một loại tận hưởng, một loại khoái hoạt không thể tả nổi, khi người trong lòng run lên vì sung sướng.

Từng tiếng rên khe thoát ra từ đôi môi đã đỏ vết hôn, từng cái uốn nơi giữa eo do không thể chịu nổi kích thích kia.. từng chút một chút một khiến Tuấn Minh tham lam hơn nữa, ngậm lấy hai viên ngọc kia mà ve vân.

- Ừm... A,.. ha...

Trí Thiện không chịu nổi nữa, đôi tay của Tuấn Minh vò xuống, day lấy điểm giữa hậu huyệt và cậu em nhỏ. Trí Thiện cảm thấy nghẹn một mảnh trong cổ họng, muốn được bung ra.... Tuấn Minh đảo đầu lưỡi qua đầu khác, Trí Thiện rút cuộc chịu không nổi, xuất ngay ra trong khuôn miệng Tuấn Minh.

Nuốt xuống.

Trí Thiện ngơ ngác nhìn người đang cúi đầu ôm lấy vòng eo nhỏ của mình. như có như không mà kêu lên, mà liếm lấy một vùng quanh rốn sâu...

- Trí Thiện, Trí Thiện...

- Tuấn Minh.. anh.. anh nuốt sao?

- Là của em. Anh đều không chê.

- Anh...

- Yêu em.

Trí Thiện mỉm cười. Cười tới sung sướng, cười tới bật lên thành tiếng, Đúng vậy. Anh ta yêu mình.. Tuấn Minh chính là yêu mình!

Anh ta.. là của mình!

Hạnh phúc chợt đến khiến Trí Thiện như trở lên ngớ ngẩn.

Hóa ra, anh ta đích thực có yêu mình, bắt lấy gương mặt của Tuấn Minh đang cuồng dã mà mút mà day hai đầu ti trước ngực.:

- Tuấn Minh. Tôi, hình như cũng yêu anh.

- Không phải hình như, mà chính là: đã yêu.

=====

Bệnh viện.

Thái Hùng tỉnh dậy, đôi mắt mơ hồ, phía trước chỉ là một màu trắng tinh của ga gối.

Cậu đang nằm sấp. Vết thương trên lưng tuy không rộng nhưng lại khá sâu, đâm vào phần lườn phải khiến cánh tay bên phải của cậu thực sự có vẻ không ổn khi cử động.

Đau...

Thái Hùng nhăn chặt mặt.

Vậy nhưng một cánh tay lập tức đưa ra, đỡ cậu dậy.

- Đừng cử động nhiều, nhẹ một chút.

Tiếng nói này... Trí Lâm?!. Thái Hùng cậu là nghe lầm sao? Đã bao nhiêu lâu rồi Trí Lâm không nói với cậu một tiếng nào..

Thái Hùng gượng người, quay lại..

Đúng vậy, vẫn là gương mặt kia... từng đường nét như khắc ra từ tượng gỗ đều cứng cỏi và mạnh mẽ...

Chiếc má lúm sẽ không xuất hiện nếu đôi khóe môi không chịu cong lên..là Trí Lâm. Là người cậu yêu.

Thế nhưng, người ấy không yêu cậu.

Nụ cười muốn mở ra, lại tắt đi. Thái Hùng nặng nề nói một câu,

- Cảm ơn...

Cảm ơn!?

Là ai phải cảm ơn ai đây.. Ngay khi cậu bắt đầu yêu Trí Lâm, tức là ngày ấy cậu đã tham lam muốn có cả con người này rồi, cũng là ngày mà cậu bắt đầu có lỗi sao? Có lỗi với chính bản thân mình. Thành ra như vậy rồi, vẫn là không cách nào buông..

Trí Lâm dĩ nhiên là nhận ra, đôi mắt như vui rồi lại thoáng buồn kia...

Trầm giọng.

- Thái Hùng. Tôi nghĩ. Chúng ta có thể thử.

-

Thái Hùng cậu, đây là nằm mơ sao?.

- Chỉ là tình cờ đi ngang qua, thế nên nếu cậu chỉ vì điều ấy...

- Tôi không ngốc, tôi biết những việc mình làm và sẽ làm. Chỉ cần anh vẫn còn yêu tôi, tôi sẽ thử.

Đôi mắt có phần mờ lung nhìn người trước mặt.

Còn yêu, yêu rất nhiều, yêu đến giờ phút này nhìn cậu một thân bình an ngồi ngay bên cạnh, thì dù vết thương kia có sâu thêm nữa, tôi vẫn cảm thấy mình đã đúng.

Trí Lâm,

Thật buồn cười phải không? Tại sao tình yêu lại khiến con người ta từ một kẻ mạnh mẽ ngông cuồng trở thành một người yếu đuối hèn kém tới vậy?

Tôi chưa từng khóc, ấy vậy mà lại khóc vì cậu hết lần này tới lần khác.

Tôi cũng chưa từng nghĩ rằng, một ai trên đời này đáng giá để tôi đánh đổi cả tính mạng mình. Ngoại trừ cậu.

Ngông nghênh, du côn và giàu có.

Bất kỳ ai đều không muốn gặp rắc rối với tôi.

Người ta có thể tới nhờ vả đôi điều gì đó, cũng có thể lại là xun xoe trước nắm đầm của tôi. Là một đội muốn chơi chung game lại chỉ nhằm nhe để share đồ có giá.

Trí Lâm cậu lại đâm thẳng vào kiêu ngạo và tự tôn của tôi.

Không nịnh bợ, không sợ sệt, không muốn gì hết. Cậu thích một cái điện thoại. Tôi mang đời mới nhất đến cho cậu. Thế nhưng cậu lại đi làm thêm hơn một tháng cật lực để lấy tiền mua trả góp nó.

Cậu cho tôi ra rìa, cậu coi thường chính sự tồn tại của một kẻ như tôi.

Điều ấy, làm tôi bùng mình trở thành kẻ dưới chân cậu chính khi nào cũng không hay biết. Và rồi, tôi phát hiện ra rằng, chính bản thân mình là nhờ cậu, nhờ đến quay quắt, nhờ đến điên dại.

Vô thức làm mọi cách để cậu chú ý tới tôi, dần biết rằng một lần lại một lần đều là ăn đấm, đều là bầm dập, tôi như thế mà lại mang những vết bầm đó trên mình cười như một kẻ điên vui sướng. Chỉ ít lúc ấy, cậu vẫn còn chú ý tới tôi, phải không?

Và giờ đây, tôi nên cười hay khóc?.

Ít nhất, một chữ ” thử ” ấy, với tôi, đã là đủ.

- _____

Khác hẳn với Trí Thiện, Trí Lâm vụng về tới mức mở hộp cháo cũng muốn vung vãi.

Đỡ Thái Hùng ngồi dậy, lại nhìn tới thành giường cứng nhắc. Trí Lâm liền ngồi lui lại, để Thái Hùng có thể tựa lên ngực mình.

Thấy Thái Hùng thoáng chút khó hiểu.

Trí Lâm không chút gượng gạo liền thẳng thắn:

- Kể từ ngày hôm nay, chúng ta sẽ thử. Làm người yêu.

-!

Thái Hùng mới nuốt được một ngụm cháo, lại nghe tiếng nói nhỏ bên tai.

- Nhưng tôi nói trước, tôi không nằm dưới.

- À.... chuyện này...

- Sao? không được?

-Được!

Yêu và được yêu.

Quan trọng không phải trên hay dưới.

Quan trọng chính là, người ấy là ai.

=====//=====

14. Chương 14: Bàn Lui

Sài Gòn,

Giáp tết 2019. Chung cư.

Mai vàng bung nở khắp đường phố Sài Thành, những đoạn đường thường ngày kẹt xe khói bụi, bây giờ lại như được nghỉ ngơi. Người cũng thong thả hơn, từng vòng bánh xe đều muốn lăn chậm một chút, tận hưởng những nụ hoa cúc vàng rực hai bên đường. Mào gà một màu đỏ thắm, hướng dương cũng như cười mà đón tết sang.

Thế nhưng, tâm trạng một kẻ đang thời yêu đương như Trí Thiện mà nói, tết chẳng có gì là vui!

Trí Thiện ù xù nhìn nhìn cuốn lịch trước mắt:

- 9 ngày!. Thật chán!

Hôm nay đã là 25!, Ngày mốt, Tuấn Minh sẽ bay về Bắc.

Vậy thử hỏi làm sao cậu vui cho được?.

Người Việt Nam, đâu đâu cũng coi trọng cái tết, thế nhưng văn hóa vùng miền rõ ràng là khác nhau!.

Qua tết thằng Lâm than sẽ đi du học, thế nên tết này ba mẹ cậu quyết định xuống Vũng Tàu nghỉ ngơi, phòng cũng đặt rồi.

Mọi năm nếu tới tết mà quyết được mấy khoản dọn nhà và đi thăm họ hàng bị bọ má sờ tóc hỏi có bạn gái chưa thì cậu vui lắm, năm nay cậu lại chẳng có hứng thú.

- Sao vậy?

Tuấn Minh vừa đi mua chút nước uống về, liền nhận ra. Trí Thiện nhìn ly nước mía trước mắt lại vô cớ mà giận:

- Sao lại bỏ đá nhiều như vậy? Người ta là ca sĩ đấy! viêm họng thì sao mà hát được?!

Tuấn Minh nhăn mặt. Mấy ngày nay đều là một biểu tình hờn dỗi này.

- Nói xem, rút cuộc là có chuyện gì?

- Không có chuyện gì!

- Vì chuyện anh về tết sao?

- Xi! Đừng có tưởng bở!

Trí Thiện hục hặc:

- Tết nay tôi đi Vũng Tàu chơi với ba mẹ , sẽ ngắm thật nhiều em mặc bikini!

- Anh không thể đưa em về cùng là có lý do. Để một thời gian nữa.

- Ai có nói là tôi thèm về Bắc sao? Lạnh chết!.Cũng không cần nhà anh lo!

Trí Thiện không thèm nói nữa. Nhìn ra phía cửa. Thực muốn về.. nhưng.. bước chân lại rẽ vào phòng bếp.

Tuấn Minh chỉ khẽ cười. Đờ ngốc.

Một phút bên nhau khi yêu đều quý giá, trân trọng và nâng niu đến như vậy.

Rõ biết rằng xa cũng chỉ là một đoạn thời gian, thế nhưng lại không nỡ mà rời đi. Cái tâm trạng mà chỉ ai yêu và mong ngóng người yêu mình tới nhiệt tâm mới thấu hiểu. Nhìn từng tích tắc của đồng hồ, lại muốn nó ngưng lại.

Làm một cái đồng hồ chết, thật tốt. Tốt vì ít nhất khi tồn tại trên đời này sẽ có một khắc là điểm đúng thời gian, còn nếu là một cái đồng hồ đã quay sai ngay từ khi bắt đầu chạy, nó sẽ sai, và sai mãi.

Thế nên, đừng trách con người ta khi yêu là ích kỷ, nhỏ nhen. Cứ luôn muốn dấu người yêu mình vào túi áo mà bao bọc,mà che lấp. Bởi chẳng người ta chỉ đơn giản mà muốn rằng, nếu một tích tắc ấy chạm đúng, xin cũng là của riêng mình.

Trí Thiện cũng ích kỷ chứ, cậu không muốn xa bờ ngực này một chút nào, dụi mái tóc mềm vào trong lòng

Tuấn Minh mà ôm lấy, hít hà chút hương từ da thịt. Tối hôm ấy, Trí Thiện ở lại, cho tới tối hôm sau, cũng không nở rời đi. Cậu, là lần đầu tiên nói dối ba mẹ để qua đêm ở lại nhà ” hần ta” tới hai ngày.

Kể từ khi nào?

Kể từ khi. Yêu.

=====

Sân bay.

Trí Thiện không thèm đi tiễn Tuấn Minh.

Thân ảnh cao ráo, khuôn mặt đẹp. Bao nhiêu ánh mắt đều chỉ muốn đổ dồn lên vai cậu. Thế nhưng, trong lòng Tuấn Minh hiện giờ, chỉ có nụ cười vui vẻ của một người.

Tên nhóc ngốc.

Giờ này lại đang ngồi trên lầu đón gió, ngắm mấy tầng mây đếm từng chiếc máy bay lượn qua vòm trời.

Trí Thiện, yêu và tới với nhau là hai điều rất khác biệt. Em rất ngốc. Em cũng rất đáng yêu. Thế nên là, tôi không nở. Nếu con đường trở thành Gay, trở thành một thành phần không giống với đại đa số con người trên thế giới này, trải đầy gai.

Tuấn Minh tôi sẽ bế em trên tay, dẫm lên từng cành gai nhọn ấy, để gót chân em hồng, đừng vương máu.

Tuấn Minh không muốn một đường đưa Trí Thiện về. Thứ đầu tiên, chính là sợ tổn thương cậu nhóc.

Miền Bắc, ngay giữa Thủ đô Hà Nội, thế nhưng phong kiến nặng nề và ngột ngạt.

Bố mẹ cậu dẫu là người giao lưu rộng cũng chưa thể sẵn sàng tiếp nhận, chứ đừng nói tới những người xung quanh.

Dẫu rằng, đó là cuộc sống của chính bản thân cậu, tương lai của chính bản thân cậu. Nhưng ánh mắt của xã hội lại trở thành vật cản lớn đối với hạnh phúc của những người thuộc giới tính thứ ba này.

Sài Gòn là vị nắng, thì ngoài kia lại là vị của gió.

Là khác nhau.

Trí Thiện, đợi anh một chút, một chút thôi.

=====

30 tết.

Khi cả nhà Trí Thiện đang thực khổ để gọi một chiếc Grab vào ngày cao điểm như thế này.

Thì một chiếc xe hơi 7 chỗ mới cẩu lại đỗ xịch trước cửa.

- Thái Hùng?!

Trí Thiện dường như tưởng mắt mình bị lác. Cũng không ai tới chơi thăm hỏi vào ngày 30 chứ?! mai mới là mùng 1 mà?.

Thế Nhưng Trí Lâm lại rất thản nhiên mà tiến tới, mở cổng.

Hai người đó cười với nhau!. Trước đây, hề gặp là đám thôi. Mà không hiểu sao dạo này thực có chút khác...

Ngẫm ngẫm lại thì.. đúng vậy!

Mình bận quanh quanh đi hát rồi đi học rồi lại ủ ê với Tuấn Minh, thế nên là dạo này không có quan tâm nhiều được nha. Nhưng rõ ràng là có chút khác!.

- ——

Như thế nào là người yêu?!

Trên xe,

Trí Thiện hết nhòm sang thằng Than lại nhòm sang Thái Hùng.

- Ý?! Vậy là cậu tính đi cùng gia đình tôi thật sao?

- Ừm.

- Than?!

- Ừm.

Cái quái gì vậy nè?!

Vậy mà ba mẹ cậu lại chẳng hề hấn gì. Lý do thật đơn giản, cậu ta tiện đường xuống thăm một người bạn dưới đó nên chở cả gia đình đi luôn.

Nhưng tiện đường tới nỗi như thế này có phải quá đáng rồi không?!

Đêm 30 tết.

Trí Thiện quần đùi áo ba lỗ đứng trước cửa phòng của Thái Hùng.

Rình.

Quá nghi ngờ rồi!.

Tại sao khi thằng Lâm đặt phòng lại nói đặt có 2 phòng?. Mà phòng của cậu với phòng của nó lại tách khu với phòng của ba mẹ cậu? Thế rồi vì sao ngay bên cạnh phòng của cậu lại có cả phòng của Thái Hùng cũng "vô tình" mà đặt vào??

Rồi nữa thế thì cũng không nói đi. Nhưng... nhưng vừa đón giao thừa với gia đình xong, Thằng Lâm thấy cậu giả vờ ngủ say say lại bỏ lại cậu mà mò sang phòng kia.

Không ổn!

Trí Thiện liếm liếm lưỡi, hạ quyết tâm nhòm cho bằng được.

Thế nhưng cửa phòng ở đây cũng đâu phải là làm bằng giấy đâu. Mắt cậu cũng không có thiên nhãn nhìn xuyên qua bê tông đi.

Đành là nghe vậy.

Cố hết sức dán tai vào phía cửa. Mắt cộng miệng của cậu mỗi lúc một mở lớn. Tim đập nhanh dần đều. Phía dưới. Cũng dần đều.

Chuyện... chuyện... này...

Có quá bất ngờ đi?!

Hai kẻ ấy... ấy ấy... ấy!!!!!!!!!!

Xấu hổ tới đỏ bừng mặt.

Trí Thiện co chân bỏ chạy về phòng.

Thôi đúng rồi. Không còn nghi ngờ gì nữa. Thảo nào mà dạo này không thấy thằng Than mộng tỉnh nữa. Lại còn nhiều khi đi qua đêm không về!

Đúng rồi!

Từ cái ngày ở bệnh viện ấy!. Thái Hùng bị ngã SMI đấy!. Kể từ ngày đó đáng lý mình phải nghi ngờ rồi chứ!

Trí Thiện một đêm ngủ không tròn, trong đầu là hàng vạn dấu hỏi chấm???

Thế này, hóa ra, Gay là có ghen di truyền sao? Hay là nó bị lây mình?

Không phải chứ?!

- ———

Trong phòng.

Hai kẻ cuồng dã lao vào nhau như thiêu thân, không có chút gì ôn nhu, không có chút gì mơn trớn. Quần áo toàn bộ một đường vừa cởi vừa trút.

Như một trận mưa rào rợp trời, cuộn vào nhau.

Hôn lấy, vuốt ve từng đường cơ, áp chặt hai núm vú sẫm màu dán sát vào nhau, cọ tới.

Trí Lâm đưa tay bao lấy cả hai cậu nhỏ cùng một chỗ, miết lên xuống, từng tiếng thở dốc vang lên khắp căn phòng...

Xa nhau, sẽ là xa nhau sao?

Sau tết, Trí Lâm sẽ đi du học..

Vì là sợ xa người, vì là sợ nhưng nhớ còn chưa đủ, thế nên không chỉ là một lần rồi một lần điên dại. Ra rồi lại vào, gặm cắn thân người tới từng vành mắt cũng đỏ au..

Trí Lâm ôm lấy cả người Thái Hùng mà đè sát xuống mép giường, dùng sức thúc tới. Cả cơn thịnh nộ nóng bỏng chôn sâu chặt dưới đáy huyết kia, nghiền lấy điểm mẫn cảm của người dưới thân mà ma sát. Nơi giao hợp không chứa một phân khoảng cách....

- A...Ah...

Thái Hùng cũng sắp phát điên rồi, từng đường cơ bụng căng tới đau, lật người lại, ở phía trên mà thỏa sức co rút, dày vò cậu nhỏ của Trí Lâm lên xuống...

- Lâm.. tôi bỏ học. đi cùng cậu.. được chứ?

- Không..

- Vậy.. đừng đi.. được hay không?

- Thái Hùng.. anh...

Một nhịp nhấp xuống, một lời ngắt quãng, Thái Hùng như thế mà đổ áp cả thân hình xuống ôm lấy Trí Lâm, hậu huyết siết lấy, mồ hôi trên cơ thể nhỏ từng giọt...

Cánh tay cũng muốn bám thành vệt máu trên vai

- Đừng đi.. xin cậu.. đừng đi...

-

Một chút ướt trên mặt, là mồ hôi, hay.. sự xót xa...

- _____

Rõ rồi, khỏi phải bàn.

Đúng là đồ đàn!

Vì yêu mà quên mất tương lai.

Nó đúng là không muốn đi nữa thật!

Bàn lui là bàn lui. Khiến ba mẹ cậu một phen trợn ngược mắt. Ông bà không thể hiểu nổi lý do. Trí Lâm trước giờ là một đứa làm việc cực kỳ có kế hoạch.

Còn Trí Thiện ta? Biết thừa!

Là hai tên đó yêu nhau!

Còn làm ra cái vẽ gì kia chứ?!

Xí, mừng 3 tết.

Làm như thế gian này chỉ có hai người vậy đó!. Trước mặt ba mẹ thì tỏ vẻ bình thản lắm. Thế nhưng sau lưng thì làm cái gì kia?

Trí Thiện đang sắp tức đến đau mắt vì màn hôn nhau sau bụi rậm của hai kẻ nào đó. Bỗng bị một giọng nói quen thuộc dọa cho giật mình:

- Thế còn anh thì sao?!

-!!!

- Tuấn Minh! Sao lại là anh!

-!

Bỏ qua hết mọi nghi ngờ! Thảo nào hôm trước Tuấn Minh còn nói mình gửi định vị cho! Thật sự là tới nha!.

Vui quá rồi!. Quả thực là Tuấn Minh!

Nhảy thẳng lên người đối diện, đôi chân quăn ngay tại hông mà đu lấy cổ.

- Nhớ anh sắp chết luôn!!!!!!!!!!

- Anh cũng rất nhớ...

- Đi!

Trí Thiện như nhớ ra điều gì, liền lập tức leo xuống khỏi người Tuấn Minh, cắt ngang dở cả câu nói,

- Đi đâu?!

- Đi cho hai tên kia biết tay!

- Hai tên nào?

- Chúng nó lại cứ tưởng trên đời chỉ có chúng nó có người yêu!. Chướng mắt lắm rồi!

Tuấn Minh chưa kịp nói rằng, bây giờ là ban ngày.. và... và...

Thì Trí Thiện đã hắc hắc mà hôn đánh chụt một cái lên má cậu.

Và....

- Hai đứa?! Hai đứa..

- Trí Thiện! Con vừa làm cái gì???

-!!!

- Ba! Mẹ...

- Con....

Trí Thiện ai oán nhìn Tuấn Minh. Trên mặt Tuấn Minh hiện giờ cũng đang phủ một tầng mây u ám.

Vốn là cố gắng vào Sài Gòn sớm, một đường từ sân bay tới thẳng đây. Cũng không nghĩ tới tên gốc nào vì thế mà khiến cho cả hai đôi đều bị tách phòng kèm theo một lời nhắc nhở không khác gì roi vọt:

- Ngày mai về lại Sài Gòn. Hai đứa bây nói cho rõ!

- ——

Là sao? Dẫu cho ba mẹ đã ra hẹn:

Trí Thiện với Trí Lâm chung một phòng.

Thái Hùng với Tuấn Minh chung một phòng.

Trời ạ!

Có chúa mới biết được vậy tại sao sau đêm đó, mộng Trí Thiện đau đến nỗi phải nằm sấp mà ngủ trên đùi của Tuấn Minh.

- ——

Nói nhỏ cho nghe một bí mật nhé: Đêm ấy, dĩ nhiên là chúng tôi cả bốn tên đều muốn đổi phòng!

=====//=====

Hoàn chính truyện.

15. Chương 15: Ngoại Truyện 1: Trí Lâm X Thái Hùng.

Ngoại truyện 1: Trí Lâm x Thái Hùng.

Ngoại truyện này được viết theo bài test trên face.

=====

Trí Lâm lắc chùm chìa khóa trên tay.

Ba mẹ Thái Hùng cũng chiều anh ta quá rồi, còn mua hẳn cho một căn nhà gần trường, phải nói trắng rằng đất Sài Gòn tắc đất tắc vàng, để có được căn nhà một trệt một lầu lại có hẳn sân vườn rộng rãi như vậy, quả thực không phải chuyện con nhà tầm trung trung như Trí Lâm cậu có thể đòi hỏi được, dẫu rằng ba mẹ cậu cũng thuộc dạng có chút của để dành.

Từ cái ngày ở bãi biển trở về, tình cảm cậu dành cho kẻ hơn mình vài tuổi này, thực sự có chút xác định rõ ràng hơn.

Ừ.

Là người yêu.

Tuy rằng vốn dĩ Trí Lâm không có cảm xúc gì với người cùng giới, thế nhưng Thái Hùng thì khác, người đã dám lấy mạng ra để đổi lấy tình cảm của cậu. Vậy nên rung động từ tận tim là có thật.

Từ đó mới có thể từ từ mà tiếp thu được rằng, hóa ra giới tính cũng chỉ là hai từ dùng để phân biệt mà thôi.

Chỉ có điều, Trí Lâm cũng không phải người tham lam dục vọng quá độ, dẫu tuổi cũng không tính là lớn gì, nhưng cậu hiểu được rằng, " chỗ ấy " của đàn ông vốn không quá thích hợp để làm cái chuyện kia thường xuyên.

Thế nên cũng không quá cưỡng cầu, ở bên nhau vui vẻ là được.

Hôm nay giảng viên lại bắt chợt cho nghỉ sớm, thế nên cũng muốn cho Thái Hùng đôi chút bất ngờ,

Xoay một vòng qua cửa lớn,

Bước chân lại dừng lại ngay tại cửa phòng

- Thái Hùng?!

- Anh.. làm gì?

Thái Hùng chết trân nhìn người trước mặt, lắp bắp không nói thành lời:

- Trí.. Lâm..

- Anh.. Anh...

Trí Lâm đương nhiên không phải dạng người dịu dàng, lại càng không thể nào dịu dàng nổi khi nhìn một Thái Hùng quần áo ngắn ngang, dưới thân trần trụi, trên tay còn cầm một cây gậy mát xa nhỏ chân chừ.

Nhắm mắt cũng biết Thái Hùng định làm gì với nó!

Trí Lâm quay bước, đóng sầm cửa

- Rầm!

Thái Hùng không quản cả trên người chỉ có một sơ mi dài, liền vội vàng chạy theo:

- Trí Lâm!

- Nghe anh nói!

- Trí Lâm!

Trí Lâm hai ba bước đã cảm nhận được bàn tay bị Thái Hùng kéo lại.

Cậu hít một hơi dài, trong đầu không thể tưởng tượng nổi, Thái Hùng sau lưng cậu lại làm ra những việc như thế.

Bàn tay khê siết, muốn giật ra,

Lại bị Thái Hùng ôm lấy từ phía sau.

Trí Lâm một lúc mới thở hắt ra.

Thái Hùng này đã không còn là Thái Hùng một tay đâm chân đá của trước đây nữa, gục đầu vùi lên mái tóc rối sau gáy của cậu:

- Trí Lâm.

- Nghe anh nói.

Nếu là trước đây, bất cứ thằng con trai nào dám ôm cậu kiểu này, ít cũng hai ba bàn vả. Thế nhưng giờ đây Trí Lâm lại chỉ có thể bật ra một câu:

- Tại sao?

- Vì em.

Trí Lâm không thể tin nổi, quay người lại, lại thấy đôi chân trần trụi sau lớp sơ mi, liền kéo người trở lại phòng, như dần xuống, hỏi lại một lần nữa:

- Vì sao?

Thái Hùng cũng hít lấy một hơi dài, cố kiềm chất giọng khản đặc của mình.

- Anh biết, em có thể coi thường anh. Nhưng mà.. anh vốn dĩ khác em. Anh là Gay. Sinh ra đã là Gay, còn em.. em nguyên bản là trai thẳng.

- Thế nên.. cảm xúc của anh và em có thể là khác nhau.

- Em không đề cập tới... chuyện kia..

- Anh sợ..

- Sợ là.. em cảm thấy ” làm ” với đàn ông không thích.

- Hơn.. hơn hai tháng rồi. Chúng ta không có làm qua.

- Anh nghĩ... nếu như, bản thân, rèn luyện chỗ ấy.. tốt lên. Có lẽ.. sẽ tốt hơn.

- Có thể, em sẽ thích hơn.

Lời nói có chút rần rỗi, lại có chút bi thương.

Trí Lâm khẽ nhắm chặt mắt.

Vốn dĩ là khác nhau ư?

Điên rồi!

Trí Lâm bỏ nhào lên người Thái Hùng, không cho một lời phân trần liền như ngoạm lấy cánh môi kia, hôn xuống.

Một tay xé bỏ chiếc sơ mi treo hồ trên bờ vai trần, một bên ném chiếc gậy mát xa bay đập lên vách kính.

Một thân lúa mạch, hai bàn tay siết chắc lấy cánh móng kia mở bật ra hai bên, một vắn này khiến Thái Hùng cũng phải hốt hoảng:

- Lâm, em.. làm gì?

- Trả lời cho anh.

Bốn chữ không thừa không thiếu.

Mà trả lời cái gì kia chứ?

Thái Hùng chỉ kịp nhìn xuống dưới có một thoáng, đã thấy cây côn thịt kia bật ra khỏi vách quần bò,

Trí Lâm thậm chí còn không thềm cởi hết, cứ như thế căng hết cỡ đôi chân dài kia ra, đâm sâu vào trong.

Thái Hùng cảm giác mình cũng sắp tê liệt rồi, thứ cội căn nóng bỏng ấy phút chốc lấp đầy đi nơi trống rỗng thềm thường điên loạn kia,

Hậu huyết lập tức rút lấy, ôm lấy, vỗ về lấy,

Cậu nhỏ của Trí Lâm được vách tràng bao bọc, cũng muốn căng ra, rỉ mọng nước, mềm quá, ẩm quá, không khô khốc một chút nào..

- A...

- Ừm..

Trí Lâm vừa ép người trên sofa, nửa quỳ thúc tới,

- Anh.. tự mình mở rộng sao?

- Ừm..

- A.. ha..

- Anh sợ.. sợ em.. không thích..

- Đồ điên!

Chửi một câu, lại hung hăng thúc vào.

Chỉ là Trí Lâm cậu sợ hồng mắt, lại đi nhin lại, cuối cùng thành ra cái gì?,

Yêu, nhưng lại không dám nói ra,

Chỉ cần bản là vì sợ người chê trách, Thái Hùng thèm thuồng khuôn ngực kia, đưa môi lưỡi nên mút lấy,

Trí Lâm cong người đẩy sâu thêm một lực

- Hựm..

Thúc tới dịch ruột đều tràn ra, kem bôi trơn mở rộng cũng đều như không uống công uống sức súc ruột chuẩn bị, đến khi cả người bị buộc cúi đầu chống tay lên sofa, phía sau mở ra nơi trước mặt Trí Lâm, đều là một màu hồng sậm, nước dịch chảy một dòng nhỏ nhấp nháy dính phía đùi.

Trí Lâm mãi mê nhìn cảnh này, lại cứ thế mà rút ra không động, tay bám lấy hai hòn ngọc của Thái Hùng, vuốt một đường, khiến cho hậu huyết kia vội vã co rúm lại.

- Lâm.... cho vào.. đi.

Trí Lâm đương nhiên không, chỉ cọ mãi đầu khấc ở bên ngoài, hai tay nghịch ngợm ve vuốt mãi bộ hạ kia.

- Phập!

Một đường không báo trước, lút cán,

Thái Hùng cũng phải kêu lên một tiếng Hức.

- Hức..

- Lâm..

- Hức..

Sau đó, chỉ còn lại tiếng nhóp nhúa, mãi cho tới sẩm tối, khi cả hai dường như đã quá sức kiệt quệ, mới nửa đi nửa ngã vào bồn tắm lớn.

=====

Gặp nhau, chính là trong một lần đánh nhau tới tơi tả.

Ấn tượng xấu tới không còn gì để mất.

Ở bên nhau giờ đây, cũng đâu còn gì để mất nữa đâu?

Bao nhiêu lời tục, bao nhiêu cái dâm dăng đều một mực hiển thị rõ ràng.

Đàn ông vốn đã bầy phần dâm

Thêm lại người yêu cũng chính là đàn ông, âu cũng là dâm hết phần thiên hạ

Khó trách được.

=====

Thái Hùng mới bước chân vào trường đại học, đã game rồi đánh nhau loạn tùng phèo, thế nên giờ dẫu cho bị Trí Lâm trừng, cũng đã giảm lại đôi ba trận,

Thế nhưng nói là cắt hẳn thì không có.

Vẫn thích như thế,

Lâu lâu đi gây sự hoạnh hộc mấy em tân sinh viên.

Nào đâu trong một lần trượng nghĩa lại mọc ra một em sinh viên meo meo cực dễ thương bám sát.

- Anh Hùng, cảm ơn anh!

- Anh Hùng, uống nước không?

- Oa!. Anh ngầu thật đấy!

Cậu bé có cái tên cực đẹp – Vĩnh Trúc, người cũng đẹp vậy, sau khi vô tình được Thái Hùng ” giải cứu ” khỏi mấy tên trường khác, thì cứ như vậy mà bám theo anh.

Thái Hùng vốn không phải người khó gần, đương nhiên cười ha ha vài ba tiếng mà nhận làm em út.

Kể ra lúc đi đánh đấm hoặc chơi game, có cậu trai nhỏ này mua nước mua đồ cho cũng vui ra phết.

Còn đang cùng đám bạn hớn hờ rời cổng trường đi ra,

Đã gặp một Trí Lâm nhú mày đứng chờ ở cổng trường.

- Trí Lâm?

Bình thường trong trường Trí Lâm không đến tìm Thái Hùng bao giờ, bởi vì lo đủ thứ điều tiếng thối nát văng ra từ những kẻ ghen ghét LGBT, thế nên thực sự là Thái Hùng phải giật mình:

- Sao thế?

Vẫn là im lặng.

Trí Lâm lừ mắt nhìn sang cậu nhóc bên cạnh Thái Hùng.

Vĩnh Trúc bị cái nhìn này xiên tới cảm giác như vừa mất một miếng thịt, liền vội vàng rút lại, bám chặt lên người Thái Hùng.

Ánh mắt Trí Lâm phút chốc càng thêm giận dữ, đưa tay tới kéo Thái Hùng sang một bên

- Bụp!

Một phát lên gối.

Thái Hùng còn chưa kịp phản xạ gì liền đã bị ăn thụi. Đau đến kêu lên:

- Cái gì vậy?!

- Đi về!

Một tiếng nói, một cái xách tay, Thái Hùng cũng tính là cao lớn giờ đây ôm bụng lếch thếch đi theo Trí Lâm, phong độ tụt hạng không phanh.

Vĩnh Trúc lại được phen hoảng hồn, tròn xoe mắt.

Một kẻ ” đàn em” cùi bắp của Thái Hùng vỗ vỗ vai, ra chiều an ủi:

- Không sao, chuyện thường ngày ấy mà!

Đương nhiên là thường ngày.

Thái Hùng không những bị ăn một thui, mà còn không hiểu vì cái gì,

Hôm sau ôm mộng nghỉ học.

Thái Hùng nằm sấp nằm ngửa đều không được, oán thán kêu trời!

Không những phía sau bị chọc cho tới nở thành hướng dương, phía trên còn bị ép bắn tới 5 lần một đêm. Quỷ chứ không phải người mà chịu được!

- Sao em lại vô lý như vậy?

Trí Lâm mặt tỉnh bơ, lừ lại một cái.

Đại ca rởm nào đó liền rụt đầu.

Không dám nữa rồi, không dám nữa rồi!

Vẫn chắc chắn một điều.

Đời này nhìn trúng em ấy!.

Đời này chính là xui xẻo!

=====

Cũng từ ấy, em Vĩnh Trúć đổi đổi tượng ngẫu lờ sang Trí Lâm.

Và đương nhiên kết quả vẫn chỉ có một.

Người bị đau không ai khác, vẫn cứ là Thái Hùng. ^^.

=====//=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-dung-co-mo>